

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ VE EZİLEN HALKLARI BİRLEŞİN!

İşçi Köylü Kurtuluşu

TÜRKİYE KOMÜNİST PARTİSİ/MARKSİST-LENİNİST MERKEZİ KİTLE YAYIN ORGANI

Özel Sayı 129 HAZİRAN 2017

İBRAHİM KAYPAKKAYA

KOMÜNİST ÖNDERLİĞİN MANİFESTOSUDUR!

Mayıs ayı bir yanı bahara kesen bir yanı kışa dönüşmüş tarihsel bir öneme sahiptir. 18 Mayıs 1973 Önder yoldaş İbrahim Kaypakkaya'nın katledilmesiyle partimiz ve enternasyonal proletaryanın bir yanı kışa kesti. Ancak Kaypakkaya örgütlediği parti ile gösterdiği direnişle bir önderlik manifestosu yazarak baharın umudunu yeşertmeyi başardı. Şimdi onu kaybedişimizin 44. yılını bir yanımız hüzne, bir yanımız umuda kesilmiş ama ille de kararlı ve sebatkar bir kavga azmiyle anıyoruz.

İBRAHİM KAYPAKKAYA
Komünist Önderliğin Manifestosudur!
TKP/ML - MK

Aliboğazi Şehitleri; Savaş Andımız, Kavga Şıarımız,
Mücadele Azmimizdir!
TKP/ML - MK

* Ölümsüzleşenlerin Ardından
* Referandum Değerlendirilmesi
* 15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi

İçindekiler :	Sayfa: 2
İbrahim Kaypakkaya Komünist Önderliğin Manifestosudur!.....	Sayfa: 3
TKP/ML davası tutsakları, Ermeni Soykırımını 102. yılında lanetlediler!:.....	Sayfa: 6
Referandum Değerlendirmesi:.....	Sayfa: 7
15 - 16 Haziran Büyük İşçi Direnişi Şanlı Bir Mirastır! :.....	Sayfa: 10
Partimiz Kamuoyuna Zorunlu Açıklama! :.....	Sayfa: 13
Yurtdışında Kaypakkaya Yoldaş Kitlesele Şekilde Anıldı! :	Sayfa: 16
Kuruluşumuzun 45. yılında; Marksist-Leninist-Maoist İdeolojinin Sarsılmaz Kalesine Şan Olsun.....	Sayfa: 18
Irak Kürdistanı'nda Statü Sorununa Dair;.....	Sayfa: 21
Toplumsal Dinamikleriyle Kadın Kurtuluş Mücadelesi ve Hapishaneler...	Sayfa: 24
Politik ve Örgütsel Görevlerimize Sarılarak Onikilerin Çağrısına Yanıt Olalım! :.....	Sayfa: 26
SAVUNMA (1) Seyit Ali Uğur :.....	Sayfa: 30
Yunanlı Komünist Grigoris Konstantopoulos yoldaşın mezarı YKP/ML ve TKP/ML tarafından yaptırıldı.....	Sayfa: 38
Aliboğazı şehitleri; Savaş andımız, kavga şiarımız, mücadele azmimizdir!:	Sayfa: 39
Ölümsüzleşenlerin Ardından.:.....	Sayfa: 42
İsimleri dalgalanacak, kavgaları şahlanacak! 12'ler Ölümsüzdür :.....	Sayfa: 46
TİKKO ve TKP/ML Militaların Eylemleri :.....	Sayfa: 51

İşçi Köylü Kurtuluşu'nu Oku, Okut!

İBRAHİM KAYPAKKAYA KOMÜNİST ÖNDERLİĞİN MANİFESTOSUDUR!

Mayıs ayı bir yanı bahara kesen bir yanı kışa dönüşmüş tarihsel bir öneme sahiptir. 18 Mayıs 1973 Önder yoldaş İbrahim Kaypakkaya'nın katledilmesiyle partimiz ve enternasyonal proletaryanın bir yanı kışa kesti. Ancak Kaypakkaya örgütlediği parti ile gösterdiği direnişle bir önderlik manifestosu yazarak baharın umudunu yeşertmeyi başardı. Şimdi onu kaybedişimizin 44. yılını bir yanımız hüzne, bir yanımız umuda kesilmiş ama ille de kararlı ve sebatkar bir kavga azmiyle anıyoruz.

K a y p a k k a y a a karanlığın içinde büyük bir isyan ateşi yakmayı başardı. O örgütlediği parti ve gösterdiği direnişle ardında kalan ezilen halkın onbinlercesinin kadın ve oğullarının yüreğine devrim ateşini düşürmeyi başarmıştır.

O sadece devrim ateşi yakmamıştır aynı zamanda Komünizmin kızıl sancağını yeniden en yükseklere ve herkesin gözü önünde çekmiştir.

İbrahim yoldaş arkasında örgütlediği bir parti, yüzlerce sayfa teorik metin ve çelişkilere yaklaşımda bir yöntem miras bıraktı. O ideolojik temelleri sağlam bir partiyi örgütlemeyi her şeyden çok önemsendi. Bu önemliydi çünkü Komünizm davası ve ihtilalci çizgi sınıf mücadelesinin oldukça zorlu aşamalarıyla baş etme gücünü bu temelden alabilirdi.

O biliyordu sağlam Komünist partiler bazen revizyonist, oportünist ve reformist düşüncelerin kuşatması altında teslimiyet bayrağını çekebiliyordu. O yaşarken, Lenin'in Bolşevik Partisi Revizyonist önderliğin kuşatması altında, sosyalizmin "Ana Yurdu" Sovyetler Birliğini bir emperyalist gerici devlete hızla dönüştürüyordu. Onlarca anlı şanlı Komünist Partisi revizyonizmin batağına saplanmış ve burjuva karargahlara dönüştürülmüştü bile.

Başkan Mao; "Kimin kazanacağı belli değil. Proletarya mı burjuvazi mi?" diyerek Kaypakkaya'nın devrimci-komünist kaygılarına rehber olmuştu bile. Bu yüzdendir ki kısa ömrünün her anını, her dakikasını ideolojik olarak sağlam, cüretkar, ihtilalci ve gerçeğin açığa çıkarılmasına odaklanmış bir parti yaratma mücadelesine adadı. Bunu son nefesine kadar hayata geçirdi.

Partimiz esasta onun çizgisinden asla sapmadı.

Ancak onun komünist çizgisini örgütleme de yeterince yaratıcı ve üretken olamadı. Özellikle Devrimi örgütleme de yetersiz kaldı, devrimci sürecin ihtiyaçlarına istediği düzeyde yanıt olamadı, açmazlara ve sorunlara karşı derinleşmiş teorik açılımlarda eksik kaldı ama bir şeyde yetersiz değildi o da devrimci çizgi ve komünizm davasının sürdürülmesinde.

Mao'nun "akıntıya karşı yüzme cesareti gösterin" öğüdünü partimiz büyük bir inanç ve kararlılıkla hayata geçirdi. Devrime ve komünizme karşı gelişen her türlü karşı-devrimci düşman akınına göğüs gerdi. Devrimci çizgiye yönelen revizyonist, oportünist ve reformist kuşatmalara prim vermedi ve ideolojik mücadeleden geri durmadı. Partimiz 45 yıllık mücadele döneminin 30 yılını sınıf mücadelesinin mevzilerini terk etmeye zorlayan emperyalist ve gerici burjuva akımların saldırılarına göğüs gererek geçirdi. Bu açıdan partimizin tarihi aynı zamanda bir başarı tarihidir. Zor şartlarda ve koşullarda tarihsel misyonunu oynamış, akıma karşı cesaretle ve cüretle yüzmeyi başarmıştır.

Şimdi bu başarıyı inkar etmeye çalışarak partimizi kuşatmaya çalışan, devrimci-komünist çizgimizi burjuva reformist aşıyla bozmaya çalışan bir akımla yüz yüzeyiz. Ve bir kez daha politika belirlemede, uzun süreli halk savaşı çizgisinde ve MLM ideolojinin savunulmasında partimiz

Mayıs ayı bir yanı bahara kesen bir yanı kışa dönüşmüş tarihsel bir öneme sahiptir. 18 Mayıs 1973 Önder yoldaş İbrahim Kaypakkaya'nın katledilmesiyle partimiz ve enternasyonal proletaryanın bir yanı kışa kesti. Ancak Kaypakkaya örgütlediği parti ile gösterdiği direnişle bir önderlik manifestosu yazarak baharın umudunu yeşertmeyi başardı. Şimdi onu kaybedişimizin 44. yılını bir yanımız hüznle, bir yanımız umuda kesilmiş ama ille de kararlı ve sebatkar bir kavga azmiyle anıyoruz.

Kaypakkaya karanlığın içinde büyük bir isyan ateşi yakmayı başardı. O örgütlediği parti ve gösterdiği direnişle ardında kalan ezilen halkın onbinlercesinin kadın ve oğullarının yüreğine devrim ateşini düşürmeyi başarmıştır. O sadece devrim ateşi yakmamıştır aynı zamanda Komünizmin kızıl sancağını yeniden en yükseklere ve herkesin gözü önünde çekmiştir.

İbrahim yoldaş arkasında örgütlediği bir parti, yüzlerce sayfa teorik metin ve çelişkilere yaklaşımda bir yöntem miras bıraktı. O ideolojik temelleri sağlam bir partiyi örgütlemeyi her şeyden çok önemsendi. Bu önemliydi çünkü Komünizm davası ve ihtilalci çizgi sınıf mücadelesinin oldukça zorlu aşamalarıyla baş etme gücünü bu temelden alabilirdi.

O biliyordu sağlam Komünist partiler bazen revizyonist, oportünist ve reformist düşüncelerin kuşatması altında teslimiyet bayrağını çekebiliyordu. O yaşarken, Lenin'in Bolşevik Partisi Revizyonist önderliğin kuşatması altında, sosyalizmin "Ana Yurdu" Sovyetler Birliğini bir emperyalist gerici devlete hızla dönüştürüyordu. Onlarca anlı şanlı Komünist Partisi revizyonizmin batağına saplanmış ve burjuva karargahlarına dönüştürülmüştü bile. Başkan Mao; "Kimin kazanacağı belli değil. Proletarya mı burjuvazi mi?" diyerek Kaypakkaya'nın devrimci-komünist kaygılarına rehber olmuştu bile. Bu yüzdendir ki kısa ömrünün her anını, her dakikasını ideolojik olarak sağlam, cüretkar, ihtilalci ve gerçeğin açığa çıkarılmasına odaklanmış bir parti yaratma mücadelesine adadı. Bunu son nefesine kadar hayata geçirdi.

Partimiz esasta onun çizgisinden asla sapmadı. Ancak onun komünist çizgisini örgütlenme de yetince yaratıcı ve üretken olmadı.

Özellikle Devrimi örgütlenme de yetersiz kaldı, devrimci sürecin ihtiyaçlarına istediği düzeyde yanıt olamadı, açmazlara ve sorunlara karşı derinleşmiş teorik açılımlarda eksik kaldı ama bir şeyde yetersiz değildi o da devrimci çizgi ve komünizm davasının sürdürülmesinde.

Mao'nun "akıntıya karşı yüzme cesareti gösterin" öğüdünü partimiz büyük bir inanç ve kararlılıkla hayata geçirdi. Devrime ve komünizme karşı gelişen her türlü karşı-devrimci düşman akınına göğüs gerdi. Devrimci çizgiye yönelen revizyonist, oportünist ve reformist kuşatmalara prim vermedi ve ideolojik mücadeleden geri durmadı. Partimiz 45 yıllık mücadele döneminin 30 yılını sınıf mücadelesinin mevzilerini terk etmeye zorlayan emperyalist ve gerici burjuva akımların saldırılarına göğüs gererek geçirdi. Bu açıdan partimizin tarihi aynı zamanda bir başarı tarihidir. Zor şartlarda ve koşullarda tarihsel misyonunu oynamış, akıma karşı cesaretle ve cüretle yüzmeyi başarmıştır.

Şimdi bu başarıyı inkar etmeye çalışarak partimizi kuşatmaya çalışan, devrimci-komünist çizgimizi burjuva reformist aşıyla bozmaya çalışan bir akımla yüz yüzeyiz. Ve bir kez daha politika belirlemede, uzun süreli halk savaşı çizgisinde ve MLM ideolojinin savunulmasında partimiz bir teste tabi tutulmaktadır. Bir kez daha Kaypakkaya çizgisi "yenilikçilik" ve "artık farklı şeyler söylemek lazım" denilerek ruhu parçalanmaya çalışılmaktadır. Bir kez daha ateş çemberinden geçmekteyiz.

Bir kez daha partimiz bu çemberde sınanmaktadır. Bir kez daha yanlışlar, hatalı çizgiler "kitleler öyle düşünüyor" denilerek hakim hale getirilmeye çalışılıyor. Ve bir kez daha komünistler kıskançlıkla partimizi, onun bütünlüğünü, Bolşevik yapısını, örgüt ve önderlik diyalektiğini koruma, güçlendirme mücadelesi yürütüyor. Partimiz bu defa bu süreci aynı zamanda devrimci durumun daha olgun olduğu, işçi sınıfının ve ezilen halk yığınlarının umut ve heyecanla ölü toprağını üzerinden atmaya çalıştığı bir dönemde yaşıyor. Kaos ve karmaşanın hükümler olduğu bir dönem. "Gök kubbenin altında kaos var, koşullar mükemmel" diye bu süreçleri tanımlayan Komünist Usta Mao yoldaşın öğrencileri olarak meselelere yaklaşıyoruz.

Kendimizle hesaplaşarak ilerleyeceğimiz, komünist çizgimizi korurken hata ve zaaflarımızdan o çizgiyi yeniden üretmeyi başararak arınacağımız bir süreç içindeyiz.

Partimiz içinden geçtiği boğucu, yıpratıcı ve karmaşık süreci kendini geliştirerek, daha fazla önderleşerek atlatmakla yükümlü kılınmıştır. Çünkü hala Kaypakkaya'nın cüreti, bize bıraktığı yöntemi ve MLM silahı bizim elimizdedir.

Önder Kaypakkaya tarih ve toplum bilimi olan MLM'yi somut koşullara uyarlamayı başaran bir önderlik kabiliyetine sahiptir. Bu anlamda diyalektik-tarihsel materyalist kavrayışı genç yaşına rağmen üst düzeydedir. İhtilalci çizginin oluşturulmasında reformizmle ve revizyonizmle keskin bir mücadeleyi sürdürmekte tereddütsüzdür. Onun teorisi ve ihtilalci politik çizgisi bu kavga ile gelişkinlik kazanmış, olgunlaşmış ve ayakları üzerine dikilmiştir.

O toplumsal ekonomik ve sosyal yapının korunarak bir tarihsel ilerleme olmayacağını en iyi bilenlerdendir. Bu yüzdende iyileştirmelere dayalı Reformist çizgiyle arasına kalın bir çizgi çekmiştir. Kaypakkaya Marks'ın iyi bir öğrencisidir. Marks'ın "Hak; hiçbir zaman toplumun ekonomik yapısından ve onun tarafından şekillendirilen kültürel gelişimden daha yüksek olamaz" tespitine uygun olarak çelişiklere yaklaşmış ve ufuk çizgisini çizmiştir. Var olan sistemi köklü şekilde değiştirmedikimiz ona yönelen bir siyasal perspektif benimsemediğimiz sürece önünde-sonunda onun ezici dinamikleri içine hapsolmaktan kurtulamayacağımızı en üst düzeyde bir kavrayışa dönüştürmüştür. Bu yüzden siyasal iktidar meselesinde berrak bir kafaya sahiptir. O Lenin'den bu dersleri çıkarmıştır.

Bu yüzdendir ki "aşamalı gelişim"e, "ekonomizme" ve "kendiliğindenliğe" karşı amasız fakatsız bir ideolojik duruş içinde olmuştur. Hak arayışı mücadelesinin zorunluluğunu kavrarken bunun sınırlarının ne olduğunu pratik duruşu ile ortaya koymuştur. O sadece klasik reformizme ve ekonomizme değil "silahlı ekonomizme" karşıda ideolojik konumlanışını oldukça berrak bir duruşla belirlemiştir. Fokoculuk bu anlamda onun ideolojik olarak yöneldiği bir çizgi olmuş, Halk Savaşı çizgisini buna karşı mücadele ile de şekillendirmiştir. Bu yüzdendir ki içinde

bulduğu örgütlenmelerin sınıfsal karakterlerini ve onların reformist ve revizyonist çizgilerini tespit ederek yadsımıştır. Verili koşullarda hep en ileri düzeyde örgütlenerek olumlama ancak ideolojik mücadele ve kopuşla aynı zamanda yadsımıştır. TİP süreci, PDA süreci bunun canlı örnekleridir.

Kaypakkaya Sovyetlerin revizyonizm önderliğinde "sosyalizmde geri dönüşlerin", "kapitalizmin inşa edildiği" bir süreçten geçmiştir. O bu sorunlar karşısında estirilmeye çalışılan gerici Revizyonist, Reformist akımlara karşı Maoizmin rehberliğini benimsemiştir. Devrimci-komünist çizgisi bu ideolojik mücadele içinde şekillenmiş ve perçinlenmiştir. Son 30 yılda ise bu gerici rüzgar yıkılmış "Sosyal-emperyalizm", beyaz bayrağı çekmiş Çin'in durumu ile daha güçlü esmektedir.

Tamda bu rüzgarın devam ettiği ama daha çok sorgulandığı koşullarda Büyük Ekim Devrimi'nin 100. Yılına girmekteyiz.

Büyük Ekim Devrimi emperyalist-kapitalist sistem tarafından işçi sınıfını ve ezilen halk yığınlarını cehenneme mahkum etmeye karşı "cennetin zapt edilmesi"dir. Ve kazanılmış cennetimiz bir kez daha zebaniler tarafından gasp edilmiştir. Ancak Ekim Devrimi, Ütopyamızın bir gerçek, cehennemin ise cennete dönüştürülebileceğinin 100 yıl öncesinden ispat edilmesidir. Ve şimdi yeniden cenneti zapt etmek, ama daha deneyimli, dersler çıkarmış

Şan Olsun 44 Yıl Önce Bozkırı Tutuşturan Önder Yoldaşımıza!

Kaypakkaya'yı Anmak Savaşmaksa Savaşmakta Ardılı Olmaktır!

Şehit Namırım! Devrim Şehitleri Ölümsüzdür!

Büyük Ekim Devrimi'nin 100. Yılında Şan Olsun!

Enternasyonal Proletaryanın Kızıl Güzergahına!

Şan Olsun Marksizm-Leninizm-Maoizme!

Yaşasın Halk Savaşı!

Yaşasın Partimiz TKP/ML, Önderliğindeki TİKKO, TMLGB!

TÜRKİYE KOMÜNİST PARTİSİ / MARKSİST LENİNİST MERKEZ KOMİTESİ

TKP/ML davası Tutsakları, Ermeni Soykırımını 102. Yılında Lanetlediler!

Almanya / Münih bölgesinde görülmekte olan TKP/ML davasında, dava tutsağı Seyit Ali UĞUR, 24 Nisan duruşmasında söz alarak kendisi ve yoldaşları adına; Ermeni soykırımını 102. yılında lanetledi.

Seyit Ali Uğur „ Ermeni Ulusuna yönelik 24 Nisan 1915 tarihinde uygulanan Jenosidi nefretle lanetliyor ve Ermeni halkının acılarını paylaşıyoruz ” dedi. „ Soykırımı yapanları ve destekçisi emperyalistleri de unutmayacağız ! ” “Soykırım zihniyetinin devamacısı faşist Türk devleti bugünde Kürt ulusuna yönelik katliamlara devam ediyor”dediği konuşması sonrası ardından, davayı izleyenler alkış tuttular. Alkışlar Mahkeme yargıçlarını rahatsız etti. Başyargıç

Dr. Duster izleyicileri salondan çıkarılmakla tehdit etti.

Seyit Ali Uğur, dava dosyalarında delil diye sunulan bilgi ve belgelerin kanıt niteliği oluşturmadığını söyleyerek. Bu kanıt diye sunulan ne idüğü belirsiz gazete kupürü ve türk polisi kayıtlarının „ kanıt „ diye sunulmasını red ediyoruz diyerek, dosyadan çıkarılmasını istedi.

Bu dava siyasi bir davadır. Bizler düşüncelerimizden dolayı tutsağız. Hakimlere hatırlatırız ki ;”Biz devrimci komünistler asla görüşlerimizden ve devrimci faaliyetlerimizden vazgeçmeyiz” dedi.

15 Nisan 2015 tarihinde Türk devletinin talebiyle, Avrupa çapında yapılan, başını Alman devletinin çektiği uluslararası bir tutuklama operasyonu ile tutsak edilen 10 Komünist devrimci 2 yılı aşkın süredir tutuklu bulunmaktalar. İzalasyon ve tecrite tabi tutulan yurtdışında TKP/ML üye ve yöneticileri oldukları iddiasıyla tutuklu olan devrimci tutsaklar, 17 Haziran 2016 tarihinde başlatılan mahkemede 129 a-b maddesinden dolayı yargılanmaya çalışılmaktadır.

REFERANDUM DEĞERLENDİRMESİ

Tayyip-AKP İktidarı Kağıttan Kaplandı!

Anayasalar, devlet kurumları arasındaki ilişki ve bunların işleyişiyle birlikte, devletle kitleler arasındaki ilişkiyi belirler. Söz konusu devlet ve devletle kitleler arasındaki ilişki olduğu için, anayasalarda bir sınıfın çıkarı, onun egemenliğini sürdürmesi saklıdır. Kitleler bunu kabul ettiği ölçüde egemen sınıfın hâkimiyeti tesis olur. Bu açıdan anayasalar, sınıfların karşılıklı ilişkisine göre nitelik kazanır ve bu ilişkiye göre biçimlenir.

TC devletinin esası 1924 Anayasası ile belirlenmiştir. Bu anayasa, devlet ile toplum yaşamına damgasını vuran şerri hükümler ve feodal monarşiyi hedeflemiştir. Hedeflediği güçlere bakıp bu anayasa-ya demokratik bir nitelik atfetmek büyük yanılgıdır.

Öncelikle TC devletinin temellerini atan, aynı zamanda anayasayı yapan sınıf, emperyalizme ve feodalizme karşı, onun ülkedeki güç ve dayanaklarını hedefleyen bir sınıf olmayıp, onlar tarafından desteklenen, onların işbirlikçisi komprador burjuvazi ve büyük toprak ağalarıdır. Yeni devlet yani TC devleti üzerinde, yeni bir sınıfın değil eski egemen sınıfın, komprador burjuvazi ve büyük toprak ağalarının hâkimiyeti söz konusudur. Olan, emperyalizmin işbirlikçisi sınıflar arasında egemenliğin el değiştirmesi, bir klickten diğer bir klickin eline geçmesidir. 1924 Anayasası emperyalizmin ve emperyalizmin ülkemizdeki sosyal dayanaklarının çıkarlarına uygun bir içeriktedir. Onun bu içeriği faşistdir.

Faşist 1924 Anayasası, bugüne kadar yapılmış anayasalar ve anayasa revizyonlarının temelidir. Bu anayasalar sınıfların karşılıklı ilişkisinde niteliksel bir değişimin sonucu değil, emperyalizmin ekonomik ve siyasal gelişimine, bunun ülkeye yansımaları ve klickler arası dalaşa bağlı olarak gerçekleşmiştir. Bu anayasalar örneğin feodalizmin ve dolayısıyla feodal sınıfların tasfiyesi ya da burjuva demokratik güçlerin emperyalizm ve uşaklarını hedefleyen ve onların tasfiyesiyle sonuçlanan bir hareketin sonucu yapılmamıştır. Dolayısıyla TC anayasası baştan itibaren faşist niteliğini koruyarak gelmiştir. İster yukarıdan bir dayatmayla (1924 ve 1960 anayasasında olduğu gibi) olsun isterse askeri faşist cuntanın yaptığı gibi halk oylamasına sunarak olsun

yapılan tüm anayasalar ya da kısmi değişiklik olarak sunulanlar faşist niteliktedirler. Anayasanın rolü ve işlevinin yanı sıra tam da bu niteliği nedeniyle, anayasaya halk oylamalarında komünistler ve kimi devrimci demokrat güçler kitleleri sandığa değil boykota, faşist anayasayı “yapmaya” değil onu ve ruh verdiği devleti yıkmaya çalışmıştır.

AKP’ nin işbaşında olduğu 15 yıl içerisinde üç kez anayasa değişikliği gündeme gelmiştir. Diğer ikisinde devrimci-demokrat güçlerin önemli bir kesimi komünistler gibi boykot tavrını benimsemişken, 16 Nisan 2017 Anayasa Referandumu’nda boykot tavrı neredeyse komünistlerle sınırlı kalmıştır.

Referandumla ilgili tavırlar netleşmeye başladığında ve devrimci-demokrat güçlerin neredeyse tamamı “hayır” cephesinde bulunduğu, Partizan olarak dikkatimizi bu güçlerdeki 180 derecelik dönüş ve bunun nedenlerine yöneltmiştik. Bu U dönüşü ciddi bir problemdi, ve açığa çıkartılması gerekiyordu. Sınıf mücadelesine, kitlelere duyduğumuz sorumluluk bunu gerektiriyordu. Yayın faaliyetimize

çöreklenmiş ve yayın çizgimizi rayından çıkarmış hizipçi faaliyet nedeniyle bu görevi farklı bir yayın mecrasında ve kitle çalışmalarımızda yerine getirmeye çalıştık.

Devrimci-demokrat güçler Kürt hareketinin yanında olmak, kitleleri mobilize etmek, durumun daha da kötüye gitmesini engellemek, şeriate gidecek süreçte ket vurmak gibi gerekçelere dayanarak Hayır diyorlardı. Partizan’ın boykot tavrına ilişkin ise tek bir anlamlı eleştiri getirilmemiş (“boykot Evet’e hizmet eder. Boykotla Tayyip desteklenmiş olur” biçiminde bir klicke karşı diğer klick arkasında saf tutmayı öğütleyen “eleştiriyi” saymıyoruz.) yayınlarında boykot adeta görmezden gelinmişti. Boykota ilişkin en cüretli “eleştiri” yine bizim “içimizden” geliyordu. Sağ oportünizmini revizyonizmle taçlandırmış hizip, Boykot tavrını sosyal şovenizm, kitlelerden kopmak olarak değerlendiriyor, bir de ideolojik olarak doğru ama politik olarak yanlış diye özetleyeceğimiz bir garabetle karşımıza çıkıyordu.

Partizan, “faşist anayasa, hâkim sınıf klicklerinden birinin lehine revize ediliyor. Devlet kurumları arasında güç dağılımları yeniden yapılıyor.

Buna taraf olma!” diyor ve kitleleri “meşruiyet gereksinimi için kurulmuş sandığa gitme”, “Evet ya da Hayır çıkması anayasanın faşist niteliğini değiştirmiyor. Faşist anayasayı oylama!” diye boykota çağırıyordu. Egemen sınıflar egemenlik araçları ve kurulu maddi ilişkiler üzerinden kitlelerin bilincini belirliyor.

Bu çarpıtılmış bilinç aralanmaya başlanmış ve koşullar kitlelerin çıkarları yönünde bir bilincin gelişimi için imkanlar sunuyorken sınıf mücadelesinin örgütlü, bilinçli gücü olduğunu iddia eden her devrimci-demokrat güç, kitlelerin bilincinde ileri dönüşümler yapacak, sınıf mücadelesinin lehine hizmet edecek anlayış ve pratikler geliştirmek zorundadır. Hayır tavrı, kitlelerin çarpıtılmış bilincini besleyen, onu güçlendiren bir tavidir ve kitlelerin bir kesiminde faşist parlamenter sistemin, bu sistemin kurumlarının savunulmasına, hatta AKP’ye, Tayyip’e düşmanlığı ölçüsünde şimdiki sistemin yüceltilmesine katkı sunmuştur.

Hayır cephesinin CHP tarafından domine edildiği gizlenemeyecek, savuşturulamayacak bir gerçektir. Kurulan “Hayır meclislerinde hegemonya CHP’nindir. “Kitlelerden kopmama” olarak ifade edilen politika, izlenen yanlış taktik nedeniyle CHP tarafından yedeklenmeye götürüldü. Propagandanın baskın dili CHP’ye ait dildi. Bu durum güç ve medya ilişkileri nedeniyle bir parça mazur görülebilirdi, eğer ki CHP dili bir müddet sonra bu güçlerin de dili haline gelmeseydi. “Tek adam diktatörlüğü”, “parlamenter sistem”, “kuvvetler ayrımı”, “demokrasi-diktatörlük” denklemi gibi CHP’ye ait ya da CHP’ye ait olması gereken argümanlar, devrimci demokrat Hayırcılar tarafından da benimsenip kullanılır oldu. Devletçi olan bu temalar kitlelere taşındı, kitlelerin kendiliğinden ya da çarpıtılmış bilinci bu temalarla güçlendirildi.

Devrimci-demokrat güçlerin Hayır cephesinde buluşması ve CHP’nin ideolojik-politik hegemonyası altına girmesi, aynı ve ortak pratik süreçler örgütlemesi, içerisinde bulunduğumuz politik durumdan bağımsız düşünülemez. Faşizmin saldırılarının yoğunlaştığı ve yaygınlık kazandığı bir dönemden geçiyoruz. Bu yoğunlaşmış saldırılar bir dizi hedefe ulaşmak içindir. Bu hedeflerden biri de başta Kürt halkı ve Kürt Ulusal Hareketi olmak üzere bütün bir halkın ve örgütlü politik öznelerin boyun eğmesi, iradesinin kırılmasıdır. Örgütsüz, dağınık, keşmekeş bir kitle görmek istiyor faşizm. Aslında bu amaç ve bu amacın gerçekleşmesini gerektiren bütün uygulamalar her dönemin sorunudur. Faşizm her dönem bu temel amaç gereğince konumlanır, hareket eder. Buradan bakıldığında, dönemin genel süreçten farklı bir

özelliği-özgünlüğü yoktur denebilir. Fakat bu döneme yaklaşık üç yıl süren çatışmasızlık ya da yaygın söylemle barış koşullarında geldik.

Görece rahat, devlet otoritesinin görece gevşek olduğu, dolayısıyla ifade ve örgütlenme imkânlarının daha geniş olduğu bu üç yıl, KP’nin, devrimci demokrat güçlerin örgütlenme, askeri çizgisiyle kitle çizgisinde farklılaşmaya yol açmıştır. Süregelen çizgi ve tarz, yeni koşullarla yüzleşip bilinçli bir önderlik altında yenilenmemiş, kendiliğindenliğe bırakılarak perspektifsiz bir pratik işletilmiştir. İçinden geçtiği siyasal koşullarda hedefsiz ve hatta akıntıya kapılmış olarak ilerleyen politik özneler, reformist, tasfiyeci bir koridora hızla girdiler. Girilen bu koridorda yerel seçimler, cumhurbaşkanlığı ve genel seçimler, fırlatma rampaları gibi bir işlev gördü.

Faşizmin daha esnek, şiddet ve baskı yönünün daha gevşek olduğu üç uzun yılın ardından, Temmuz 2015’ten itibaren başlayan ve iki yıla yakın bir süredir devam eden ağır baskı ve şiddet koşullarına geldik. Türkiye Kürdistanı’nda yaşananları, kayyumları, atanmışlar dahil binlerce insanın tutuklanmasını, tv kanalları, demokratik kurumlar gibi yüzlercesinin kapatılmasını, sosyal medyanın kriminalize edilmesini uzun uzun anlatmayalım. Egemen sınıflar ve onların faşist devletinin başlattığı yeni süreç, çatışmasızlık koşullarında perspektifsiz yol alan klasik siyaset yapma tarzları ve davranış kodları bozulmuş, yerine yenisini koyamamış, devrimci-demokrat güçleri hazırlıksız yakalamıştır.

İşletilen yeni süreç, örgüt yapısı ve anlayışında, kitle çizgisi ve politika tarzında reformist biçim ve tarza doğru yönelmiş, savaşı çizgisi rehavete ve rehabiliteye uğramış, KP ve devrimci-demokrat güçlerde girdikleri doğrultunun boyutlanması gibi bir sonuç doğurmuştur. Referandumda ağız birliği etmişçesine, neredeyse tüm devrimci-demokrat güçlerin Hayır’da buluşması, genel hatları itibariyle, özetle bahsettiğimiz gelişmeler ve ortaya çıkan politik durumla ilgilidir. Daha derinlikli analiz gibi bir görev hala ve sürekli geçerli olmakla birlikte M-L-M’ler, sürecin özelliklerini genel yönleriyle tahlil etmiş durumdadır.

Boycot tavrımız ve Hayır’cı devrimci-demokrat güçlere dönük öneri ve eleştirilerimiz bunun bir parçasıdır. Referandum sonuçlandı ve sandıktan az bir farkla Evet çıktı. Mühürsüz ve damgasız zarf ve oy pusulalarının geçerli sayılmasından dolayı referandum sonuçları şaibeli görülmüştür. Fakat şaibe aranacaksa, bu daha baştan mevcuttur. OHAL koşulları, KHK’lar, Kürt illerinin yakılıp yıkılması ve yüz binlerin yerinden edilmesi, A/P imkanlarının

kısıtlanması vs. referandum çalışmasına yönelik veya onu etkileyen saldırılardır. Bugünkü referandum sonucu, bu saldırılarla birlikte ortaya çıkmış bir sonuçtur. Dolayısıyla referandum süreci başından itibaren hileli, şaibelidir. Mühürsüz, damgasız zarf ve oy pusulası ise buna tüy dikmiştir. Proletarya Partisi, referandum tavrını ilan ederken bu duruma da değinmiş ve demiştir ki anayasanın kitlelere onaylatılması için sandık kurulmasıyla, kitleler sandığa gitmesin, giderse de Evet oyu kullansın diye işletilen azgın saldırı ve sindirme süreci birbirine karıştırır. Bu, kitlelerin referandumda dolgu malzemesi olarak kullanılmasıdır. Kitleler bu oyuna araç olmamalı, referandumu boykot etmelidir ve tespitini daha ileriye taşıyarak referandumdan Evet çıkması için her yola başvurulacağı ve Evet'in çıkartılacağını söylemiştir.

Bugün “referandum sonuçları şaibelidir” demek, bir gerçeğin ifadesinden öte değer taşıyor. Kitleleri başından beri hileli, şaibeli olan bir referanduma katmak için büyük enerji harcanmış, pek çok şey yapılmıştır. Şimdi söylenen şey başından beri olan, gerçekleşen şeydir. Devrimci-demokrat güçler, kitleler olmaksızın oynanamayacak referandum oyununa, kitlelere taşıdığı, onları faşizmin demokrasi oyununun dolgu malzemesi yaptığı için, öncelikle düşünmeli ve özeleştiri vermelidir.

Evet için her yola başvurulacağı biliniyordu. Görüldü ki kitleler buna uygun hazırlanmamış, ilk günkü sınırlı grupların hareketi bir yana, kitlelerin gücü harekete geçirilmemiştir. Hayırcı devrimci-demokrat güçler bu gerçekle yüzleşmeli, kitlelerin hazırlıksız yakalanmasındaki rollerini görmelidirler.

Devrimci-demokrat güçlerin de dahil olduğu Hayır cephesi için, önemli ölçüde CHP tarafından belirlenmiştir dedik. Bunu, sonuçlar açıklandığında ve Evet'in hileli, şaibeli biçimde kazandığı ortaya çıktığında da gördük. Kılıçdaroğlu sonuçlarla ilgili kamera karşısına geçip YSK kararı hakkında “doğru bulmuyoruz” dışında, sonuç ve tavır hakkında hiçbir şey söylememiştir. Böylelikle sakin, uzlaşmacı bir süreç isteyen ve öngören TÜSİAD ve onun “basın sözcüsü” Ertuğrul Özkök'ün beklentilerini ziyadesiyle karşılamıştır. Burada sözümüz “Hayır meclislerinde CHP ile birlikte olan devrimci-demokrat güçleredir. Eğer CHP tarafından belirlenmiş değilse, Kılıçdaroğlu'nun aksine Hayır Meclisi olarak kitlelere neden çağrı yapılmadı, bunun için üzerinden iki gün geçmesi ve Kılıçdaroğlu'nun “seçim sonuçlarını tanımıyoruz” demesi mi gerekiyordu.

Bugün sandığa giden kitleler, YSK kararıyla bir oldu bittiye getirilip sandıktan Evet çıkarılmasını

kabul etmiyorlar. Ancak kitleler bunun karşısında bir daha sandığa gitmeyiz demek dışında bir şey yapmış değil, yapamaz da. Kitleler kendi deneyimleriyle referandum oyunu içerisine dahil edilmişlerini ve bunun nedenlerini öğreniyorlar. Ancak bunun geçici olduğunu, bu konuda doğru bir bilinç oluşturmadıklarını da biliyoruz. Kitlelerin bilincini aydınlatmak, süreklileşmiş bir propaganda ve ajitasyon kadar, bunlarla iç içe geçmiş bir pratikten geçer.

Hayır diyen kitlelerin, bu Hayır haykırışlarında bir başkaldırının, faşizme karşı bir direnişin saklı olduğunu, hançeresini patlatırcasına bağırmasının bu devlete dönük isyanı olduğunu biliyoruz. En azından bir kesim için durum böyledir. O halde sandıkta ya da sandıkla aldatılan kitleleri hesap sormaya çağırmak, bunun için sokağa inmek, Partizanların bıkmadan, usanmadan yapması gerektir. Unutma, böylesi süreçler kitlelerin kuru bir dal gibi olduğu süreçlerdir. Kıvılcım ol, yangın ol!

YSK'nın kararı tam bir keyfiyet, ben yaptım oldu tavrıdır. Kitleler kendilerini hiç sayan, kendileriyle alay eden bu tavrı kabullenemez. Onu, iradesini ayaklar altına alan faşizme karşı karşı mücadeleye çağır. Onun memnuniyetsizliğinin militan devrimci dili ve duruşu ol.

Şunu akıldan çıkartmayalım: AKP-Tayyip iktidarı, bugün tam bir kağıttan kaplandır. Sürdürülemez bir politikaya sarılmışlar ve bununla yönetememe krizlerini çok daha büyütüyorlar. Halk savaşımız, devrimci militan direniş ve onunla ilişkili kitle çizgimiz en güçlü silahımızdır. Bu silahı ateşleyelim. Ateşleyelim ki kağıttan kaplanı tutuşturup kavuralım. Kitlelerin öfkesi, kini derinlerdedir. Soykırımlar coğrafyasıdır bu topraklar. Şüphesiz bu, ezilenlerin değil ezenlerin tarihidir. Ermenilerden Pontus Rumlarına, Keldaniler'den Ezidi Seyfolar'a ve Dersim Kızılbaş Alevileri'nin 38 Tertelesi'ne değin kandan nehirler gibidir soykırım. İşte bir 24 Nisan günü bu kandan nehirler üzerinden doğmuştur proletaryanın partisi.

Ezilen ulus ve inanç kesimlerinin parçalanmış yüreğini, işçilerin, köylülerin yanına koyarak Altınçağ'a yürüyüşünü başlatmıştır. O günden bu güne, kurucu önderinin tavizsizliği ve tereddütsüzlüğünü düstur edinmiş önder ve savaşçılarıyla kandan nehirleri besleye besleye akıp durmuştur. Nisan güneşinin partizanları elbette referandum aldatmacasını kitlelerle, kitlelerin önünde bir direnişin vesilesi yapacak, bu dinamizmi Proletarya Partisi'nin kuruluşuyla ve proletaryanın birlik-mücadele-dayanışma günü olan 1 Mayıs'la birleştirecektir.

15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi Şanlı Bir Mirastır! Saldırlara Karşı Mevzileri Güçlendir, Örgütlen!

Türkiye işçi sınıfının mücadele tarihine şanlı bir miras olarak yazılan 15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi bulutsuz gökyüzünde çakan bir şimşek değildi. İşçi sınıfının uzun yıllara dayanan kendiliğinden mücadelesinin doruğa ulaştığı patlama anıydı. 1961'de gerçekleşen Saraçhane Mitingi'nin ardından 15-16 Haziran Direnişiyle işçi sınıfı bir kez daha başkaldırısını, yığınsal tepkisini militanca sokağa taşımalarını bildi. KAVEL işçisinin gasp edilen hakları için giriştiği mücadele 1965 yılının ortalarına doğru yükselişe geçen işçi sınıfının mücadelesinde yeni bir dönemin kapısını araladı. Gelişen mücadeleye, patlak veren sayısız grev ve direnişe onbinlerce işçi katılarak yeni ve militan bir işçi kuşağının doğumu gerçekleştirdi.

1968 yılı egemen sınıfların, günümüz genç kuşaklarını inandırmaya çalıştığı gibi, ne haylaz öğrencilerin bir isyanı ne de "bireysel özgürlük" için girişilen bir başkaldırıydı. Avrupa'da; Fransa ve İtalya'da patlak veren ve çok kısa bir zamanda etkilerini tüm kapitalist

ülkelerde gösteren '68 başkaldırısı, II. Emperyalist paylaşım savaşından itibaren biriken ve keskinleşen çelişkilerinin dışa vurumuydu. Kapitalist merkezlerde öğrenci gençliğin gerçekleştirdiği üniversite işgalleri işçi sınıfının genel grev ve eylemleriyle buluşuyor, fabrika işgalleri, kitlesel miting ve yürüyüşler ortak mücadele hattında birleşiyordu. Öğrenci ve işçi hareketi burjuva devlet aygıtının baskı ve terörüyle, ordu ve polisle karşı karşıya geliyorlardı.

Avrupa'da yaşanan üniversite ve fabrika işgalleri, dünyanın bir çok ülkesinde gelişen mücadele yaşadığımız coğrafyada da yansımalarını bulmuş, 1968 yazında İstanbul Üniversitesi'nin işgaliyle öğrenci gençlik hareketinin mücadelesi hızla gelişme göstermiştir. Derby işgaliyle birlikte işçi sınıfının mücadelesinde fabrika işgalleri önemli bir yer edinmeye başlamış, direniş hattını şekillendirmeyi sürdürmüştür. İşçi sınıfının ivmeleyen militan eylemliliği işçi hareketinin hem büyümesine hem de niteliğinin gelişmesine yol açmıştır. Bu gelişme işçi sınıfının ileriye doğru bir atılım

gerçekleştirmesini sağlayan bir işlev görmüştür. Süreç; Singer Fabrikasının işgal edilmesinin ardından Demir-Döküm ve Sungurlarda yaşanan işgalle direnişlerin fabrikaların sınırlarını aşarak işçi havzalarına yayıldığı, kadınların direnişlere militan şekilde katıldığı gelişmelere tanıklık etmiştir. Gama işgaliyle birlikte işçi sınıfının gelişen mücadelesi polisin silahlı saldırısıyla bastırılmak istenmiş, katledilen işçi Şerif Aygün'ün cenazesi, binlerce işçi ve öğrencinin katılımıyla uğurlanmıştır. İşçilerin haykırdığı "evde çocuk ekmek bekliyor" gibi sloganlar yerini işçi sınıfının politik taleplerini haykırdığı sloganlara bırakmış, Alpagut Linyit işletmelerinde ve Günterm işgalinde işçiler örgütlenmeler yaratarak kurdukları işyeri konseyleri aracılığıyla işyerini çalıştırmaya, üretimi sürdürmeye devam etmişlerdir.

İşçi sınıfının kendiliğinden gelişen hareketi; fabrika işgalleriyle, boykot ve grevlerle hergün bir yerde patlak vererek büyürken yüzünü sınıfa dönen öğrenci gençliğin taşıdığı bilinç, sınıf hareketinin giderek politikleşmesini de beraberinde getirmişti. 6. Filonun İstanbul'a gelişini protesto etmek için meydanlara çıkan öğrenci gençliğin yanında işçilerde alanlardaki yerini almıştı.

İşçi sınıfının mücadelesi sendikal barajlarla engellenemez!

1968 başkaldırısıyla birlikte hızla devrimci saflara akan öğrenci gençliğin yanı sıra işçi sınıfının yasal sınırların ötesine taşan eylemliliği hakim sınıfların yeni saldırıları karşısında mayalanmayı sürdürmüştür. 15-16 Haziran Direnişi devlet eliyle güçlendirilmek istenen sendikal bürokrasiye karşı işçi sınıfının gelişen bir isyanıydı. Hakim sınıflar işçi sınıfının yükselen mücadelesini bastırmanın, geriletmenin yöntemi olarak sendikalar kanununda, grev ve lokavt kanununda değişiklik yapmak istemiş, işçi sınıfının sendikal örgütlenme hakkını 1/3 barajıyla gaspetmeyi amaçlamıştır. Sendikalar kanunuyla DİSK'in „çanına ot tıkamayı“, devlet denetiminde

kurulan TÜRK-İŞ'in önündeki dikenleri temizlemeyi hedefleyen hakim sınıflar işçi sınıfının temel haklarına saldırarak mücadelesinin önüne barajlar örmeyi istemiştir. Saldırı yasasının mecliste kabul edilmesinin ardından 15 Haziran'da 70 bin işçinin katılımıyla fabrikalarda üretimi durdurma eylemleri yapan işçiler 16 Haziran günü 150 bin'e ulaşan kitleselliğiyle üç koldan yürüyüşe geçerek kazanımları için önlerine kurulan barikatları bir bir aştı. İşçi sınıfının bu tarihi eylemi faşist devletin tüm zorbalığıyla bastırılmak istenmiş, tanklarla, zırhlı birliklerle önleri kesilmiş, üzerlerine ateş açılarak işçiler katledilmiştir. İşçi sınıfının yükselen mücadelesini bastırmak için devletin ordu ve polis gücünün harekete geçirilmesi, işçilerin katledilmesi yetmemiş ilan edilen sıkıyönetimle sendikal bürokrasi devreye sokularak işçi sınıfının mücadelesi yenilgiye uğratılmaya çalışılmıştır. DİSK'in eylemin bitirilmesi yönündeki çağrısı üzerine fabrikalara dönen işçiler taleplerini yükseltmeye devam etmiş, tutuklanan işçilerin serbest bırakılması ve yasanın geri çekilmesi talebiyle üretimi durdurarak, iş yavaşlatarak eylemlerini sürdürmüştür. İşçi sınıfının militan ve kararlı mücadelesini işçileri katlederek, sendikacıları, tutuklayarak, 5 bin öncü işçiyi işten çıkartarak bastırmaya çalışan devlet bir yıl sonra yasayı iptal etmiş, DİSK'in kapatılmasını ve saldırı yasasını 12 Eylül AFC'nin karanlık günlerine bırakmak zorunda kalmıştır.

15-16 Haziran Direnişi Ve Kaypakkaya

15-16 Haziran 1970 Büyük İşçi Direnişi başladığında Kömünist Önder İbrahim Kaypakkaya Ankara'dadır. Direniş haberini duyar duymaz 15 Haziran Pazartesi günü gece yarısı İstanbul'a hareket ederek 16 Haziran günü İstanbul'da işçilerin arasında yerini almıştır. Bu işçi direnişine de yine aynı sorgulayıcılıkla yaklaşarak önemli dersler çıkarır ve "15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi, İki Çizgi Arasındaki Mücadelelerin Şekillenmesi Ve PDA Revizyonizminin Bir Daha Kılık Değiştirmesi" başlıklı yazısında 15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi'nden çıkardığı dersleri şöyle sıralar: İşçi hareketi, birinci olarak, devrimin

şiddete dayanacağını, bunun zorunlu ve kaçınılmaz olduğunu gösterdi. Aybar-Aren oportünizmine ve bütün pasifist, parlamentarist görüşlere ağır bir darbe indirdi.

İkinci olarak, işçi hareketi, burjuva devlet teorilerine ağır bir darbe indirdi. Halkın kurtuluşunu hakim sınıfların ordusundan beklemenin ne derece ahmakça bir hayal olduğunu gözler önüne serdi. Çünkü işçi direnişi tanklarla, süngülerle, sıkıyönetimle bastırılmıştı. Süngülerin gölgesine sığınan patronlar, sıkıyönetim makamlarıyla birlikte yüzlerce işçiyi işten atmışlardı. Yüzlerce devrimci işçi ve aydın, sıkıyönetim mahkemelerinde yargılandı. Bütün bunlar M. Belli'nin, D. Avcıoğlu'nun ve H. Kıvılcımlı'nın cuntacı hayallerinin ve anti-Marksist-Leninist devlet ve ordu tahlillerinin saçmalığını ortaya çıkardı.

Üçüncüsü, 15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi, gerçek kahramanın kitleler olduğunu bir kere daha gösterdi. Ve bir avuç seçkin aydın grubuna dayanarak devrim yapmayı hayal eden bireyci küçük-burjuva akımlarına ağır bir darbe indirdi.

Dördüncüsü, 15-16 Haziran direnişinin bastırılması, devrimin ilk başlarda şehirlerde başarıya ulaşamayacağını, şehirlerde zaman zaman ortaya çıkacak işçi ayaklanmalarının kırlık bölgelere çekilmediği takdirde bastırılmaya mahkum olduğunu gösterdi. PDA kliğinin belirsiz bir gelecekte, şehirlerde genel ayaklanma ile iktidarı ele geçirme hayallerine ağır bir darbe indirdi.

Beşincisi, 15-16 Haziran'dan sonra gelen ve üç ay süren sıkıyönetim, en zor şartlarda dahi mücadeleye devam etmenin ancak gerçekten devrimci bir örgütlenmeyle, kanundışı bir temel atarak ve çalışmalarını bu temel üzerine inşa ederek mümkün olabileceğini gösterdi. Legaliteye bel bağlamanın, revizyonist örgütlenmenin, şiddetlenen sınıf mücadelesi şartlarında halkımıza zarar vermekten başka bir işe yaramayacağını gösterdi.

Altıncısı, 15-16 Haziran Direnişi, ülkemizde devrimin objektif şartlarının ne kadar olgunlaştığının somut bir delili oldu.

Kaypakkaya yoldaşın içinde yer alarak titizlikle gözlemlendiği ve ülke devriminin izleyeceği yola ve mücadele hattına dair önemli sonuçlar çıkardığı 15-16 Haziran Direnişi kimi küçük-burjuva aydınların "işçi sınıfına yüz çevirerek gerilla savaşı vermek üzere kırlık bölgelere çekilmenin hazırlığına giriştiler" yönlü eleştirilere bugünde bir yanıt olma niteliği taşımaktadır.

15-16 Haziran Ruhuyla Saldırlara Yanıt Olalım!

15-16 Haziran Direnişi 47. yılında da işçi sınıfının mücadelesine rehberlik etmeye, saldırılara karşı direnişe güç katmaya devam ediyor. İşçi sınıfının kazanılmış haklarına bugünde pervasızca saldırmaya devam eden hakim sınıflar 47 yıl önce olduğu gibi saldırı yasalarını gece yaruları çıkarmaya, işçi sınıfını en temel haklarından yoksun bırakarak kölece çalışmaya ve yaşamaya mahkum etmek istiyor.

15 Temmuz darbe girişimiyle birlikte ülkeyi OHAL ve KHK'lerle yöneten egemenler işçi sınıfının mücadeleye kazanılmış haklarına pervasızca saldırıyor. Siyasi ve ekonomik krizin en ağır faturası işçi sınıfına ve emekçilere kesilmek isteniyor. İlk elden işçi sınıfını örgütsüz bırakarak sömürü ve baskı çarkında öğütmeyi, yoksulluk ve açlıkla terbiye etmeyi amaçlayan patron ağalar kazanılmış haklara da her fırsatta saldırarak işçi sınıfını susturmayı, sessizliğe boğmayı hedefliyor. İşsizlik rakamlarının yüzde 13'lere ulaştığı ülkemizde gece yaruları çıkarılan KHK'lerle binlerce kamu çalışanı eğitim emekçisi işinden uzaklaştırılarak geleceksizliğin kucağına itiliyor. İşsiz ve geleceksiz bırakılan emekçilerin hak arama mücadelesi de devlet terörüyle yasaklanarak, gözaltı ve tutuklamalarla engellenmeye çalışılıyor. İşlerine geri dönebilmek için emekçilerin, akademisyenlerin açlık grevi terörize edilerek tüm emekçilere, direnenlere gözdağı verilmek isteniyor.

Yine ekonomik kriz göstergelerinin tehlike ibresine çakılı kaldığı ülkemizde egemenler saldırılarını kazanılmış hakları gaspetmeye yöneltmiş durumdadır. Kamuya ait işletmeleri Varlık Fonu bünyesinde toplayarak yeni bir talanın, özelleştirme saldırısının önünü açmaktadır. İşsizlik fonu da dahil olmak üzere çeşitli fonların kriz anında bankaların kurtarılmasında kaynak olarak kullanılacağı bir sır değilken işçi ve emekçiler yok sayılmaya devam edilecektir.

Patron-ağalar işçi ve emekçilere yönelik en ağır saldırılarını ve hak gasplarını bu süreçte yaşama geçirmeyi planlamaktadır. OHAL ve KHK'ler toplumun tüm kesimlerine, işçi ve emekçilere yönelik saldırıların yaşama geçirilmesinde koç başı işlevi görmektedir. Kıdem tazminatı hakkı yine bu süreçte gaspedilmek istenmektedir. İşçi sınıfının uzun yıllara dayanan mücadelesinde en temel kazanımlarından birini oluşturan Kıdem tazminatı hakkının gaspedilmek istenmesi tüm kazanımların gaspedilmesinin önünü dizginsiz şekilde açacak bir gelişme olacaktır. Kıdem tazminatının fona devredilmesi özetle bir banka hesabına dönüştürülmesi işgüvencesini de

ortadan kaldıran bir işlev görecektir. Kiralık işçiliği dayatarak güvencesizliği kural haline getiren, çalışma koşullarını ve sömürüyü ağırlaştırmayı amaçlayan egemen sınıflar düşük ücretle işçi ve emekçileri yoksulluğun ve açlığın kuşattığı asgari bir yaşama mahkum etmek istiyor. Çalışmanın, iş bulmanın yaşanan iş cinayetleriyle birlikte ölümle eş anlama geldiği günümüzde maden ocakları, inşaat sahaları, deri ve tekstil fabrikaları, taşeron işçiler iş cinayetlerinin, güvencesiz çalışmanın adresi olmaktadır.

İşçi sınıfına dayatılan sömürüye, kazanılmış hakların kalıcı şekilde gaspedilmesini amaçlayan saldırıya karşı direniş ve mücadele de kesintisiz şekilde sürmektedir. Baskı ve devlet terörüyle sindirilmek, susturulmak istenen işçi sınıfı kazanılmış hakları için mücadele etmekten geri durmayacaktır. Bu nedendir ki direnişleri büyütme, yönünü örgütlü bir mücadeleye çevirerek talepleri daha gür sesle yükseltmek bugün daha da önem kazanmıştır. Hakim sınıfların devlet terörüyle, baskı ve katliamlarla gemi iyice azıya aldığı, başta Kürt ulusu olmak üzere tüm ezilen ve yok sayılan kesimlere intikam hırsıyla saldırdığı tabloda işçi sınıfının mücadelesini saldırılara karşı sokağa taşımak ortak direniş hattının parçası haline getirmek hayatidir. Kürt ulusunun, Alevilerin, kadınların mücadelesiyle ortaklaşmak, işçi sınıfına yönelik saldırılara karşı ortak tavır alarak süreci göğüslemek bugün açısından yaşamsal sayılmalıdır.

15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişinin 47.

yıldönümünü işçi sınıfına dayatılan saldırılara ve hak gasplarına karşı mücadele gününe çevirelim. Ekonomik krizin ağır faturasının işçi sınıfına, emekçi yoksul halka kesilmesine, Kıdem tazminatı hakkının gaspedilmesine karşı işçi sınıfının tarihten gelen mücadeleye azmini, kararlılığını kuşanarak fabrikaları, sokakları işçi sınıfının mücadele kürsüsü haline getirelim.

Sınıf sendikacılığının mevzilerini işçi sınıfına yönelen saldırılara karşı güçlendirelim! Proletarya partisi saflarında işçi sınıfının direnişini ve mücadelesini büyüterek ezilenlerin günlüğüne direnenlerin sınıf tavrını ve kazanacağını not düşelim.

PARTİMİZ KAMUOYUNA ZORUNLU AÇIKLAMA

YOLDAŞLAR,

Partimiz aktivist ve taraftarları bir kez daha tarihsel sorumluluk ve bilinçle sınanmak, tavır takınmak zorunda bırakılmıştır. Nedenlerinden bağımsız olarak, Partimiz ve Patimiz kitlesinin böylesi bir dönemde "sınanma süreci" ne sokulması vahim ve kabul edilemez bir durumdur. Zamanlaması ise manidardır ve üzerinde iyice düşünülme zorundadır.

Partimizin değerlerini, şu veya bu oranda yıpratmaya, tahrip etmeye yönelik her türden anlayış ve pratik, en başta partimizi oluşturan, Partimize her anlamıyla değer katan tüm Partizancılar tarafından şiddetle mahkum edilmelidir.

Partimiz aktivistleri ve Partimize gönül verenler, aynı zamanda Partimizin gerçek sahipleridir. Sahip olduğumuz ve parçası olmaktan her zaman gurur ve onur duyduğumuz Partizan gelenek ve değerleri, şehitlerimiz başta olmak üzere, hepimizin şu veya bu oranda katkılarıyla oluşmuştur.

Bizlerin dışında yaratılan değerlerden bahsetmiyoruz. Bizim olan, her parçasında emeğimiz ve alınterimiz olan bir değerler bütünüdür sözkonusu olan. Bu bütünlüğün bozulmasına, parçalanmasına, değer kaybına izin vermek en başta kendi yarattığımız

değerlere, kendi emeğimize büyük bir saygısızlıktır. Daha yakın tarihte birçok yoldaşımız Partimizin sürdürdüğü devrim mücadelesinin uğruna yaşamlarıyla bedel ödemeye devam ederken, birilerinin ısrarla korudukları "kişisel egoları" üzerinden değerlerimiz üzerinde "tepinme" gayretleri ibret vericidir.

Yoldaşlar,

Farklılıklar üzerinden yapılan tartışmaları örgütsel krize dönüştürmek oranda da Parti ve Parti kitlesini bir "kaos" ortamına sürüklemek "iyi niyetli" bir çaba değildir, devrimci ve Partizancı bir tavır ise hiç değildir.

Partimizi krizler yaratarak "kaos" ortamına sürükleyen ve oluşturdukları "kaotik" ortam üzerinden "Parti kurtarıcılığı" ve "Parti önderliği" ne soyunmaya çalışanların, bahsi geçen sorunların oluş ve süregelenleşmesinde önemli payları olduğu unutulmamalıdır. Bu kişilerin, bahsi geçen

olumsuzlukların yaratılmasının parçası olduklarını bir tarafa bırakıp "güvenlikli alanlarından" "Parti kurtarıcılığı" na soyunmaları ne menem bir trajikomedidir! Belki de sürecin en trajikomik gelişmelerinden birisi, daha düne kadar, her fırsatta uluorta güvensizlik yayan, Partiyle bağları (görüntüyü bir kenara bırakırsak) sıfır noktasına kadar inmiş birilerinin, "birdenbire" "Particiliğe" soyunmuş olmalarıdır!

Bazı kişiliklerin varolan eksik ve olumsuzlukları "birilerinin" sırtına yükleyerek kendilerini "kurtarıcı" pozisyonunda tanımlama çabaları yeni bir durum değildir, adeta vazgeçemedikleri bir alışkanlık ve varlık biçimidir. Onlar hep "en komünist", onlar hep "en partici", onlar hep "en kurtarıcı"lardır, onlar hep "en mükemmel"lerdir, onlar hep "en" dirler, ama ve nedense "onlar" a hep "çözüm alanlarında değil kriz ve kaos alanları"nda rastlarız. Oralarda da "en başı çekenler" dirler!!!

Yoldaşlar,

Partimizin eksiklikleri, yetmezlikleri, darlıkları, çözüm üretme kapasitesinde sıkıntılar olduğu bir gerçektir. Partimiz merkezi önderliği başta olmak üzere yukarıdan aşağıya parti bileşenleri bu durumu dile getir-

mekten hiçbir zaman gocunmamışlardır. Kendine ve halka karşı dürüst olmak böyle davranmayı gerektirir. Var olan eksiklik ve yetmezlikleri bütünü katkılarıyla çözme anlayışımız orta yerdeyken, bunu tercih etmeyerek "kurtarıcılığa" soyunmak, "kriz simsarlığı" yapmak, "yeni iktidar alanları" oluşturmak gayretkeşliği, kabul edilemezdir.

Çözümün bir parçası olmayı bilinçli olarak reddedip çözümsüzlüğe oynama, "kriz teorileri" üzerinden "kriz simsarlığı" yapma anlayış ve pratiklerine ne yazık ki fazla yabancı olduğumuz söylenemez. Bu anlayış ve tavır örnekleri yalnızca Partimiz tarihinin bir parçası değildir, Türkiye Devrimci Hareketinin tarihi benzer örneklerden geçilmez. Aynı biçimde akibetleri de ortak olmuştur. Çünkü, en hafif anlamıyla "manen" ve "pratik yaşam biçimi" olarak çoktan başka diyarlarda "ruh" ve "bedenlerini" gezdirenlerin demogojisini yaptıkları değerlerle kan uyuşmazlıkları onları "Parti kurtarıcılığı"ndan, "devrim önderliği"nden kısa sürede kendi özel

yaşamlarının kurtarıcılığı ve önderliğine yöneltmektedir. Parti tarihimiz benzerlerinin aynı kaderi paylaştıklarının kanıtlarıyla doludur.

Yoldaşlar,

Partimiz içerisinde çeşitli stratejik ve taktik meselelere ilişkin farklı düşüncelerin olduğu bilinmektedir. Bu durum doğru araç ve yöntemlerle ele alındığında Partinin düşünsel ve pratik anlamda zenginleşmesine hizmet eder. Partimizin verili çizgisinden memnun olmayan, ‘alternatif’ görüş sahiplerinin bunları ifade etmelerinin çeşitli araç ve yöntemlerle olanakları her daim mevcut olmuştur. Dolayısıyla, farklı düşünce ve yaklaşımlara sahip olmak, Partinin ‘kaos ortamı’na sokularak ve mevcut Parti çizgisine inanan Parti kitlesini ‘önderlik krizi’ gibi kamufle edici bir zemin üzerinde etkileme çabası aldaticıdır, meselenin özünü yansıtmamaktadır. Çok iyi bilmemiz gerekir ki, hangi illüzyon ve demagoji ile kamufle edilmeye çalışılırsa çalışılsın, asıl oyun Partinin kuruluşundan bu zamana dünyada ve ülkede yaşanan büyük altüst oluşlara rağmen, temel meselelere ilişkin inat ve ısrarla vazgeçmediği Marksist ilkelerdir. Kimi güncel meselelere ilişkin yapılan tartışmalar ve ortaya konulan bakış açıları biraz daha dikkatle incelendiğinde bu farklılıkları rahatlıkla görebiliriz.

Bilinçli ve sistematik bir biçimde yaratılan ‘kriz ve kaos döngüsü’ nün yarattığı ‘toz/ duman’ hali, yapılanı ve yapılmak isteneni bir süreliğine gözlerden saklayabilir ama bunun uzun süreli olmayacağı geçmiş tecrübelerle sabittir.

Yoldaşlar,

Defalarca tanık olduk, birebir yaşadık, bu gibi süreçler oldukça sancılı süreçlerdir. Duyarlılık en yüksek noktalarda seyrederken tartışmalar ve kendini ‘doğrulatma’ biçimlerinde kimi zaman geri dönülmesi güç hatta imkansız yaklaşımlar sergilenebilmektedir. Deşifasyonlar, karalama kampanyaları, dedikodular ve önü alınmadığında çok daha vahim karşıt tanımlamaları, kısa süreli kişisel veya grupsal tatminlere hizmet edebilir ama çok iyi bildiğimiz gibi bütünde devrim cephesine zarar veren, kitlelerde güvensizliği derinleştiren hatta birçok iyi niyetli devrimcinin kaybına neden olan bir işlev görürler. Bu yüzden en haklı durumda olsak ve çeşitli tahriklere maruz kalsak da, devrimci değerlerden ödün vermeden tartışmaları ideolojik-politik zeminler üzerinden sürdürmek zorundayız. Birilerinin ilkesizliği, bu değerleri umursamaması ya da bilinçli olarak böylesi zemin ve tartışma biçimlerini tercih etmeleri, bizlerin aynı zeminde hareket etmesinin meşruluk derecesi olamaz. Geçmişte benzer yöntemlerle sonuç alma gayreti içerisinde girmiş olanların yarattıkları

tahribatların boyutu hepimiz tarafından iyi bilinmektedir.

Bundandır ki bizlerin üzerine düşen görev, Partimizin tüm değerlerini korumak, sahiplenmek, yok edilmelerine engel olmak, ama bunu ilkeler üzerinden ve Partimize yakışır yöntem ve araçlarla yapmaktır.

Yoldaşlar,

Ocak 2017 tarihli Merkez Komitesi adına yapılan açıklamayı önemsiyor ve sahipleniyoruz. Çünkü mevcut PMK güç kaybına uğramış olsa da Partinin en üst iradesi Parti Konferansının oluşturduğu zemin üzerinden kendisini var etmektedir. İstifa vb. planlı ayak oyunları meşruiyeti zedelenemez. Güç kaybına uğrayan PMK’nın ‘ara çözüm’ yöntemleriyle süreci ileriye taşıma çabasının bilinçli olarak ikameye uğratılması kabul edilemezdir. İyi niyetli değildir, hesaplıdır ve Partiyi kaosa sürükleyerek kendine meşruiyet zemini oluşturma gayretleridir. Partimizin merkezi iradesinde bir sıkıntı baş göstermişse bunun yol ve yöntemleri bellidir. Bunlara ek olarak Partimizin yazılı olmayan teamülleri mevcuttur. İki konferans arasında yetkilendirilen PMK’nın bir sonraki konferans zamanında yapılmadığı takdirde kağıt üzerindeki görev süresinin çok üstünde PMK olarak varlığını meşru bir biçimde devam ettirmesinde olduğu gibi.

TKP/ML adına konuşmak kimseye ‘babadan, deden kalma bir hak’ olarak verilmemiştir. Aynı biçimde kendilerini ‘doğuştan devrim ve Parti önderi’ olma niteliğiyle vasıflandırmaya çalışanlara da böyle bir hak ve yetki verilmemiştir. TKP/ML adına konuşma yetkisini elde edebilmenin, TKP/ML önderliği adına talimatlar verebilmenin yolu ancak herkesin bildiği süreçlerden geçip ortak iradenin onayının alınmasıyla mümkündür. Bu ortak irade ise yalnızca TKP/ML Merkez Komitesi’nde mevcuttur. Birileri bu gerçeği yok saymaya çalışabilir ama gerçeğin kendisi değişmez.

Diğer taraftan, PMK’yı yok sayarak TKP/ML’yi temsil etme iddiasıyla çeşitli toplantılar yapan ve çeşitli imzalar kullananlar, bu imzaları kullanma hak ve yetkisini hangi Parti sürecini işleterek, nasıl bir seçim süreciyle meşru hale getirmişlerdir? Yeni bir konferans yapılmış ve yeni bir EB oluşturulmuş ve diğer imzalarla kendilerini tanımlayan örgüt-organ-komiteleri atamış ondan dolayı da bu imzaları kullanma hakları var diye mi düşünülmeliyiz? Öyle olmuşsa diyecek fazla bir şey yok, iradedir ve irade karşısında ‘boynumuz kıldan incedir’!

Eğer böyle bir durum söz konusu değilse ve PMK meşruiyetini yitirmişse EB olarak imza kullanmaya devam etmek hangi aklın ürünüdür? Kendisini merkeze oturttuğu anlaşılan ve "Parti önderliğine soyunan EB" PMK'nın "irade yitimine uğradığı" bir ortamda PMK'nın atadığı bir organ olmasına rağmen irade sorunu yaşamıyor ve deyim yerindeyse "sapasağlam" ve "iradesini yitirmiş" PMK'nın verdiği yetki ve imza hakkını kullanmaya devam ediyor? Bu da yetmiyor resmi olarak atanmış olan mevcut YDK'yı tanımayıp GYDK oluşturma hakkını kendinde buluyor? Bu "önder" ve "üst yetkili" olma hakkının meşruiyet zemini nedir? Böyle bir meşruiyet zemini yoktur ve bu imzaları kullanarak, daha doğrusu bu imzalardan kendilerine meşruiyet zemini yaratıp güç devşirmeye çalışanlar, meşru değildir ve bu imzaları kullanma hakları PMK'yı tanımayarak, hizip faaliyeti içerisine girerek yok olmuştur. öte taraftan, "x" bizimle, "y" bizimle hareket ediyor yönlü açıklamalar üzerinden "prestij simsarlığı" yapmak oldukça "çiğ" bir meşruiyet sağlama ve "taraf" sayısını artırma yöntemidir. Kıstas olarak alınması gereken "şu" veya "bu" ismin nasıl ve hangi yönde tavır aldığı değildir. Önemli olan kimin hangi anlayışla hareket ettiğidir. Herkesin bir akli ve iradesi mevcuttur. Kendi muhasebe hakkımız ve irademizi "birileri"nin iradesine ekleyerek aldığımız sonuç en basitinden sağlıklı olmayacaktır. Çünkü, öylesi bir yöntemle hareket ettiğimizde kendi irademiz diye bir durum ortadan kalkmış olacaktır.

Dolayısıyla kimi isimler üzerinden "meşruiyet sağlama" ve "haklılığını ispat etme" çabası anlamsızdır. Hatırlanacağı üzere geçmişte bu yöntem oldukça fazla spekülasyonlu biçimlerde kullanılmış, ama anlamlı bir karşılık bulmamıştır. Nihayetinde, iddialar ve spekülasyonlar gerçek olsa ve bazı "kurtarıcılar" iddia edildiği gibi tavır gösterebilirler de, bu durum birilerinin daha yanlış bir yola girmeye başlamasının ötesinde bir anlam taşımaz. etrafımıza bakarsak zamanın „anlı-şanlı“ isimlerinin önemli bir bölümünün sınıf mücadelesinden şu ve ya bu gerekçe ile uzaklaşmış olduklarını, hatta kimilerinin uzaklaşmakla yetinmeyip parti ve devrim aleyhinde duruşlar sergilediklerini görürüz.

Yoldaşlar,

Yalnızca partimiz açısından değil ülkemiz devrim güçlerinin ilkeli birlikteliklerinin fazlasıyla elzem olduğu bir süreçte, partimizin kendi iç sorunlarıyla uğraşır duruma düşürmek, devrimci olmayan sorumluluk taşımaktan uzak bir bakış açısının ürünüdür. "Kişisel hırs" ve "şişirilmiş

egolar"ın tatmin edilmesinden başka hiçbir anlam ifade etmeyen bu tavrın partimiz ve devrim mücadelesine fazlasıyla zarar vereceği açıktır.

Partimizin mevcut çizgisiyle sorun yaşayanlar açısından bir fırsata dönüştürülmeye çalışılacak olan bu süreç karşısında uyanık olmamız gerekmektedir. Tarihimizin acı tecrübeleriyle sabittir ki partimizi benzeri süreçler içerisine çekenler "iflah" olmamışlardır.

Tek yapabildikleri değerlerimizi dağıtmak, tahrip etmek olmuştur. dün de olanlara bakmak, bugün ne olduğunu ve gelecekte ne olacağını görmek açısından bizlere önemli veriler sunacaktır. Sorun bazı "parti ve devrim önderi"nin sınıf mücadelesi dışına düşeceğini biliyor olmamızla sınırlı olsaydı, "kazanç"tan söz etmek dahi mümkün olabilirdi. Fakat iyi biliyoruz ki, bir çok samimi parti bileşeni de yaratılan "kaos"tan etkilenecek, adeta "yalan orduları" ile hareket edenlerin moral bozucu ve güven sarsıcı propagandaları nedeniyle bırakalım partiyi devrime yüz çevirecek duruma gelebileceklerdir. Asıl üzücü olan budur. Birilerinin bu kaygıları olmaya bilir, ki partiyi böylesi bir sürecin içerisine sürükleyerek niyetlerini de göstermişlerdir. Fakat, bizler bu kaygıları en üst seviyede taşımaktayız. Bulduğumuz koşullar itibarıyla sürece müdahalemiz ne yazık ki oldukça sınırlıdır. Bu durumun sıkıntısını yaşamaktayız.

Yoldaşlar,

Çok açık olarak biliyor ve belirtiyoruz ki, hiçbir tasfiyeci, bozguncu girişim partimizin büyük bir emek ve özveri ile sürdürdüğü demokratik halk devrimi ve sosyalizm mücadelesini engellemeye muktedir değildir. Dün benzerlerini tarihin çöplerine attık bugünde bunu yapacak anlayış ve kararlılığa sahibiz.

Bu yüzden diyoruz ki, büyük bir özveri, emek ve şehitlerimizin kanlarıyla yarattıkları değerlerimizi sahiplenelim. Her türden yıkıcı, bozguncu anlayış ve pratiği red edelim. Bu tür girişimleri boşa çıkaralım. Parti birliğimize yönelik saldırılara karşı siper olmak tarihe ve geleceğe karşı sorumluluğumuzdur. Bu sorumluluk duygusu ve bilinciyle hareket edelim.

TKP/ML Dava Tutsakları (Avrupa)

OCAK 2017

Yurtdışında Kaypakkaya Yoldaş Kitlesele Şekilde Anıldı !

18 Mayıs 1973`te işkencehanelerde hunharca katledilen Partimiz TKP/ML`nin kurucusu, Komünist Önderimiz İbrahim Kaypakkaya yoldaş katledilişinin 44.yılında Batı Avrupa ülkelerinde kitlesele şekilde anıldı.

TKP/ML nin kuruluşunun 45. yılı vesilesiyle Ternitz ve Zürihte düzenlenen Panellerin ardından 5 Mayıs`da Viyana`da gerçekleştirilen halk söyleyiş sonrası düzenlenen **“Onun ışıklı yolunda Tarihten Geleceğe Yürüyoruz”** şiarıyla 6 Mayıs`da Avusturya, 7 Mayıs`da İsviçre`de, 13 Mayıs`ta Fransa`da 14 Mayıs`ta Almanya da yapılan anma etkinliklerine yüzlerce kadın, erkek, genç Partizan yürek ve devrimci katıldı.

ya yoldaşı andığımız bu süreçte içinden geçtiğimiz sürecin siyasal analizleri yapılarak devrimci mücadeleyi yükseltmeye yönelik vurgular yapıldı.

Anma etkinliklerinin yapıldığı salonlar görsel olarak gece tertip komitesi tarafından hazırlanan başta komünist önder İbrahim Kaypakkaya olmak üzere; Uluslararası Komünist Hareketin önderleri, Türkiye-Türkiye Kürdistanı devrimci hareketi, Ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelesinde toprağa düşenler ve Türkiye Komünist Partisi / Marksist Leninist kadro ve üyelerinin fotoğrafları, kavga ve mücadele şiarları yazılı pankartlarla donatıldı.

Gece programları, TKP/ML marşı ile açıldı. Başta komünist önder Kaypakkaya şahsında tüm parti ve devrim şehitleri ile dünya da devrim sosyalizm ve

Her yıl geleneksel olarak Avrupa`da merkezi yada Avrupa`nın çeşitli ülkelerinde “İbrahim Kaypakkaya şahsında Parti ve Devrim Şehitlerini anma geceleri bu yılda, **“Onun ışıklı yolunda Tarihten Geleceğe Yürüyoruz”** şiarıyla gerçekleştirildi. Anma etkinlikleri için çıkartılan çağrı, bilet ve afişlerle toplamda 3500 civarında bir kitleyle ilişki kuruldu. Çıkartılan ajitasyon pripaganda materyallerinde, Kaypakka-

komünizm mücadelesinde yaşamını yitiren ustalar ve önderler anısına saygı duruşu ile başladı.

Nisan ve Mayıs aylarında gerçekleşen gece, panel ve anma etkinliklerine, Partizan temsilcisi yanında yazar Faik Bulut, HDP milletvekili Faysal Sarıyıldız,, araştırmacı yazar Volkan Yaraşır, DDSB ve PŞTA temsilcileri katılarak konuşmalar gerçekleştirdiler.

Gecelerde **TKP/ML Merkezi Komitesi, TMLGB MK Sekreteri, TKP/ML dava tutsakları, TKP/ML İstanbul Komitesi ve YKP/ML** tarafından ulaştırılan mesajlar okundu.

Mesajların ardından kitle tarafından sık sık “Devrimci Tutsaklar Onurumuzdur”, “İbrahim’den Mehmet’e, Selam Olsun Partiye” gibi sloganlar atıldı. TKP/ML MK tarafından ulaştırılan mesaj okunduktan sonra ise **“Yaşasın Partimiz TKP/ML, Halk Ordusu TİKKO, TMLGB” ve “Hızıbi Mahkum Et, Partiyle Kenetlen!”** sloganları kitle tarafından haykırıldı.

Anma etkinliklerine, devrimci örgütlerden MKP (Maoist Komünist Partisi), MLKP (Marksist Leninist Komünist Parti),TKİP (Türkiye Komünist İşçi Partisi), PDD (Proleter devrimci Duruş),TKEP/L (Türkiye Komünist Emek Partisi/ Leninist), YKP/ML (Yunanistan Komünist Partisi marksist Leninist), Fransa Maoist Komünist Partisi örgütlerinden dayanışma mesajları sunuldu.

Yapılan gecelerde sıklıkla “ Yaşasın Partimiz TKP/ML” İbrahimden bugüne Selam olsun Partiye” Gerillalar Ölmez ! Yaşasın Halk Savaşı ” Devrimci Tutsaklar onurumuzdur” Yaşasın Marksizm-Leninizm-Maoizm, Yaşasın Halk Savaşı” “Yaşasın Halkların Enternasyonal Dayanışması” sloganları kitlesel şekilde haykırıldı.

HDP Milletvekili Faysal Sarıyıldız, Mayıs ayının direniş ve mücadele tarihinde özel önemine değindi.”Kaypakkaya direnmenin adıdır” diyerek, güncel gelişmelere dair konuşma gerçekleştirdi. Kitle,“Kürdistan faşizme mezar olacak” sloganını haykırdı.

DDSB (Devrimci Demokratik Sendikal Birlik) adına katılan temsilci; Türkiye’de yaşanan baskılara ve kölelik düzenine ilişkin vurgular yaptı. Kürt ülüşuna ve azınlıklara yönelik baskıları dile getirdi. Sınıf sendikacılığının Zeytinburnu’nda başlayan Tuzla’yla devam eden anlayışını sendikal çalışmanın ana çizgisi olacağını bunu başarmak için işçilerin

olduğu her yerde örgütleneceklerini belirtti. Son dönemde kolektifin saflarında boy gösteren küçük-burjuva reformist karakterli hizbe karşı herkesin mücadele etmesi gerektiğini vurgulayarak birlik, mücadele zafer sloganıyla konuşmasını bitirdi.

Yine **PŞTA (Partizan Şehit ve Tutsak Aileleri)** adına katılan temsilci, Türkiye’deki hapisanelerde her türlü insan hakları ihlalaerinin yaşandığını ve faşist baskıların gittikçe dahada yoğunlaştığını belirtti. Ülkenin hapisaneye çevrildiği bir süreçte, hapisanelerdeki devrimci tutsakların üzerindeki baskı ve tecrite vurgu yaptı. Tutsak Partizanlar’ın kolektif içinde boy gösteren hizbe karşı mücadele verilmesinin gerektiği mesajını size getirdim dedi.

Selahattin Demirtaş ve Figen Yüksekdağ’dan Mesajlar;

Anma gecesinde, Türkiye zindanlarında tutsak edilen HDP Eş Genelbaşkanları Figen Yüksekdağ ve Selahattin Demirtaş’ın sundukları mesajlar okundu. Demirtaş ve Yüksekdağ sundukları mesajlarda Türkiye Devrimci Hareketi açısından İbrahim Kaypakkaya’nın önemi üzerine vurgu yaparak, tüm tutuklu vekil ve belediye başkanları adına onu ve tüm

devrim şehitlerini anarak etkinliği selamladıklarını dile getirdiler.

Ayrıca Kaypakkaya yoldaşı anma etkinliğine Cizre ’de ” teslimiyet yok direniş var” diyerek ve direniş destanı yazarak şehit düşen Mehmet Tunç ’un ailesinden gelen dayanışma mesajı kitleyle paylaştı.

Yapılan anma etkinliklerinin kültürel programlarında; Halk sanatçıları Pınar Aydınlar, Rojda, Doğan Çelik, Onur Gügercinoğlu, Ozan Rençber, Hozan Cömert, Kawa Urmiye, Grup Sare Ma, Grup Güneşe Türkü, Komün Müzik Topluluğu, Grup Pia seslendirdikleri türkçe, kürtçe, zazaca dilllerinde söyledikleri türkü ve marşlarla gecelere katılan kitleleri coşturdular.

Kuruluşumuzun 45. yılında; Marksist-Leninist-Maoist İdeolojinin Sarsılmaz Kalesine Şan Olsun!

Türk, Kürt ve çeşitli milliyetlerden emekçi halkımız;

Tarihin son kırk beş yıllık diliminde, insanlığın sınıfsız topluma yürüyüş kolunun ülkemizdeki öncülüğünü, önderliğini ve rehberliğini üstlenme misyonuyla savaş yürüten partimiz; geleceğe umutla bakmak ve mücadeleyi büyük bir şevk ve inançla sürdürmek için, daha çok neden biriktirmenin haklı gururunu yaşamaktadır.

Önder yoldaş İbrahim Kaypakkaya elinde kırma, bir grup yoldaşıyla çıkarken bu yola, yürüyüşün çetin ve bir o kadar da zorlu olduğunu biliyordu. O, döneminin diğer devrimci önderlerinden farklı olarak savaşın kısa ve zafere sanıldığı gibi yakın ve kolay olmadığını farkındaydı.

O gözbebeği gibi koruduğu partimizin 45 yıllık yürüyüşüne tanıklık edemedi. Ama biliyordu ki kanıyla suladığı tohum mutlaka filizlenecek, fidan olup serpilecek, ardıllarınca leke sürülmeden ileriye doğru yol alacaktı.

O Marksizmin evrensel yasalarını ülkemiz gerçekliğinde somutlayıp, hedefleri ve amaçları ortaya koyarken şunu biliyordu ki bu teorinin yaşam bulması, revizyonizmden, reformizmden ve Marksizm-Leninizm-Maoizm karşıtı tüm ideolojilerden arındırılmış bir KP'nin kuruluşu ve varlığı ile mümkün olacaktı. Devrimin programı ete kemiğe ancak komünist bir önderlikle bürünecekti. O TKP/ML'yi bu ruh ve inançla kurdu.

BPKD'nin dünya çapındaki kuşatıcı etkisi ülkemiz topraklarında Komünist öncünün doğumuna rehberlik etmiş, sosyal ve ulusal kurtuluş hareketlerini, gelişen anti-emperyalist mücadeleleri en üst noktalara kadar tırmandırmıştır.

50 yıllık suskunluğun aradan enternasyonal proletaryanın Türkiye kolu olarak sınıf mücadelesindeki yerini yeniden almış, komünizm bayrağını dalgalandırmıştır.

Komünist Önder İbrahim Kaypakkaya yoldaş, Maoizm'in bilimsel ideolojik gıdasıyla beslenerek olağanüstü bir örgütlenme yeteneği göstermiştir. Bir taraftan TİİKP revizyonizmine karşı kesintisiz bir ideolojik mücadele yürütürken, diğer taraftan

bu mücadelenin devamı niteliğinde proletaryanın alternatif örgütünü yaratmıştır. 24 Nisan 1972'de partimiz TKP/ML'nin kuruluşunu gerçekleştirerek Demokratik Halk Devrimi, sosyalizm ve komünizm bayrağını ülkemiz işçi ve emekçileri-

nin, köylülerin, ezilen ulus, cinsiyet ve inaçların eline tutuşturmuştur.

İbrahim yoldaş düşman saldırılarının en yoğunlaştığı 12 Mart cuntası koşullarında attığı tarihi adımlarla, proletarya adına kalıcı mevziler yaratmıştır. Türkiye devriminin yolunu programatik görüşleriyle aydınlatmış, TKP/ML'nin izleyeceği siyasi çizgiyi, savaş güzergahını belirlemiştir. Partimizin 45 yıldır süren bu tarihsel yürüyüşü atılan bu sağlam adımlarla bugün ulaşmıştır. Yine partimiz, bütün yenilgi, darbe ve büküntülere karşın devrim yolculuğunu sürdürüyorsa, bu ideolojik politik hattının pratikle kurduğu temas ve sınıf mücadelesine dokunuşları sayesinde olmuştur.

Partimize gönül vermiş taraftarlarımız, parti emektarlarımız;

Bir süredir kamuoyuna yansıyan, taraftar ve tabanımıza mal olan tartışma ve sorunların partimizin savaş ve mücadele tarihine yakışır

bir olgunluktan uzak olduğunun bilincindeyiz. Uzun yıllardır partimize emek verenler yeniden bir saflaşmaya ve sınava tabi tutulmaya çalışılmaktadır. En başta şehitlerimiz olmak üzere, yüzlerce militanımızın, binlerce taraftarımızın emeğiyle yaratılan değerler bir kez daha dağıtılmak, parçalanmak, güçten düşürülmek istenmiştir. GYDK ile birlikte esasta güç ve temsil bulan sağ tasfiyeci hizip partimizin komünist çizgisi, irade ve eylem birliği karşısında konumlanmış, Merkez Komitesi yetkisiz ilan edilmiştir.

8. Konferansımızın partiyi yönetmek üzere yetkilendirdiği MK tarafından atanan komiteler ise sınırsız yetkilerle hareket etmeye başlamış, partimize yeni bir gömlek giydirmeye uğraşına girişmişlerdir. Partimiz önderliksizliğe mahkum edilmek istenmiş, dağınkılığa, keşmekeşliğe sürüklenmeye çalışılmış, partimizin bugünü ve geleceğini hesapsızca kendi hizip çıkarlarına odaklamışlardır. Ne dediği belirsiz, partiyle kavgası temelsiz, iddialarında tutarsız, ideolojik temelden yoksun, hedefsiz bir bayrak açma haliyle karşımıza çıkmışlardır. Bayrak açmanın temelleri sürekli değişime uğramış, kitlemizi ve tabanımızı ikna etmek için yalanlarla soslanan gerekçeler sosyal medyanın gücüyle servis edilmiştir.

Komünist Önder İbrahim Kaypakkaya yoldaşın 45 yıl önce reformizme ve revizyonizme açtığı komünist bayrak partimiz içerisinden çıkan “yeni” temsilciler tarafından reformizmin, revizyonizmin direğine çekilmek istenmektedir.

Sınıf mücadelesinde “arzu edilen” yerde olmama halimiz kendine güvensizliği körüklediği durumda çizgiye ve programatik görüşlerimize inancını yitirenleri “birlik” ve “ittifak” zeminine ulaştırmıştır. “Yeni”lik ve dogmatizmin reddi adına partimizin programatik görüşleri ve siyasi çizgisi küçük burjuvazinin politika yapma anlayışıyla yer değiştirilmeye çalışılmış, reformist ve revizyonist eğilim ve yönelim partimize örgütsel anarşizm ile birlikte dayatılmıştır.

Sağ tasfiyeci hizibin parti önderliğine ve dolayısıyla parti iradesine rağmen partiye politika ve yönelim belirleme gayretkeşliği en nihayetinde kendi çizgisini ve politikasını oluşturmayla sınırlı olmuştur. Partimizin genel

siyasi çizgisinde ve savaş anlayışında ifadesini bulan ateşten gömlek parçalanmaya, yok sayılmaya çalışılmaktadır. Partimize de mal etmeye çalıştıkları sağ tasfiyeciliğin, amaç ve hedeflerin önünde durulduğu, engel bulunduğu durumda çatlak büyütülmüştür. Gösterilmesi ve taşınması gereken partili sorumluluk bir kenara bırakılmış, parti ilkeleri küçük burjuva politik amaçlara uygun yorumlanmış, komploculuk ve teşhir çalışmaları bir mücadele biçimine dönmüş, beklentilere yanıt alınmadığında ise “bağlantılı”, “bağlantısız” koro halinde partimize saldırmışlardır.

Partimizin birikmiş ve çözüme kavuşturulmayı bekleyen sorunların çözümünün parti çizgisinin reddiyle olmayacağı tarihimizle sabittir. İki çizgi mücadelesinde örgüt bütünlüğü esas olmalıdır. Bu olanakları elinin tersiyle itip “bölgesel dönem” olanağıyla çizgimiz aşındırılmaya çalışılmış, iki çizgi mücadelesi arenasından hizip çalışmasıyla açık bir şekilde kaçılmıştır. Kavranması ve bilinmesi gereken ilk şart sorunlarımızın çözümü için partimizin irade ve eylem birliğinin korunması ve savunulmasıdır. Ancak bu şartın kabul edilmesinin ardından sorunlarımız doğru zeminde tartışılır ve doğru zeminde çözüme kavuşturulur.

Bunu kabul etmeyenlerle aramıza net çizgi çekeceğimiz, bu önderlik ve örgüt anlayışını kabul etmeyeceğimiz bilinmelidir. Şehit ailelerimizi saflaştırma gayretine girenlere, tutsaklarımızı “mağduriyet” üzerinden tavır aldırılmaya zorlayanlara yanıt gecikmeden verilmiştir. Yaratılan “mağduriyetle” saflaşma yaratılmaya, sorunun ideolojik-politik muhevası karartılmaya çalışılmıştır. Tıpkı 94’de Darbeci anlayışın kullandığı tüm kavramlar bu “mağduriyet” siyasetiyle Partimize karşı bir kez daha kullanılmaktadır.

Sorunlarımızın patlak verme halini elbette bugünümüzde değil dünümüzde, çözümlü ise geleceğe yürüyüşümüzde arayacağız. Sorunlarımızın kaynağını parti birliğine bayrak açanlarda değil, buna zemin sunan gerçekliğimizde arayacağız. Önderlik sorunumuzu görmezden gelerek değil, son yıllara hapsederek değil, tarihsel yürüyüşümüzle, partiye

ve sınıf mücadelesine önderlik etme iddiası ve kapasitesinde arayacağız.

Yoldaşlar;

Tansiyonu hiç düşmeyen bir dünyada, ortalamanın hep üzerinde seyreden ateşle, gündemi sürekli yüklenen bir ülkede mücadele veriyoruz. Dünyada savaş ve çatışmaya, kriz ve bunalıma dair ne varsa dolaysız biçimde içindeyiz. Böyle olduğu içindir ki sürekli saldırgan olan bir düşmanla mücadele ediyoruz. Sınıf mücadelesinin gelişim hızı ve çeşitlenme derecesi ile saldırıların yoğunlaşma oranı, işlerin sistem açısından yolunda gitmediğinin açık kanıtlarını oluşturuyor.

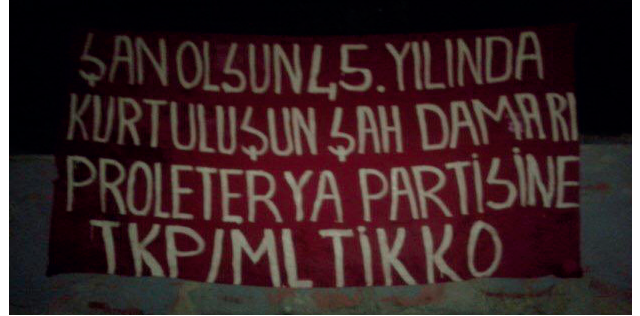
Partimizin tüm engellere, büküntülere ve yenililere rağmen yürüyüşünü sürdürmesi sadece kuruluşundaki felsefesinden değil, bu felsefe ve ilkelerin sınıf mücadelesi ile teması ile mümkün olmuştur. Sınıf mücadelesinin akışını çözümlayebildiği, ona yön verebildiği oranda gelişmiş, varlık göstermiş, başarılarla imza atmıştır. Bugün yoğunlaşmamız gereken temel nokta da bu olmak zorundadır. Tıkanmayı çizgi sorgulamasında, başarısızlığı stratejik hatı arayanlara inat parti çizgisinde yürüyecek, Demokratik Halk Devrimi perspektifimizi koruyacak ve zaferi kazanmak için adımlarımızı hızlandıracağız.

Yoldaşlar;

Yenilgi ve gerileme süreçlerinin en büyük kaybı sayısal değil düşünsel plandadır. Niceliğin yenilgisi geçicidir ama nitelik kaybedildi mi yeniden kazanılması hiç de kolay değildir. Her türlü başarısızlık ve yetmezliğin ilk kemirdiği yer ideolojimizdir. Kendine güven yitimiyle hızlandırılan sürecin varacağı yer başkalaşımdır.

Bu yüzden emperyalist-kapitalist sistemin asıl derdi ve amacı, fiziki olarak yok etmeyi başaramayacağı komünist nüvenin içine nüfuz etmektir. Bin bir kılık ve yaklaşımla ortaya çıkan her türden sapma, her türlü revize etme çabası ve girişimin, ideolojik kampanya ve fiziki saldırıların asıl amacı komünist çizgiyi ve onun üzerine inşa olan örgütünü tasfiye etmeye çalışmaktır. Komünist saflardaki tasfiye virüsü buradan beslenmekte, devrimci karakteri yiyip birtirmek istemektedir.

Partimizin 45 yıllık yürüyüşünde başta dört genel sekreterimiz olmak üzere ölümsüzlüğe uğurladığımız şehitlerimiz siyasal, ideolojik ve örgütsel tavırlarıyla her türden sağ ve sol tasfiyeciliğe, çizgimize ve programatik görüşlerimize yönelik her türden saldırıya karşı partimizin çizgisini büyük bir kıskançlıkla savunmuş ve yaşatmışlardır. Her düşenimiz, Aliboğazında şehit düşenlerimiz bugüne kadar yaratılan geleneğin takipçisi olmuş, bu geleneği

kanlarıyla büyütmüşlerdir.

Böyle bir geleneğin bugünkü mirasçıları, bugünkü adanmışlarıyız. Bu misyonerlik manifestosunun ilk satırında; “durmadan, bıkmadan, yılmadan savaşmak” yazıyor, andımız bunu içeriyor. O halde lafi eğip bükmenin, “ama”lar “ancak”lar sığınağına gizlenmenin, “tamam da” diye bocalamanın sırası değil. Birileri öyle davranmadığı için partimiz var oldu, onlar ölüme bir kavgaya tuttuğu için mücadelemiz bugünlere taşınabildi.

Partimiz savaş içinde çelikleşecek, hatalarından savaş içinde arınacaktır. Bu yüzdendir ki sorunlarımızın çözüm anahtarını savaş içinde arayıp bulacağız. Sınıf mücadelesinin tayin ettiği görevlerimize dört elle sarılacak, partimizin irade ve eylem birliğini koruyacak ve parti çizgimizin etrafında kenetleneceğiz.

Türkiye proletaryasına, ezilen halk ve uluslara söz olsun, ant olsun!

Marksist-Leninist-Maoist ideolojinin sarsılmaz kalesine şan olsun!

Ölümsüz yoldaşlarımızın yücelttiği bayrağımız gururla dalgalansın!

Türkiye Komünist Partisi/ Marksist Leninist'in 45. yaşı kutlu olsun!

Türkiye Komünist Partisi/Marksist Leninist Merkez Komitesi

Irak Kürdistanı'nda Statü Sorununa Dair;

Irak Kürdistanı siyasi açıdan dönüm noktasındadır. Halihazırda Kürdistan Bölgesel Yönetimi (KBY) biçiminde bir yapı mevcuttur. Fiiliyatta oluşmuş statü federasyondan daha ileri olmasına rağmen zoraki ellerinden alındığı için kendi kaderlerini tayin edememiş, boyunduruk altına alınmış bir ulus açısından henüz olması gereken statü değildir. Bu yüzden Irak Kürdistanı'nın siyasi güçleri, bu güçler içerisinde belirleyici konumda olanlar (KDP, KYB, Goran...) "Bağımsız Kürdistan" için girişimleri başlatmışlardır.

Irak Kürdistanı ve onun yönetsel organı olan KBY, parlamentoda esas güç durumundaki KDP ve KYB, bağımsızlık ilanının referandum sunulması hakkında ortaklaşmış durumdadır. KDP ve KYB'nin oluşturduğu heyet

Irak Kürdistanı'nın realitesi olan diğer siyasi güçler ve aşiretler, inanç grubu ve azınlık milliyetler gibi toplumsal kesimlerle referandum ve bağımsız Kürdistan meselesini görüşüp tartışmaktadır. Aynı heyet, Amerika, Rusya ve Avrupa emperyalistleri ile İran, Türkiye gibi bölge ülkeleriyle temas halinde ve bir dizi görüşmeler yapmış, yapmaktadır. Yine Barzani ve ekibinin yanısıra söz konusu heyetin kendisi de Irak'taki diğer toplumsal güçler ve Irak Merkezi Yönetimi'nin rızasına vurgu yapmakta, bu rızanın kendileri için önemli olduğunu belirterek, böyle mesafe alacaklarını söylemektedirler. Denilebilir ki I. Kürdistanı bir eşiğe gelip dayanmıştır. Bu yüzden "Kürtler için Skeyss Picot bitmiştir. Yüz yıl önce çizilen sınırlar miadını doldurmuş, bugün yeni sınırların çizilmesi kaçınılmaz olmuştur" deniliyor.

Referandum Bir Niyet Ölçme'mi İrade Beyanı mı?

Emperyalistler tarafından işgali, Saddam-Baas rejiminin yıkılması, Irak'ın bugünkü yapısının oluşmasında belirleyici ögeydi. Başını ABD'nin çektiği emperyalist koalisyon geride mahvedilmiş bir ülke bırakmış olarak 2011 yılı Aralık ayında ülkeyi terk etti. Egemen bir ulus ve inanç grubuna (Sunni-Arap) dayalı merkezi devlet ve rejim yapısı, empe-

ryalist fiili işgalle birlikte dağılınca emperyalist koalisyonun karşısına ülkenin çok uluslu ve çok inançlı yapısı, bu çokluğun birbirleri arasında keskinleşmiş çelişkileri çıktı. Emperyalistler eliyle demokratik bir toplum, demokratik bir sistem kurulamayacağı bir kez daha görüldü. Irak, emperyalizme demokratlık atfedenlerin, demokrasi taşıyıcısı olarak görenlerin hüsraniydi. Büyük direnişlerle bir arada geçmiş sekiz yılın ardından, fiili işgale son verildiğinde Kürtler, Sunni Araplar ve Şiiler biçiminde fiilen bölünmüş Irak'ta bu bölünmüşlüğe uygun bir siyasi yapı ve sistem oluşturuldu. Buna göre Kuzey Irak, Bölgesel Kürt

Yönetimi'nin; Güney ise Şiiler'in denetimi altında olacaktır. Sunni-Araplar, bu tür bir temsiliyete sahip olamadı ama iktidar dağılımında Meclis Başkanlığı'nı aldılar.

Bağımsız devlet fikri, Kürt Bölgesel Yönetimi oluşmasından itibaren bazen zayıf, bazen kuvvetli ama hep dillendirilerek gündeme getirildi. Bununla birlikte denilebilir ki Kürt Devleti'nin ilanı düşüncesi bu ton ve kararlılıkta ilk kez seslendirilmektedir. Barzani, Münih Güvenlik Zirvesi'nde birçok ülke temsilcisi ile yüz yüze görüşme fırsatı bulmuştu. Başbakan Binali Yıldırım, ABD'nin yeni Savunma Bakanı Mattis, İran Dışişleri Bakanı Cevad Zarif, Trump'ın yardımcısı Pence ve başta Almanya olmak üzere bir dizi Avrupa ülkesi temsilcisiyle görüşmeler yaptı. Bu görüşmelerden basına yansıdığı kadarıyla iki başlık öne çıkmıştı: Biri Kürt Devleti'nin ilanı, diğeri ise İran sorunu.

Barzani, Münih Güvenlik Zirvesi biterken soluğu Ankara'da almış, Binali Yıldırım'la sanki Münih'te görüşmemiş gibi yeni bir görüşme daha gerçekleştirmiş ve hemen ardından Tayyip Erdoğan'la görüşmüştür. Barzani'nin Türkiye'ye gelişi ve uçaktan inerken uygulanan bayrak protokolü bir hayli gürültü koparmıştır. TC, henüz ilan edilmemiş olmasına rağmen devletten devlete protokolünü uygulayarak, muhtemel Kürt devleti karşısında tavrının ne olacağını gösteriyordu. Nereden nereye... protokolü uyguluyor.

Bu köklü değişim kimileri tarafından, Tayyip ve yakın çevresinin kurduğu kişisel çıkar ilişkileriyle açıklanıyor!

Hatırlayalım: Tayyip'in damadı Berat Albayrak'la, IŞİD'in kaçak petrolü arasında ilişki kurulmuş, bizzat Rusya tarafından B. Albayrak'ın IŞİD petrolle-ticaretini yaptığı söylenmişti. Bu konu Barzani'nin "Petrol IŞİD'e değil bize ait." demesiyle kapatılmıştı. Yani Tayyip ve Barzani arasında böylesi güçlü "dostluklar" var. Bu dostluğa Wikileaks'in 24.12.2016'da sızdırdığı gizli yazışmalarda da rastlıyoruz. Sızan bilgiye göre Kürdistan Bölgesel Yönetimi (KBY) Hükümeti, Türk Hükümeti'ne 5 milyar dolar karşılığında bazı petrol kuyularını satmayı önermiş. Teklifi sunan KBY'nin Tabii Kaynaklar Bakanı Aşti Havrami, teklifi alan ise B. Albayrak. (Aktaran: Fehim Taştekin, 02.03.2017). Görüldüğü gibi KBY'nin hakim güçleri Kürdistan zenginliğini "Tayyip oligarşisi"nin önüne saçmıştır. Şüphesiz KBY ve hükümetiyle TC arasındaki ilişkiler ve bu ilişkilerin seyrini buradan hareketle açıklayamayız. Bugün KBY'den bir Kürt devleti ilanına doğru sıçrama yapılıyor ve TC devleti bu gelişme karşısında olumsuz bir tavır almayacağı mesajını veriyorsa TC'nin I. Kürdistanı'na dair politikasındaki değişikliğin nedenini başka yerde aramamız gerekiyor.

* * *

IKBY, bağımsız Kürt Devleti sürecinde en önemli eşikti. Bu eşik aşılmıca, geriye uygun koşullar ve uygun bir konjonktürün yakalanması kalmıştı. Stalin yoldaş, çok uluslu devletlerin kararlı bir şekilde varlığını sürdüremeyeceğini, eni sonu dağılacığını söylerken bunun uluslar ve inanç grupları arasında tam hak eşitliğinin olmadığı, hakim ulus ya da inanç tarafından, diğer ulus ve inanç gruplarının boyunduruk altında tutulduğu devletler için geçerli olduğunu biliyoruz. Irak gerçekliğine baktığımızda, diğer ulus ve inanç grupları aleyhine bir ulus ya da inancın güçlü bir tahakkümü, baskısı yoktur. Fakat yine biliyoruz ki bu, şimdiki Irak'ın gerçekliğinden kaynaklanıyor. Açıkçası emperyalistler Irak'ın geleceği hakkında karar vermiş değildir. Bunun nedeni, bölgedeki çelişkiler dışında asıl olarak derinleşen ekonomik ve siyasi krizin, emperyalistler arasındaki çelişkiyi keskinleştirmesidir. Bu çelişkinin nasıl bir çözüme bağlanacağı hala belirsizliğini koruduğu için, Irak da dahil Suriye, Afganistan, vb. ülkelerin geleceği hakkında bir anlaşma sağlanamıyor. Bu ülkelerdeki durumla ilgili getirilen çözümler, iddiaları ne olursa olsun geçicilik taşır ve bu geçici çözüm de genelde birlik yapısının, merkezi devletin korunması yönündedir. Aynı yaklaşım yakın zamana kadar Irak için de geçerliydi.

ABD başta olmak üzere tüm emperyalistler, Irak'ın toprak bütünlüğüne işaret ederek bunun korunacağını söylerdi. Türkiye, İran gibi bölge ülkeleri için de Irak'ın toprak bütünlüğü hayati bir sorundu.

Emperyalistler, Türkiye, İran gibi ülkeler, esasında aynı politikalarını koruyor. Fakat Trump'la birlikte Amerikan emperyalizminin İran'a dair politikası bir kez daha değişikliğe uğramış, bu, Suriye dahil bir dizi konuda zincirleme politika değişikliklerini dayatmıştır. Amerika'nın Trump'ta sembolleşen çizgisi, İran'ı tecrit etme, Sünni aksı güçlendirme biçimindedir. Bu çizginin değişebileceğini, ama şimdilik kaydıyla uygulamada olduğunu belirtmeliyiz. ABD, bütün güç ve etkisine rağmen Irak'ta tam bir egemenlik kuramamış, Irak'ın kritik anlarda çubuğu Şiiler'den yana bükken gerçekliğini değiştirememiştir. Bu, dolaylı dolaysız İran'la yakınlık demek, İran'la ortak paydalar oluşturmaktır. Barzani, Amerikan emperyalizminin değişen önceliklerini görmüş ve durumdan vazife çıkararak Bağımsız Kürdistan için referandumu gündeme getirmiştir.

Münih Zirvesi'nin (Şubat 2017) öncesi ve sonrası KBY'nin (ve Türkiye'nin) İran'a dönük çıkışları, "Gerekirse İran'la savaşırız", "Peşmergelerimiz İran'la savaşacak güçtedir." gibi açıklamaları, emperyalistlerin edindiği İran sorununu kaşıyan, safını ilan etme amaçlıdır. Amerika'nın değişen İran politikası, İran'ın önünü kesmek ve İran'ın batısına bir tampon oluşturmak gibi hesaplar içeriyor. Bu politika ve hesaplar "bağımsız" bir Kürt devletinin ilanına dönük çıkışı tetikledi.

Aynı konuda TC'de de belli değişiklikler olduğunu görüyoruz. Öncelikle TC, Kürtler'in varlığını inkar eden çizgiden çoktan çıkmıştır. Dahası, Kürt sorununu çözme iddiası dahi oldu. Sonradan bu iddiayı Kürt sorunu değil, terör sorunu var düzeyine çektiyse de ortaya çıkan bu gelgitli durumun temel nedeni, başvurduğu oyalama taktiğidir. Oyalıyor çünkü ezilen ulus ve inanç kesimlerinin sorunu demokrasi sorunudur. Türk hakim sınıflarının ve onların devletin faşist karakteri sorunun çözümüne engeldir. Egemenliği bizzat kendi niteliği nedeniyle çatırdayıp duran bir hakim sınıf ve devlet gerçekliği, neredeyse bütünüyle ayakta kalmaya odaklanır. TC bunu, şimdilik örgütlü muhataplarını yani Kürt Ulusal Hareketi'ni reddederek yapıyor. "Şimdilik" dememiz, uygulamadaki politikanın her an değişip, Kürt Ulusal Hareketi ile muhataplaşma ve çözümü tartışma biçiminde bir politikaya dönüşebileceğindedir. Türk hakim sınıfları için devletin faşist niteliğinin korunması temel bir sorundur. İdeolojik-siyasal-idari-hukuki vs. olarak bu niteliğe dokunmayacak çözüm biçimi

ve muhataplar TC için makbuldür. Türkiye’de Kürt ulusal sorunu ve KUH’ne olduğu gibi, Irak’taki gelişmelere ve Kürt devletinin ilanı çıkışına da bu temel politika üzerinden yaklaşır. TC açısından sorun, olası bir Kürt devletinin, T. Kürdistanı’na ve KUH’ne etkisidir. Eğer etki pozitif olmayacak ve hatta kendi ekonomik ve siyasal çıkarlarına hizmet edecekse TC’nin tavrı olumsuz olmaz.

Somutlamaya çalışalım:

Kürdistan Bölgesel Yönetimi, kendi pazarı üzerinde önemli oranda hakimiyet sağlamış bir sınıfın egemenlik ve yönetim aracıdır. Bürokrat burjuva ve feodal karakterli bu sınıfın, emperyalist sermayeyle olan işbirliği (uşaklık temelinde) ilişkisi, bu sınıfı bölge hakim sınıflarıyla aynılaştırmıştır. Bu sınıf, geleceğini emperyalistlerin politikalarına bağlamış, emperyalist sistemde görmüştür. Bu nitelikte bir sınıfta yurtseverlik olmaz, aranmaz da. Böyle bir sınıfın egemenliğinde kurulacak bir Kürt devleti emperyalist zincirin yeni bir halkası demektir. Türk hakim sınıfları KBY’nin hakim güç ve sınıflarıyla aynı kampta olduğunu görmüş, anlamıştır. Her iki egemen sınıf, dost ve düşman ayrımında ortaklaşmıştır. Gerici dünyanın çıkarları ve geleceği, bunların siyasetini ve stratejisini belirlemiştir. Türk hakim sınıfları bu ve benzer nedenlerden dolayı bir Kürt devletinin ilanına olumsuz yaklaşmaz.

Türk hakim sınıflarının bugün ve önümüzde dönem çıkarları Irak’ın bütünlüğündense, bir Kürt devletinin kuruluşuyla örtüşüyor. Başka’da Türk askeri varlığına son verme konusunda Irak Başbakanı Haydar el Abadi’nin tavrı ve kararlılığı adeta TC’ye “Burada size ekmek yok” gibiydi. Abadi’nin, Irak halkı onurlu bir halktır, çıkışı TC’nin oldu bittilerine seyirci kalmayacaklarını anlatıyordu. TC, bugünkü ve önceki Nuri el Maliki yönetimiyle eğer hep gerilimli bir süreç yaşadıysa, bu farklı bölge politikalarına ve çıkarlarına sahip olmalarından dolayıdır. Nuceyfi kardeşlere dayanarak Irak’ta Sunni aşiretlerle iş tutmaya ve bu aşiretlerle Irak ve bölge siyasetinde etkili olmaya çalışan TC, bu hamlesinde başarısız olmuş ve esasen dışlanmıştı. Irak’ın özellikle iç politikası Şii ağırlıklı olmaya devam edecek ve bu pek değişmeyecektir. Şüphesiz içerideki denge ve bunun üzerinden kurulu güç ve siyasi süreçler dışarıyla da ilişkilidir. Ve bu, İran’la ilişkilere olumlu yansımaktadır.

Irak’ın ortaya çıkan ya da çıkmış olan bu genel gerçekliğinin yanına KBY’deki değişimleri koyduğumuzda, TC’nin Kürt devletine neden sıcak bakabileceği anlaşılıyor.

KBY’deki hakim sınıf yapısına değinmiştik. Türk hakim sınıflarıyla bir doku uyuşması mevcut. Yanı sıra, KBY Kerkük’ü (ve yakında Musul’u) egemenlik alanına katarak önemli bir ekonomik imkan elde etmiştir.

Kürdistan pazarından pay kapmaya çalışan TC için bu oldukça cezbedicidir. Türkiye’ye KBY petrolünün dünya pazarlarına ulaştırılmasında aracı kılan Türk hakim sınıfları sırf bu rolüyle dahi önemli bir gelir elde ediyor. Merkezi Irak Hükümeti’nin engel ve sınırlamaları dikkate alındığında TC’de Kürt devletinden yana eğilimin güçlü olacağı görülüyor. Tabii Kandil dışında Şengal’e açılmış, Ezidiler içerisinde önemli bir güç biriktirmiş olan PKK, ve karşısında KBY’nin tavrı, TC ile örtüşen politikaları da eklemeliyiz. Barzani-KDP’yi ihtiyaç duyduğu her durumda yanında bulan TC, süreç bir Kürt devletine doğru evrildiğinde bu imkandan fazlasıyla yararlanacaktır.

* * *

Sadece Irak ve Irak Kürdistan Bölgesel Yönetimi ile ilişkiler, bu ilişkilerin seyri nedeniyle dahi bir Kürt devletinin ilanında TC engelleyici değil kolaylaştırıcı olmasa bile nötr hareket edecektir. TC’nin KBY, özellikle de Barzani-KDP ile ilişkileri, bu ilişkilerin iç ve dış politikada yansımaları dahi kurulacak bir Kürt devletinin ezilen uluslar, inançlar, ezilen cins ve sınıfların yanında değil, bölge gericiliğinin parçası olarak hareket edeceği, rol üstleneceği açıktır.

Durumu böyle görmemiz, Irak’taki Kürt ulusunun ayrılıp ayrı bir devlet kurma hakkına karşı çıktığımız biçiminde anlaşılmalıdır. Biz komünistler, ulusların gönüllü birliğinden yanayız. Biliyoruz ki bu, Kendi Kaderini Tayin Hakkı’yla birlikte olur.

Dolayısıyla gelecekte nasıl bir devlet olacağı sorusuna takılmadan, kayıtsız şartsız Irak’taki Kürt ulusunun Kendi Kaderini Tayin Hakkı’nı savunur, bunu reddetmenin ya da karşısında durmanın şovenizm olduğunu ilan ederiz.

Toplumsal Dinamikleriyle Kadın Kurtuluş Mücadelesi ve Hapishaneler

Türkiye'deki kadın kurtuluş mücadelesinin ve kadın hareketinin ülkedeki gelişim ve değişime paralel çok çeşitli evrelerden geçtiğini söyleyebiliriz. Bugün örgütlü yekpare bir duruşa sahip olmasa da, belli boyutlarıyla geniş kadın kitlelerinde, kadının var olan ezilmişliğine karşı tepki, cins kimliğine sahip çıkma, sesini yükseltme bilincinin de her geçen gün daha da yükseldiğini görüyoruz. Sorun bu sınırlı, gevşek ve kısmen kendiliğinden yükselen bilincin sistemli örgütlülüğe dönüştürülmesi, milyonları saran bir kadın hareketinin ve kadın mücadelesinin henüz yaratılamamış olmasıdır.

Bilindiği üzere kadının uyanışı bu topraklarda çok daha gecikmeli yaşanmaya başladı. Kapitalist –emperyalist ülkelerdeki gibi sanayi devrimiyle başlayan bir süreçten geçerek ilerlemedi. Küçük üretime dayalı, kapalı toplum yapısı ve üretim ilişkilerinin hakim olduğu, emperyalizme bağımlı, yarı sömürge, yarı feodal iktisadi yapıdaki bu topraklarda, evin dört duvarı arasına zincirli kadının uyanışı da, bu ilişkilerin çözülmeye başlamasına paralel gerçekleşirken, kadın mücadelesi de zayıf ve cılız bir gelişim seyri izlemiştir.

Kadın kurtuluş mücadelesinin geç doğuşunda ve cılız gelişiminde, kağıt üzerinde kalan ve göstermelik olan “kadına geniş haklar tanındı” propagandalarının aksine, faşist kemalist diktatörlük tarafından hak alma ve örgütlenme mücadelelerinin bastırılmasının payı da büyüktür. Tıpkı Mustafa Suphi'lerin katledilmesi sonrası Türkiye Devrimci Hareketi'nin üzerine faşist diktatörlük tarafından 50 yıl sürecek reformizmin, revizyonizmin ölü toprağının serpilmesi gibi.

Ancak toplumsal dinamikler, sınıf mücadelesinin değişim ve gelişim yasaları nasıl ki ölü toprağın atılmasının koşullarını yarattıysa kadın kurtuluş mücadelesinin ve kadın hareketinin de gelişim dinamiklerini yarattı. Özellikle 1950'lerden itibaren yoğunlaşan sosyal yıkım, emperyalizmin kırsal bölgelere dönük devreye soktuğu Marşhall projesiyle başlayan şehirlere doğru göç, şehirlerin çevre çeperinde büyüyen kondulaşma, cılızda olsa gelişen işçi sınıfı hareketlilikleri ve öğrenci eylemleri vb. sadece TDH'nin doğuşunun ön koşullarını yaratmadı. Aynı zamanda kadınların da evin dışına çıkışının, fabrika, atölye, ev temizliği vb. gibi toplumsal üretime ve toplumsal yaşama daha fazla katılmalarıyla başlayan hak arama ve eşitlik mücadelesinin de ön koşullarını yarattı.

Emperyalizmin yetmişli yılların ortalarından itibaren devreye soktuğu neo liberal politikalarla birlikte tüm

bağımlı yarı sömürge, yarı feodal ülkelerde olduğu gibi; Türkiye'de de uygulamaya başladığı 80'lerden itibaren toplumsal yıkım ve saldırılar daha da hızlandı. 90'lar ve 2000'li yıllar bu saldırıların zirveye çıktığı yıllar oldu. Bir tarafta büyük bir nüfusun kendisini kaldıramayan kentlere akması, şehirlerin çevre çeperi büyürken beraberinde büyüyen açlık, yoksulluk, işsizlikle birlikte kısmen de olsa kadının emek cephesindeki yeri de büyüyordu. Dayatılan esnek, güvencesiz, enformel, yarı zamanlı ve taşeron çalışma koşullarının da en büyük mağduru kadınlar oluyordu.

Sadece emek cephesinde değil cins olarak ta yaşadığı baskı, sömürü aile içinde- dışında, kamusal vb. her alanda fiziki, psikolojik, kültürel vb. şiddet, taciz, tecavüz ve kadın kırımları azalmak bir yana daha da arttı. Yaşamın her alanında cinsiyetçi saldırı ve uygulamalarla kadın kimliksizleştirilip, değersizleştirilmeye, yok sayılmaya çalışılırken toplumdaki yeri de aileyle “iyi bir eş-anne” olmakla sınırlandırılmaya çalışıldı erkek egemen sistem tarafından.

Ezilen ulus ve milliyetlerden kadınlar, tüm bu saldırılara ek olarak kısırtılan ezen ulus milliyetçiliğinin, şovenizminin ve her türden faşizmin zulmü altında dili, kimliği, kültürü, yasaklandı, yok sayıldı, işkence zindan ve katliamlarla “ıslah” edilmek istendi. Farklı cinsel kimliğe sahip LGBTİ'lerin kimlikleri inkar edilirken baskı, aşağılama, heteroseksüel dayatmaların altında linç ve imha saldırılarıyla katledildiler, yaşamları dar edildi.

Kısaca ezilen cinse yönelik sömürü, baskı, işkence, şiddet vb. saldırılar genel olarak bireysel ve kurumsal “erk” tarafından şiddetlenerek devam etti. Ancak tüm bu saldırılar genel bir uyanışı, bir farkındalığı da getirdi. Kadının yaşadığı ikincil konumun, eşitsizliğin, ezilmişliğin, taciz, tecavüz ve şiddetin görünürlüğünün artmasını da sağladı. Feminist, devrimci, demokrat kadın örgütlerinin, örgütsüz kadın kitlelerinin ses vermesini, sokağa çıkmasını da getirdi. Yeni yeni kadın örgütlülüğünün oluşmasını, kadın hakları ve talepleri çerçevesinde kampanyaların örülmesini, kadın kitap ve yayınlarının çıkarılmasını kadın dayanışma platformlarının oluşturulmasını vb. getirdi.

Kadın Kurtuluş Mücadelesinin Hapishanelere Yansıması

Şu bir gerçek ki genel olarak toplumsal muhalefetin arttığı devrimci dinamiklerin canlanarak mücadelesinin, sınıf mücadelesinin ivme kazandığı süreçlerde kadın mücadelesi de yükselmektedir.

Tıpkı gezi sürecinde olduğu gibi.

Yine Türkiye’de kadın kurtuluş mücadelesinin gelişmesinde etkili olan en önemli dinamiklerden birisi de Kürt ulusal kurtuluş mücadelesinin yükselmesi ve Kürt kadın hareketinin gelişimidir. Keza ülkedeki toplumsal dinamiklerin birbirini etkilememesi beklenemez. Tıpkı hapishanelerin dışarıdan, dışarının da hapishanelerden bağımsız olmaması gibi. Bu anlamıyla **dışarıdaki gelişen kadın kurtuluş mücadelesiyle hapishanelerdeki direniş ve kadın mücadelesinin diyalektik bir bağı vardır.** Dışarıdaki kadın mücadelesi içerideki mücadeleye kattığı gibi içerideki mücadelede dışarıdaki mücadeleye katkı sunmaktadır.

Bilindiği üzere ülkedeki politik tutsaklar toplumun en ileri, aydınlanmış unsurlarındandırlar. Zira ülkedeki eşitsizliği, adaletsizliği, baskı ve sömürüyü sadece sorgulamakla kalmayıp onu değiştirme ve dönüştürme cüretini kuşanıp, pratiğine girdikleri için tutsaktırlar. Sınıf mücadelesinin ya da ulusal mücadelenin içinden geçerken tutsak düşmüş durumdadılar. Yani dışarıdaki toplumsal gelişim ve hareketin dışından değil bizzat içinden gelmektedir. Kadın tutsaklar ise sadece bu mücadelenin değil, kadın kurtuluş mücadelesinin de bir parçasıdır. Tam da bu iç içe geçmişlikten dolayı dışarıdaki kadın kurtuluş mücadelesinin gelişim ve durağanlık seyri içeriyi de etkilemektedir. Kadın hareketinde yaratılan mücadeleyle oluşan cins bilinci kadın tutsaklarda da cins farkındalığı yaratmaktadır. Bu sayede hapishanelerdeki gelişmelerden, sorunlardan tutalım da ülkedeki gelişme ve sorunlara kadar yakalanan cins bilinciyle bakabilmektedirler. **Herkes kendi ideolojik ve sınıfsal duruşuna paralel cins bilinciyle devrimci bilinci, cins bilinciyle sınıf bilincini birleştirerek, bu perspektifle politikalar üretmekte.** Kuşkusuz üretilen her politika dışarıdaki kadın kurtuluş mücadelesine de katkı demektir. İçerisi dışarıdan beslendiği oranda dışarıya katmakta duvarları parçalayıp dışarıyla bütünleşmektedir. Yine bu diyalektik bütünlük içeri giren ve içeriden çıkan kadınlarla da sürmektedir.

Özellikle politik tutsaklar, tüm toplumsal hareketlerden beslendiği, onlara katıp bütünleşmeye çalıştığı gibi, kadın hareketinden ve kadın mücadelesinden de beslenmekte, bütünleşmek için çaba sarf etmektedir. Teori ve politika boyutuyla bunu sağlamak daha kolay ya da bunun gerekliliğini savunmak. Ancak pratiğe gelince dar grupçu yaklaşımları aşmak hiç te kolay olmamakta. Teorinin aksine “benim olsun, az olsun”, “benimse elimi uzatırım, dayanışırım” anlayışı öne geçmekte. Bunda yekpare bir kadın hareketi ve kadın mücadelesinin olmadığı,

kadın hareketinin de bir ayağını proleter çizgi oluştururken diğer ayağını da küçük ve orta burjuva anlayış ve çizginin oluşturduğu gerçeğini de es geçmemek lazım. Zira kadın kurtuluş mücadelesinin bileşenleri görüldüğü gibi çok çeşitli yelpazeye sahip. İdeolojik ve sınıfsal bakışları ve konumlanışları sergilenen tutumlara da yansımakta. Genel olarak öncülük rolüne soyunan, kadın kitlelerini örgütlemek için yola çıkan bu örgütlülükleri çeşitli akım ve anlayışlardan feministlerin, LGBTİ’lerin, devrimci, demokrat, yurtsever çevrelerden bir dizi kadın örgütlülüklerinin, reformistlerin, çevrecilerin, farklı inanç gruplarının vs. kadın kollarının bu çerçevede oluşturulan platformlar, girişimler vb. ile kendi içindeki renkleri ve farklılıklarıyla kadın grup, çevre ve örgütlülüklerin olduğunu söyleyebiliriz. Bunların da genel gündemler çerçevesinde zaman zaman ortaklaşmalar da her birinin kendi gündemlerinde darlaştığını görebiliyoruz.

Hapishanelerdeki kadın tutsaklarla dayanışma onları sahiplenme konusunda ise sınıfta kaldıkları bir gerçek. En çok kadın dayanışmasından “kız kardeşlik” ten, ortak kadın mücadelesini geliştirmekten bahsedilenler dışarıda kadına yönelik şiddete, taciz ve tecavüzlere karşı mücadele yürüten kadın örgütlülüklerinin hapishanelerin sesini duymamakta, hapishanelerdeki kadınların yaşadığı taciz saldırılarına, uğradıkları şiddete duyarsız kalmaktalar. Örneğin 2016-2017 Silivri 9’nolu hapishanesinde devrimci kadın tutsaklar aylarca erkek gardiyanların tacizine, psikolojik ve fiziki saldırılarına maruz kaldı. Yine beş-altı aydır Gebze’de devrimci kadın tutsaklar, içerisinde taciz ve şiddetin de bulunduğu asker saldırısına uğruyorlar, tedavi hakları gasp ediliyor ama en başta hemcinslerine seslerini duyuramıyorlar. Sadece hapishanelerdeki kadınlar değil seslerini duyuramayanlar, acı çeken, sömürünün, baskının, işkencenin, şiddetin vb. binbir çeşidine maruz kalan işçi emekçi yoksul kadınlar da duyuramıyor. Aslında vahim olan bu...

Sırtını en fazla ezilenlere vermeyen kadın hareketi küçük ve orta burjuvazinin kapısına demirlemekten ileri gidemez. Proleterleşen bir kadın hareketini de asla yaratamaz. Kendi sularında yüzer durur. Bugün ihtiyacımız olan okyanusun derinliklerine kulaç atabilmektir.

Gebze Kadın Hapishanesinden Tutsak Partizan

POLİTİK VE ÖRGÜTSEL GÖREVLERİMİZE SARILARAK ONİKİLERİN ÇAĞRISINA YANIT OLALIM!

HALK SAVAŞÇILARI ÖLÜMSÜZDÜR!

YETİŞ YALNIZ HATAYI BALCI DOĞUŞ DOĞAN ESRİN GÜNGÖR SERKAN LAMBA Umut POLAT SAMET TOSUN ALİCAN BULUT ERSİN EREL HASAN KARAKOÇ MURAT MUT GAMZEGÜL KAYA

Vartnikten Aliboğazı'na Şan Olsun Komünizm Davasını Sürdürenlere!

TKP/ML - TİKKO - TMLGB

Faşist diktatörlüğün saldırılarını tırmandırdığı, baskı ve katliamlarını en koyu ve kanlı biçimleriyle devrede tuttuğu bir sürecin içerisinde geçiyoruz. Faşizmin yüzüne taktığı demokrasi maskesini indirdiği, ara renklerin yerini net ve çizgileri kesinleşmiş tonlara bıraktığı bir dönemi yaşıyoruz. Başından itibaren halk üzerinde bir faşist diktatörlük olarak gelişen, baskı ve katliam politikasını varolmanın tek şartı olarak gören Türk devleti bugün bu gerekçeye daha fazla sarılma ihtiyacı görmektedir. Zira hakim sınıfların içerisinde bulunduğu siyasi ve ekonomik kriz tablosu daha fazla baskı ve katliam politikasına, ırkçı ve şoven saldırılara mecbur bırakmaktadır. Hakim sınıf kliği AKP'nin sandığı tekmelediği 7 Haziran seçimlerinden bugüne yenilenen her seçim ve kurulan sandık hakim sınıfların "meşruiyet" arayışı olarak sürdürülmüş, baskı ve katliam politikasının kaldırıcı haline getirilmiştir. Cumhurbaşkanlığı referandumu bu arayışın şimdilik sonlandırıldığı, hakim sınıfların yaşadığı siyasi ve ekonomik krizin çapının bir göstegesini ve aşılmasının bir yolu olarak devreye sokulduğu bir durak olmuştur.

Hakim sınıfları kriz sarmalına sokan ve daha saldırgan yapan gelişmeler bir anda ortaya çıkmamıştır. Kuzey Afrika'da ve Ortadoğuda yaşanan halk isyanlarının etkisi ülkemizdeki toplumsal muhalefet dinamiklerini de ateşlemiş, Gezi isyanı hakim sınıfların baskı ve saldırı politikalarına karşı bir öfke isyanı olarak gelişmiştir. Kürt Ulusal sorununun çözümünde başından itibaren inkarcı ve asimilasyona dayalı bir politika uygulayan Türk hakim sınıfları izledikleri savaş ve katliam politikasıyla

siyasi krizini daha da boyutlandırmıştır. Kürt hareketini tasfiye etmenin, Kürt ulusunun mücadelesini düzen içine çekmenin yolu olarak sürdürülen "çözüm süreci" Rojava'da gelişen kazanımlar karşısında bir kez daha yerini Türk devletinin bilinen saldırı ve katliam politikalarına bırakmıştır. Hakim sınıfların içinde bulunduğu siyasi krizin boyutu Kürt halkının taleplerini ve mücadelesini boğmak için sarıldıkları savaş politikasıyla bir kez daha ortaya çıkmıştır. Türkiye Kürdistanı'nda başlatılan özyönetim direnişleri Türk devletinin bütün savaş gücünü seferber ederek ezmeyi hedeflediği bir savaş arenasına dönüşmüştür.

Kürt halkının aylarca süren mücadelesi, yıkımın ve katliamın boyutu gizlenerek dizginsiz şekilde sürdürülen devlet terörüyle teslim alınmak istenmiştir. Yine üzerinden atlanılmaması gereken bir gelişme olarak hakim sınıf klikleri arasında yaşanan dalaş ve devlete hakim olma mücadelesinin 15 Temmuz darbe girişimiyle ulaştığı boyut devlet krizinin aşılmasında yeni olanakları açığa çıkarmıştır. Hakim sınıf kliği AKP darbe girişimini fırsata çevirerek, gerici ve muhafazakar kitleleri iktidarını sağlamlaştırmanın kaldırıcı haline gelmiştir. İlan edilen OHAL ve çıkarılan KHK'ler devletin yeniden yapılandırılması için hukuksal dayanak haline getirilirken tasfiye cemaatle sınırlanmamış, muhalif gazeteler, televizyonlar, dernekler kapatılmış, kayyum politikası yaşama geçirilmiş, binlerce emekçi işinden, akademisyenler görevinden uzaklaştırılmıştır. Gözaltı ve tutuklamalar seçilmişlerden devrimci demokrat muhalefete uzanan geniş bir yelpazede sürekliliğe dönüştürülmüştür.

Hakim sınıf kliği AKP siyasi ve ekonomik kriz denkleminde iktidarı ve geleceği için tehlike olarak gördüğü ne varsa aşmanın, önünü temizlemenin rotasına girmiştir. Siyasi ve ekonomik gücün tek elde toplandığı, devletin yeni savaş konseptine göre dizayn edildiği CumhurBAŞKANlığı sistemi faşist feodal düzenin ayakta kalmasının reçetesi olarak gündeme getirilmiş, sandıktan çıkarılmıştır. Bunun için devletin bütün olanakları kullanılmış, devlet terörü eşliğinde sandıklara ayar verilmiştir. Referandum sonuçlarına yansıyan erimeye rağmen AKP kliği başta olmak üzere bütün burjuva kliklerine “nefes aldırın” bir gelişme ve “meşruiyet” sağlanmıştır. Bütün bu gelişmelere karşın hakim sınıflar açısından tehlike geçmiş, siyasi ve ekonomik kriz savuşturulabilmiş değildir. Faşist diktatörlük 7 Haziran seçimleri öncesinde startını verdiği saldırganlık ve savaş politikasını 2019 yılında yapılacak Cumhurbaşkanlığı seçimlerine kadar sürdüceğini bugünden ilan etmiş durumdadır.

SİSTEMİN KRİZİNİ HALK SAVAŞINI YÜKSELTEREK BÜYÜTELİM!

Faşist Türk devleti gerilla mücadelesinin gelişimi karşısında başından itibaren yılanın başını küçükken ezme siyaseti gütmüştür. Gerilla mücadelesi karşısında sonuç alabilmek için özel savaş politikaları geliştirmiş, ekonomik, siyasi, askeri ve teknik tüm olanaklarını seferber etmiştir. Hakim sınıflar bu seferberlik ruhunu ilan ettikleri yeni savaş konseptiyle teakkuz halinde bugün de sürdürmektedir. Öyleki “çözüm sürecini” devlete karşı savaş hazırlığı olarak manüpile eden hakim sınıflar gerillaya yönelik istihbaratını ve ajan işbirlikçi ağını bu dönem boyunca genişletmiş, gerillaya darbe vurabilmek için yoğun bir hazırlık ve çalışma yürütmüştür. Kürt sorununu “çözmeyi” başından itibaren tasfiye süreci olarak yöneten hakim sınıflar gerillayı askeri olarak yenilgiye uğratmanın, tecrit ve imha etmenin hazırlığı içerisine girmiştir.

Ulusal ve sosyal kurtuluş mücadele dinamiklerinin ileri sürdüğü talepler ve uğruna yürüttükleri silahlı mücadele her dönem devletin öncelediği, tüm gücüyle ezmeye ve imha etmeye yöneldiği hedefler olmuştur. Siyasi ve ekonomik kriz tablosunda hakim sınıflar istikrarı ve iktidar güvencesini gerilla mücadelesi karşısında elde edecekleri başarıda aramaktadır.

Gerilla bölgelerine yönelik sürdürülen kış operasyonları bahar aylarıyla birlikte sokoğa çıkma yasakları, özel güvenli bölge uygulamaları ve askeri operasyonlarla birlikte daha da yoğunlaşarak

devam etmektedir. Özellikle askeri amaçlı yol ve baraj inşaatlarının yanı sıra kalekol ve stratejik yerlere yeni üs bölgelerinin oluşturulması gerillaya yönelik saldırıların ve hazırlığın boyutunu göstermektedir. Türkiye Kürdistanı’nda, Dersim’de ve gerilla faaliyetinin bulunduğu tüm alanlarda kapsamlı şekilde gerillaya yönelik operasyonlar geliştirilmektedir. Gerillayı yalnızlaştırma, halktan kopartarak tecrit etme politikası özellikle halkın yaşam alanlarını sınırlandırarak, yayla yasaklarıyla, güvenli bölge uygulamalarıyla yaşama geçirilmek istenmektedir. Gerilla mücadelesine karşı askeri olarak sonuç almayı amaçlayan bu politikanın askeri yığınak, abluka ve arazide konumlanma biçiminde sürdürülmesinin yanı sıra devletin savaş kurmayları, güvenlik uzmanları ve medya ayağı üzerinden kahramanlık destanları anlatmakla bitirilememektedir. Gerillaya yönelik süren askeri operasyonların yanında psikolojik savaş seviyesi de en üst sınırdadır gerçekleşmektedir. Faşist Türk ordusunun yaz boyunca Dersim’de sürdürdüğü askeri operasyonlar sonbaharda gerillanın üslenim bölgesi olan Aliboğazı’na yönelik askeri yığınağa ve ablukaya dönüştürmüştür. TKP/ML TİKKO ve HPG gerillalarına yönelik yürütülecek operasyonların habercisi durumundaki askeri yığınak ve abluka çok sürmeksizin yerini savaşa bırakmış çatışmalar günlerce sürmüştür. Burjuva medya da büyük payeler biçilerek propaganda edilen Aliboğazı operasyonunda gerillanın kayıplarının yanında devletin kayıpları gizlenmiş, gerillanın direnişi psikolojik savaş yöntemleriyle gölgelenmek istenmiştir.

Hakim sınıfların yürüttüğü savaş konsepti ve gerilla güçlerimize yönelik saldırı operasyonları sınıf mücadelesinin içinden geçtiğimiz süreciyle, halk savaşının gelişme dinamikleriyle, oluşturduğu setle yakından ilgisi bulunmaktadır. Sosyal kurtuluş mücadelesinin gerilla cephesinde mevzilenen güçleri arasında MLM bilimini rehber edinmiş halk savaşçılarının sürdürdüğü savaş ve sahip oldukları politik iktidar perspektifi hakim sınıfların dünden bugüne taşıdıkları hep aynı korkunun kaynağı olmuştur. Komünist önder Kaypakkaya’nın bozkırın en kuru yerinde tutuşturduğu kıvılcımın yangına dönüşmesi bu korkuyu hep güncel kılmıştır. Bu nedenledir ki 50 yıllık suskunluğun ardından komünizm bayrağının ülkemiz topraklarında yeniden dalgalanmaya başlaması faşist feodal düzen ve onun bekçileri tarafından tehlike ve tehdit sıralamasından hep en önlere yer tutmuştur. Bu nedenledir ki günlerce süren Aliboğazı kuşatması karşısında gerilla güçlerimizin geliştirdiği savaş pratiği, direniş tavrı halk savaşının büyütülmesinde yürünmesi gereken yolun rotasını bir daha kalın

çizgilerle ortaya koymuştur. Onikiler savaş ve direniş tarihimizin öyküsünü sadece yaşamlarını feda ederek yeniden yeniden yazmanın değil, partinin çizgisinde bayraklaşan kavgalarıyla ve çağrılarıyla da görevlerini en üst seviyede yerine getirmiştir.

Kuşkusuz yoldaşlarımızın ölümün üstüne yürüyüşü karşısında yapacaklarımız arasında ilk elden yerlerini doldurmak, silahlarını ve ideallerini kuşanmak gelmektedir. Her düşenimizin ardından bunun mücadelesine, şehitlerimizin izinden yürüme tavrına dönüşmesi, tarihsel bir öykünmeyle saflarımızda yansımaları bulması şehitlerimizi ve mücadelelerini kavrayışın ürünüdür. Bu kavrayış özgür geleceği kazanma ufkunda birleşen ve kavgaya tutuşan herşeyle yeniden yeniden kimlik kazanacak, vücut bulacaktır. Sınıf mücadelesinin bu tarihsel kesitinde halk savaşının mevzilerini güçlendirmek, kavganın her alanında yüzümüzü gerilla mücadelesine çevirmek elzem yerde durmaktadır. Ufku ve ilkeleri komünizm ve onun ülkemiz topraklarındaki öncüsünün doğumuyla belirlenmiş, Kaypakaya yoldaşın önderliğinde rotası Demokratik Halk Devrimi, Sosyalizm ve altınçağa çevrilmiş kavganın şafakla buluşturulması görevi omuzlarımızda yükselmektedir. Bu görevi yerine getirmek yürüyüşümüzü hızlandırmakla, taşıdığımız devrim sorumluluğunu arttırmakla mümkündür. Sadece halkın ve devrimin azılı düşmanlarını yenilgiye uğratacak sınıf tavrını kuşanarak değil bizi yolumuzdan alıkoyacak her türden burjuva düşünceye ve akıma karşı da MLM'nin bilimsel cephaneliğinden beslenerek bu savaşı kazanabiliriz. Çeliğin sabırla suyu alması gibi tasfiyeciliğe, reformizme, revizyonizme karşı devrimci uyanıklığı geliştireceğiz. Tıkanan gözeneklerimizi MLM biliminin yol göstericiliğinde açarak 45 yıl önce başlatılmış bu soylu kavgayı zafere ulaştırabiliriz.

İDEOLOJİK MÜCADELE SİLAHINI KUŞANALIM!

Reformizmin her dönem güçlü olduğu ülkemizde komünist hareketin kendi bağımsız çizgisini inşa etmesi, politik ve örgütsel görevlerini devrimden çıkarı bulunan halk kitlelerinin çelişkileri ve özlemleri üzerinden şekillendirmesi hayati önem taşımaktadır. Faşist feodal düzenin kaynaklık ettiği sömürü zinciri parçalanmaksızın, işsizlik, yoksulluk ve açlık prangası yaşamdan sökülüp atılmaksızın, emek özgürleştirilmeksizin çelişkiler yerini sistemi düzeltmeye, iyileştirmeye bırakmayacak uygun anda onu yıkmaya yönelecektir. Ülkemiz devrim mücadelesinin önünde başgösteren düzeniçiliğin, ufku sistemin sınırlarıyla çevrili olanların devrime katılacak sınıfların politik iktidar talebini gerçekleştirilmesi,

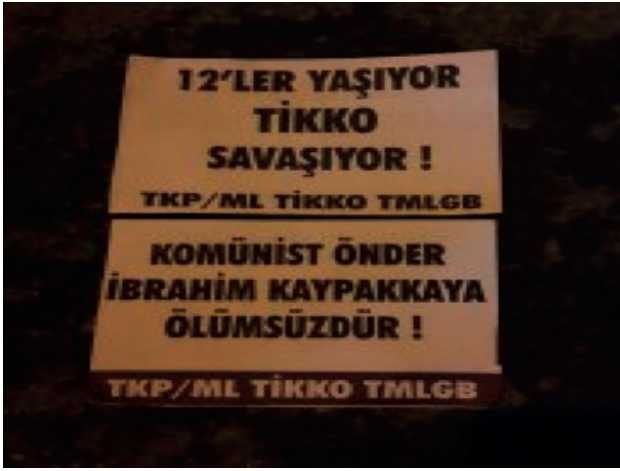
ezen ulus baskısını sonlandırması, toplumsal sorunlara çözüm olması mümkün değildir. Bunun sağlanabilmesi proletaryanın sınıf tavrına ve iktidar perspektifine sıkı sıkıya bağlı olmaktan geçmektedir. Reformizmin kitleler üzerindeki politik etkisinin geriletilmesi komünist hareketin bağımsız çizgisini korumasıyla, politik ve örgütsel etkisini arttırmasıyla sağlanacaktır. Bunun bir yanı reformizme ve her türden burjuva akıma karşı ideolojik mücadeleyi kesintisiz şekilde sürdürmekken bir yanı da MLM bilimine yönelen ideolojik saldırılara yanıt olmaktadır. En can alıcı ve esaslı olan yanını ise halk kitlelerinin gerçek sorunları ve çelişkileri üzerinden devrim talebinin yükseltilmesi, onu yıkmayı amaçlayan bir rotaya kavuşturulması oluşturmaktadır.

Ülkemiz gerçekliğinde reformizmin galebe çaldığı, kitlelerin devrim talebinin reformist sulara boğulduğu, direnci ve mücadele azmi kırılmış şekilde kıyıya ulaştığı bir durum yaşanmaktadır. Reformizmin bu pis ve kirletilmiş sularının, ölü artıklarının bizim kıyılarına da ulaşmış olması içten bile değildir. MLM biliminin eğiten, değiştiren, devrimcileştiren ruhunu kavrayışımızdaki yetersizlikten beslenen, ideolojik mücadeledeki zayıflıklarımızdan güç alan tasfiyecilik ve reformizm komünist ilke ve amaçları aşındırmaya yönelmiş, rol üstlenmeye, mevcut gerçekliğimizde yaşam bulmaya başlamıştır. Tasfiyecilik ilk elden parti ilke ve programatik görüşlerinin yerine örgütsel anaşizmi ve sınıf uzlaşmacılığını geçirmekle ancak herşeyden önce Kaypakka yoldaşın parti, ordu ve halkın birleşik cephesi siyasetini tahrif etmekle işe koyulmuştur. Şimdi revizyonizmi, reformizmi cilalayarak kendilerinden öncekilerin kurduğu tezgahta pazara çıkaranlar değme simsarlarla birlikte müşteri avına çıkmış bulunuyor. Ucuz etin yahnisine aldananların bağdaş kurduğu sofrada yalnız kalması, yediği yahniden de mağduruyet çıkarması hiç kimse bakımından şaşırtıcı olmayacaktır.

Bizlerin asıl ilgilenmesi ve yönelmesi gerekenlerin başında mevcut gerçekliğimizde ortaya çıkan sorunların kaynağına inmek, yetmezliklerimiz ve yetersizliklerimize devrimci müdahaleler gerçekleştirmektir. Siyasal, ideolojik ve örgütsel zeminde gerçekliğimizle yüzleşme ve hesaplaşmanın adımlarını daha güçlü şekilde atacağımız bir kavrayışın ve pratiğin inşasına yönelmeliyiz. Liberalizmin ve kendiliğindenciliğin uyuşturucu ve öldürücü etkisini devrimci politika ve pratikle yıkmamızın, halkın çelişkilerine, partinin ve devrimin sorunlarına yanıt olmanın iradesini açığa çıkarmalıyız.

Halkın, partinin ve devrimin sorunlarına yoğunlaşmayan, devrimci teori ve pratikle beslenerek, şekillenerek çözüm bulmaya yönelmeyen her duruş tasfiyeciliğin, küçük burjuva idelojisinin kötürümleştiren ve çürüten etkisinden müzdarip olacaktır.

Parti faaliyetinin gerçekleştiği her zemin ve yer tek bir amaca seferber olmalıdır. Ama herşeyden önce partinin siyasal, ideolojik ve örgütsel hattında sebatle, inançlı ve kararlı şekilde birleşmeye, ilerlemeye ve gelişmeye kilitlenmelidir. Tasfiyeciliğe ve reformizme kilit olmak, parti çizgisinde kararlı şekilde halk savaşını büyütmek birleştığımız, ilerlediğimiz ve geliştiğimiz mecra olacaktır.

ONİKİLER KAVGA BAYRAĞIMIZDIR!

İçinden geçtiğimiz sürecin politik özelliklerine, tasfiyeciliğin ve reformizmin saflarımızdaki yeni temsilcilerinin partiyi mahkum etmeye çalıştıkları yıkıma, önderliksizliğe ve keşmekeşliğe Aliboğazi şehitlerinin çağrılarını uyararak yanıt olacağız. Onikilerin çağrısına yanıt olmanın anlamı ve değeri onları son yolcuuklarına uğurlarken görevlerimizi yerine getirmekle sınırlı olmayacaktır. Döne döne vurguladığımız ve asla yerine getirmekten çekinmeyeceğimiz görevlerimiz, yüklendiğimiz kapsamlı sorumluluklarımız bulunmaktadır.

Sınırsız sömürü ve baskıya, dizginsiz devlet terörüne, katliamlara karşı mevzilenen tüm direniş odaklarına yönelik devletin saldırısı şiddetli şekilde sürmektedir. Saldırıların, baskı ve katliamlarının amacı imhayı, tasfiyeyi hedeflemek, yılgınlığa ve saflarda bozguna yolaçmaktır. Faşizmin tüm aygıtlarıyla yürüttüğü savaşa ve saldırıya rağmen direniş ve mücadele kesintisiz şekilde devam etmektedir. Saldırıların yanıtlanmasının, geri püskürtülmesinin yolu halkın örgütsüzlüğüne yanıt olmaktan geçmektedir.

Onikilerin çağrısı bu nedenledir ki halkla birleşmeye, örgütsüzlüğünü örgüte, yönünü mücadeleye çevirmeye yapılmış bir çağrıdır.

Türkiye Kürdistanı'nda yıkımın ve katliamın bilançosu ne kadar ağırsa Kürt ulusunun öfkesi de dindirilemeyecek, teslim alınamayacak bir dinamığe sahiptir. Abluka altında yasakların hüküm sürdüğü, faşist zulmün en vahşi yöntemlerinin kol gezdiği Kürdistan'da katledilen, aşağılanan, dili ve isyanı yasaklanan halkımızın yanında saf tutmak, taleplerini ve mücadelesini sahiplenmek görevlerimiz arasındadır.

Onikilerin çağrısı Kürt ulusunun eşitlik ve özgürlük talebi için yaktığı isyan ateşini harlamaya, özgürce ayrılma hakkını kayıtsız savunarak ırkçı şoven saldırılara set olmaya yapılmış bir çağrıdır.

Onikilerin çağrısı Kadınların, gençlerin, ezilen inaç ve cinsiyet kimliklerinin isyan çığlıklarını, kuşatmayı yarmaya, baskıyı sonlandırmaya yönelik mücadelelerini büyütmeye yönelik yapılmış bir çağrıdır

Tasfiyeciliğin, reformizmin partiye giydirmek istediği gömleği yırtarak örgütsel anarşizme, sınıf uzlaşmacılığına, devrim kaçkınlığına karşı komünizm bayrağını yükseltmek, ilkelerimiz üzerinde yeniden ayağa doğrularak hedefe güçlü bir şekilde yönelmek her zamankinden daha fazla önemlidir.

Onikilerin çağrısı tasfiyeciliği, hizbi mahkum etmeye, parti birliğinde kenetlenmeye yapılmış bir çağrıdır.

Onikilerin çağrılarını yanıt olacak, kavganın en önünde mevzilenenlerin devrettiği bayrağı geleceğe, altınçağa taşıyacağız.

SAVUNMA (1) :

Mücadele biçimleri, Siyaset ve Şiddet ilişkisi; Tarihte Zor'un rolü ? “Terör” ve “Terör Örgütü” Kavramları Üzerine

Emperyalist Alman devletinin başını çektiği uluslararası bir operasyon ile 15 Nisan 2015 tarihinde tutuklanan ve halen tutuklulukları devam eden 10 devrimci - komünist TKP/ML davası tutsakları adına Seyit Ali Uğur'un mahkemede yaptığı siyasi savunmasının bir bölümünü özetleyerek yayınlıyoruz.

Burjuvazinin mahkemelerinin sınıf mücadelesinin doğrudan bir alanı olduğu bilinciyle; siyasi savunma yapan Tutsaklar, haklı ve meşru bir davanın temsilcileri ve yürütücüleri olduklarını açıkça beyan etmektedirler. Yargılayan tutsak Partizanların savunmalarına ve kamuoyuna yönelik yaptıkları açıklamalarına gelecek sayılarımızda yer vermeye devam edilecektir.

(İşçi Köylü Kurtuluşu Yayın Kurulu)

15 Nisan 2015 tarihinde ben ve 9 yoldaşım „ bir terör örgütüne“ üye olmak suçlaması ile tutuklandık. Ne var ki; tutuklanmama ve içinde bulunduğum yargılama sürecine esası oluşturan terör suçlamasına karşı sessiz kalmamız söz konusu olamaz. Savcılığın “terör” ve “terörizm” suçlamasına yanıt vermek bizim açımızdan siyasi olduğu kadar aynı zamanda ahlaki bir sorumluluktur. Zira bizler komünist-devrimcileriz ve burada devrimci-komünistler, komünizm fikriyatı savcılık tarafından karalanmaya, gayri-meşru ilan edilmeye çalışılıyor.

İşçi sınıfının ve ezilen halkların demokrasi, özgürlük ve sosyalizm mücadelesinin ”terörizm” suçlamasıyla, gayri-meşru, kirli ve insanlık karşıtı bir pozisyon olarak mahkum edilme çabası burjuvazinin eskiden beri başvurduğu klasik metotlardandır. Burjuvazinin bu saldırısı kendi sömürücü-insanlık dışı ve doğa karşıtı sınıfsal-ahlaki tutumunun bir sonucudur. Bu saldırıyla kuşkusuz ezilenlerin haklı ve meşru özgürlük ve sosyalizm yürüyüşü hedeflemektedir. Bu haklı ve meşru mücadele kitlelerin bilincinde gayri-meşru, gayri-ahlaki bir süreç olarak mahkum edilerek, tersinden, burjuva sömürü ve talan düzenine kitlelerin bilincinde meşruiyet kazandırılmak istenmektedir. En nihayetinde sömürücü burjuva egemenliği kitlelerin bilincinde yeniden üretilip, onların “rızası” hedeflenmektedir. Sahneye Alman egemenlerince faşist Türk

Devleti'yle girdikleri kirli siyasal-ekonomik çıkar ilişkilerinin sonucu olarak “terörizm” suçlamasına politik bakımdan itiraz etmek, kuşkusuz ki dünya ölçeğinde devrim ve sosyalizm mücadelesinin gerek tarihsel, gerekse de aktüel olarak meşruluğunu tanımak ve savunmak demektir. Bundan yaklaşık 160 yıl önce Marks'ın dediği gibi; toplumu komünistler olarak sınıflara bizler bölmediğimiz gibi sınıflar arasındaki mücadeleyi formüle eden “sınıflar mücadelesi” teorisi de biz komünistlere ait değildir. Marksist-Leninistler olarak bizler yalnızca nesnel olan bu mücadelenin kaçınılmaz ve zorunlu olarak ezilenlerin ve işçi sınıfının iktidarına götüreceğini söylüyoruz. Tarihin diyalektik gelişimi, kendisi de bir sınıf egemenliği olan burjuvazinin değişik biçimlerdeki rejimlerinin proletaryanın ve bağdaştığı ezilen sınıfların mücadelesiyle yıkılarak, ezilenlerin sınıf iktidarlarının ve sosyalizmin gerçekleşeceğini ortaya koymaktadır. Tarihsel gelişimin sayesinde gerçekleşen sınıf mücadelesine öncülük eden devrimci-komünist özneler olarak Komünist Partiler kuşkusuz ki önemli-vazgeçilmez bir siyasal rol üstlenirler.

Engels'in deyimiyle; “zorunluluklar dünyasından özgürlükler dünyasına” yani komünist topluma geçişle, hedeflenen bu mutlak “özgürlükler dünyasında” komünist partiler tüm sınıflarla beraber kendi öz varlıklarını da tasfiye etmeyi hedefleyen “tarihsel” devrimci ve politik araçlardır.

Yargılamaya konu olan siyasal karakterine girmeden önce içinde bulunduğumuz bu yargılama sürecinin nasıl ve hangi ihtiyacın bir ürünü olarak ortaya çıktığına dair bazı noktalar üzerinde durulması gerektiğini düşünüyorum.

Gerek tutuklama fezlekesinde, gerekse de Federal Mecliste Die Linke Milletvekili ve arkadaşlarının soru önergesine verilen Hükümet Temsilcisinin uzun yanıtında da görüldüğü üzere; karşı yürütülen ve biz sosyalistlerin yargılandığımız dava tamamen Federal Hükümetin Adalet Bakanlığı'nın ısmarlama ve isteği doğrultusunda açılmış bulunuyor. Yine soru önergesine hükümetçe verilen yanıtta açıkça anlaşılıyor ki, dava kesinlikle ne Almanya ne de EU'da gerçekleştirilen şiddet eylemlerinden vs. değil, tamamen faşist Türk Hükümeti'nin Alman Hükümeti'yle kurmuş olduğu siyasal-diplomatik ilişkilerinin – kirli

ilişkilerinin- bir ürünü ve sonucu. Dolayısıyla, şu tespiti yapmak anlamlı olacaktır.

Bu dava iki bakımdan da siyasi bir davadır.

Hem devrimci-komünistlerin siyasi kimliğine “terörizm suçlaması” ile yapılan siyasi saldırı ve “aşışılama” çabası bakımından, hem de Alman Hukukunun siyasallaştırılması bakımından; Federal Alman Hükümeti’nin Türk partnerleriyle sürdürdüğü siyasi kirli ilişkilerin, Alman Hukuku üzerinden meşrulaştırılması-hukukileştirilmesi çabası bakımından tamamıyla siyasi bir davayla yüz yüze bulunmaktayız.

Kuşkusuz ki, devrimci-komünistler politik devrimci meşruiyetini Alman tekellerinin temsilcisi ve sözcüsü olan Federal Alman Hükümeti’nden, onun Adalet Bakanlığı’ndan ve Bakanlığın talimatıyla bu davayı açarak suçlamalarda bulunan Savcılıktan almıyor. Ne Türk, ne de Alman burjuvazisinin siyasi saldırı ve karalama çabaları Komünistlerin sahip olduğu Türkiye’nin emekçilerinin ve uluslar arası devrimci güçlerin desteği, güveni ve kazandığı saygınlığı ek-siltmeyecektir.

“Terör” ve “Terör Örgütü” Kavramları Üzerine

“Terör” kavramı insanlığın tarihine belki de belirgin ve ilk defa Büyük Fransız Burjuva Devrimi’yle (1789) geçmiş oldu. Jakobenlerin önderliğindeki Devrim’de ayrıcalıklarını yitiren eski Aristokrat sınıfların direncini kesin olarak bastırarak Devrimin kazanımlarını korumayı ve sağlamlaştırmayı hedefleyen acımasız bir şiddet ve Aristokrasiye yönelen dizginsiz bir baskı siyasetini ifade ediyordu. Bu siyasetin uygulayıcısı olan Jakobenlerin bizzati kendisi de sonradan bu şiddet dalgasının ve yarattıkları şiddet kültürünün siyasi kurbanları olmaktan kurtulamamışlardır.

1840’lardan itibaren Avrupa çapında gelişen işçi sınıfının ve ezilenlerin mücadeleleri, ayaklanmaları başta olmak üzere 1871 Paris Komünü, burjuvazi tarafından acımasızca kanla bastırılırken, muzaffer olan burjuvazi, “terörle”, “isyancılarla” mücadele argümanını ve düzenin hüküm sürmesine dair söylemini sıklıkla kullanmıştır. Lyon’da, Paris’te burjuvazinin inzibatlarınca vahşice katledilen işçilerin ve komünistlerin cesetlerin dolduruyordu caddeleri. Sadece 75 gün süren Paris Komünü’nün barikatlarında ve burjuvazinin zaferinden sonra giyotinlerde 30 bin işçi barbarca öldürüldü. Proletaryanın cesetleri üzerinden “müjde”yi veren General, “Paris’te düzen hüküm sürüyor” sözüyle tarihe geçmişti.

“Terör” ve “Terörle Mücadele” kavramları sonradan Avrupa, Amerika ve Uzak Doğu’da emperyalist-kapitalist burjuvazinin ve yerli faşist işbirlikçi diktatörlük rejimlerin dehşetine kapıldıkları “komünizm hayaletinin” ve bu hayali canavara karşı mücadelelerin simgesi haline geliyordu. Dünya ölçeğinde işçi sınıfının ve ezilen halkların Ve sosyalizm mücadeleleri burjuvazi tarafından vahşice-kanla ezilirken hapisaneler, dar ağaçları, sokak infazları, kitlesel kıyım, işkenceler ve ellerinde sadece sadık bir hizmetçi görevi yapan “hukuk” bütünlüklü ve tam uyum halinde sermayenin egemenliği için çalışıyordu. Amerika’da işçi sınıfının örgütlenme özgürlüğü ve halkları için gösteri yapan anarşist işçi önderleri, 8 saatlik iş günü için gösteri yapan ve sadece “Ekmek ve Gül İstiyoruz” sloganıyla Amerikan kapitalizmini protesto eden tekstil işçisi kadınlar, Çarlık despotizmine karşı amansız bir demokratikleştirme mücadelesine girişen nihilist-anarşistler veya 2.Enternasyonal’in çağrısıyla sosyalizm bayrağını yükselten Alman Sosyal Demokratlar (Komünistler)... Ya katledildiler, idam edildiler, ya işkenceler ve izolasyon-baskı koşullarında zindanlara tıkıldılar, ya da sürgün seçeneğine zorlandılar. Sonrasında da bu tarihsel-siyasal realite esasında hiç değişmeden sürdü. ... burjuva egemenliğine karşı işçi sınıfının sosyalizm bayrağıyla yada sömürgeciliğe karşı ezilen halkların bağımsızlığı ve özgürlüğü şiarıyla mücadele yürüten bütün muhalif devrimci-demokratik güç ve dinamikler, faşist rejimlerin hakimiyetine karşı savaşan bütün anti-faşist devrimciler acımasız saldırılara, katliam ve terörüne maruz bırakıldılar. Tarihte bu türden saldırganlık örneklerini sayısızca bulmak mümkündür. Roza Lüksemburg ve K.Liebnecht yoldaşların Spartaküs devrimini kanla bastıran Alman burjuvazisi tarafından yargısız infaz edilerek kanallara atılan cesetleri, burjuvazinin sınıf iktidarını kaybetmemek uğruna nasıl canavarlaşmış-ahlaksızlaşabildiğini, burjuva-demokratik normlar ve hukuk denilen kavramların nasıl da yeri geldiğinde iğrenç bir demogojik malzemeye dönüştüğünün resmini çizmiştir tarihe.

1925’de birkaç ay içinde yüz binlerce komünist ve devrimci işçinin yok edildiği, Çin’deki Guamintang vahşeti, Nazi terör rejimi altında işlenen insanlık tarihinin en korkunç cinayetleri, Endenozya’da demokratik başkan Sukarno’ya karşı Amerikan destekli darbe sonucu takip eden 3 yıl içinde 2 milyonu aşkın komünist ve işçinin öldürülmesi, işkenceden geçirilen milyonlar ve kurulan faşist rejimin terörü altında milyonların çoğu emperyalist firmalar için köle olarak çalıştırılmaları. Sömürgeci Fransa ve Belçika’nın Cezayir, Kongo başta olmak üzere Kuzey Afrika

ve Afrika'nın bütünündeki katliamları daha çok ABD-CIA operasyonlarıyla Amerika Kıtası'nda gerçekleştirirken askeri-faşist darbelerle gerçekleşen terör ve kıyım rejimleri, Arjantin, Şili Darbeleri, katliamlar, cinayetler ve insanlığa karşı işlenen suçlar... Emperyalist-kapitalist haydutluk sisteminin, onun liderliğini yapan belli başlı suç cihazlarının ve işbirlikçi faşist diktatörlük güçlerinin dünya halklarına karşı suçlarını sıralamak kuşkusuz ki onlarca sayfayı dolduracaktır. Tarihsel ve herkesçe bilinen bir gerçek olduğundan çok da gerekli değil aslında.

Yukarıda sıraladığımız bazı örnekler bize bir gerçekliğin resmini veriyor: Emperyalist-kapitalist dünyanın efendileri, faşist ve sömürgeci güçler, özgürlüğünü talep eden, faşizme ve diktatörlük rejimlerine karşı demokrasi ve devrim mücadelesi yürüten, kapitalist burjuva egemenliğine karşı sosyalizm bayrağıyla siyasal iktidar mücadelesi yürüten güçlere karşı, ulusal bağımsızlığa karşı ayağa kalkın mazlum halklara ve uluslara karşı daima şiddet, bastırma ve boyun eğdirmeyi hedefleyen politikalar yürütmüşlerdir. Bu "şiddet" içeren politikaları pratikleştirirken egemen güç olmanın, devleti dolayısıyla ordu-polis-bürokrasi ve diğer baskı aygıtlarına (mahkemeler ve hukuk vb.) sahip olmanın getirdiği avantaj ve güçle sağladıkları sözde "meşruiyet" egemenlerin olabildiğince acımasız davranmasına zemin oluşturmuştur. Toplumsal-siyasal iktidar mücadelelerinin doğası ve iktidar olup onu koruyup sürdürmenin tarihsel yasaları ne yazık ki, böylesi bir katılığı ve acımasızlığı içeriyor. Tarihin gelişen seyrini belirleyen şey; sözünü ettiğimiz bu acımasız siyasal-sosyal çatışma ve mücadelelerden başka bir süreç olmadı hiçbir zaman.

"Terör ve Terörle Mücadele" kavramları tam da işte tarihin bu kaçınılmaz gerçek yüzünde tanımlanıp-kavranabilecek olgudur. Zira sosyal egemenliği ellerinde bulunduran egemen sınıflar; tam da "egemen" olmanın yarattığı "meşruiyet" ve "yasallık" düzleminden, kendilerine karşı gelişen her muhalefeti, itiraz ve direnişi, yürütülen mücadeleleri tam da bu kavramlarla "terörizm, isyancılık, düzen bozuculuk" olarak şeytanlaştırıp, gayri meşru ilan etmeye, lanetlemeye çalışmışlardır. Verili egemenlik sisteminin hedefleyen muhalif politik güç ve dinamikler ise bu karanlık- gayri meşru tablonun şeytanları ve "düşman" olarak damgalanmış ve onları hedefleyen egemenlerin dizginsiz şiddet ve terörü "meşruiyet" zırhına bürünmüştür.

Egemenlerin kullandığı ve toplumsal-siyasal mücadelelerde ihtiyaç duyarak daima üzerinde durdukları,

bir bakıma kendi egemenliklerinin ideolojik meşrulaştırılmasına hizmet eden bu kavramlar üzerinde durmakta fayda var.

Sözgelimi; tarihte Roma istilasına karşı "barbarların saldırıları" olarak geçen German halkların direnişi ve savaşıları söz konusudur. Roma'nın köleci-ilhakçı saldırganlığı karşısında savaşılan-direnen halklar mı barbarlığı ve ilkelliği temsil ediyor. Tarihsel ömrünün sınırlarındaki zalim-köleci Roma'nın yıkılmasına ön ayak olan German halklarının tarihsel-siyasal karakteri kuşkusuz ki, tarihin ilerlemesine, köleci rejimlerin tasfiyesine yol açan ilerleme, bir direnişçilik çizgisi olarak tanımlanmak durumundadır. Bu halklar her ne kadar egemen-köleci görüş açısından barbarlığı, acımasızlığı ve ilkelliği temsil etse de insanlık tarihinin demokratik ilerici birikimi açısından bambaşka bir tanımlamayı hak ediyorlar.

Başka bir örnek; Amerika Kıtası'nın yerli halklarını bir ellerinde tüfek, diğerinde kutsal kitapla boyun eğmeye zorlayan, savaşçı-teknik üstünlükleriyle yerli halkların kimi istatistiklere göre %80'ni soykırımdan geçirerek hakimiyet kuran sömürgeci beyazlar mı, yoksa bu soykırıma ilkel silahlarıyla direnmeye çalışan mazlum kıta halkları mı, özgürlük, medeniyet ve evrensel insanlık değerlerini temsil ediyor.

Zalim kim, suçlu kim, terörist kim?

Fransız Monarşisine ve Aristokrasinin adaletsizlik-zulüm rejimine karşı aç ve donsuzların ayaklanarak zulmün simgesi Bastil Zindanı'nı basarak Cumhuriyeti ilan etmesi, verili-yasal rejimi al aşağı etmesi, bol giyotinli kanlı tablosuna rağmen tarih ve insanlık değerleri bakımından nasıl değerlendirilmeli? Kendilerini açlığa ve hiçliğe mahkum eden 14.Lui'nin Monarşist diktatörlüğünü şiddetli bir ayaklanmayla yerle bir eden Fransız halkı mı, ayrıcalıklı yaşamlarını kilise desteğiyle ve terörle sürdürmeye çalışan asalak aristokrasi mi, hakim olan, demokratik ve ilerici olanı temsil ediyor tarihte?

Tam bir halklar hapishanesi olan feodal-militarist Rus Çarlığı'nı devirerek iktidar olan Rus proletaryası ve mujiklerinin 1917 Devrimi hangi görüş açısından değerlendirilmeli. İşçi ve emekçilere karşı siyasal baskı ve terörün, Sibiryalı sürgünlerinin popnom ve soykırımların, başka halkları köleleştirmenin iktidarı olan Çarlık Rusyası'nın şiddetli bir ayaklanmayla tasfiye edilerek ezilenlerin iktidarının kurulması sürecinde hangi taraf geriyi, eskiyeni, çürüyeni temsil ediyordu ve insanlığın tarihsel ilerlemesini-gelişmesini kimler üstlenmişti.

Devam edelim; Japon işgaline ve egemen işbirlikçi Çin burjuvazisine karşı gelişen ve başarıya ulaşan Çin Halk Devrimi'ni, Batista diktatörlüğüne karşı silahlı bir direnişle zafer kazanan Küba Halkının Devrimini, ilkin Fransız sonra ABD emperyalizmine karşı zafer kazanarak Birleşik Demokratik Vietnam'ı kazanan Vietnam Halkı Kurtuluş Mücadelesi, Saroza faşizmini yenerek iktidara gelen Nikaragua Devrimi, Nazi rejimini yenilgiye uğratarak başarıya ulaşan Yugoslavya, Arnavutluk, Bulgaristan Devrimleri.. Tüm bu mücadeleler hangi bakış açısıyla değerlendirilmeli. Yaşanan tüm bu tarihsel süreçlerde emperyalist egemenliğe ve faşist rejimlere karşı halkların özgürlük, bağımsızlık ve sosyalizm talepleriyle yürüttüğü mücadeleler söz konusudur. Hepsinde işçi sınıfının ve ezilenlerin eşitlik, özgürlük ve sosyalizm bayrağı altında yürüttüğü çetin savaşlar verilmiştir. İşçilerin, köylülerin, basit ve sıradan insanların yani ezilen kitlelerin egemenlere karşı mücadelesi, zaferi ve kendilerini iktidarı ele geçiren sınıflar olarak örgütlemeleri olgusu, tüm bu çalkantılı sosyal-siyasal süreçlerin özünü oluşturmaktadır.

Konumuz ve tartıştığımız esas mesele bakımından belki çok daha önemlisi; tüm bu mücadele ve devrimlerde şiddet söz konusudur. Ezen ve egemen olan güçlere karşı ezilenlerin, işçi sınıfı ve yoksul halkların karşı şiddeti. Bu mücadele ve direnişler boyunca, tüm tarihsel kesitlerde, ezilenlerin özgürlük, demokrasi ve sosyalizm hedefleriyle gelişen hareketleri iktidarı ve egemenliği elde tutan güç ve sınıflar tarafından “terörizm, düzen dışılık, yasa dışılık” olarak tanımlanıp, gayri meşru ilan edilmişlerdir.

Tarihte kavramlar ve kullanıla gelen terminoloji daima ideolojik-politik muhtevaya sahip olagelmıştır. Sınıflara bölünmüş ve farklı çıkarlara sahip “insanlık atlası” açısından “özgürlük, adalet, eşitlik” çoğunlukla farklı sınıflar açısından farklı anlamları ifade etti. Burjuvazi bunlardan kendi sınıfsal-siyasal egemenliğinin devamlılığını, bütünlüklü olarak kapitalist gelişiminin sürdürülebilirliğinin ekonomik politik yanlarını tüm topluma hakim kılmayı anlarken, işçi sınıfı ve ezilenler sömürünün tasfiyesini, halkların tam hak eşitliği temelinde demokratik-sosyalist adaletli bir sistemin inşasını kendilerini egemen sınıf olarak örgütleyip azınlık gayri meşru burjuva iktidarının tasfiyesi anlamını yüklemektedir bu kavramlara. Aynı şekilde “devlet ve iktidar” kavramları da böyledir. Burjuvazi açısından bunlar, sınıf egemenliğinin “şiddet ve zor”u bir egemenlik görevi olarak, kendi tekelinde “yasal ve meşru” gördüğü hakkın hiçbir meşruiyeti söz konusu

olamaz. Boyun eğilmesi, biat edilmesi gereken meşru organ ve araçlar değil, iktidar ve egemen sınıfın devleti mücadele edilmesi, aşılması ve tasfiye edilmesi gereken sömürücü-zorba egemenliğin simgeleri ve yansımasıdır.

Kuşkusuz ki, mücadelenin hangi biçimlere bürüneceği, hangi aşamalardan ve süreçlerden geçeceği vs. her verili sosyal-tarihsel, siyasal durumda özel olarak tanımlanmak durumundadır. Her siyasal, sosyal yada iktisadi sürecin kendine özgün yanları bulunur ve bu ekseninde gelişen mücadeleler daima farklılıklar göstermiştir. Toplumsal, siyasal, ekonomik çelişkilerin derinliğinden tarihsel boyutuna kadar, bu mücadelelerde aktör rolü oynayan öznelerin niteliğinden sahip oldukları güç ve somut pozisyona kadar pek çok farklı etken, çatışmanın-mücadelenin hangi boyutta ve seyirde gelişeceği rol oynayabilir.

Toplumsal mücadelenin siyasal-diplomatik ve barışçıl yöntem ve araçlarla yürütülmesi ne kadar mümkünse bu türden toplumsal mücadelenin daha şiddetli, çatışmalı, hatta ciddi anlamda bir iç savaşı veya uluslar arası boyuta da ulaşan çatışmalı bir süreci tanımlayabilecek bir formda gelişmesi olasılık dahilindedir. Sözgelimi; ABD iç birliğini, köleci Güneye karşı demokratik-özgürlükçü Kuzeyin karşı karşıya geldiği kanlı bir iç savaş sonucunda ulaşabilmiştir. Bu ulusal birlik sorununun çözümü Almanya için tamamen bir barışçıl anlaşma ve uzlaşmanın sonucu gerçekleşir. Alman burjuvazisi ve aristokrasisi, proletaryanın ve yoksul yığınların tehdit edici gölgesini görerek, sorunu barışçıl bir uzlaşmayla halletme yoluna girmişlerdir. Yine 1990 birleşme, barışçıl-diplomatik bir siyasetin sonucudur. Almanya'da demokrasi bir devrim yoluyla, Fransız örneğindeki gibi tasfiye olmamış, tersine iç başkalaşım yoluyla kendi burjuvazisinin yolunu ve siyasetini benimseyerek tarihe ve tarihsel gelişime uyum göstermiştir.

1871 Paris Komünü'nün kanla boğulmasına kadar Avrupa proletaryasının mücadelesine hakim olan tarz, sokak direnişleri, barikat savaşları ve ayaklanmalar olmuştur. Avrupa proletaryası 2.Enternasyonal'in önderliğinde Komün yenilgisi ardından, sendikalarını ve sosyal-demokrat (komünist) partilerini örgütler. Kapitalizme karşı verilen sınıf mücadelesinin başlıca biçimleri artık barışçıl grev ve gösterileri yanında Sosyal-Demokrat partilerin parlamento fraksiyonlarıyla yürütülen yoğun siyasal mücadelelerdir. Parlamenter mücadele yeni bir yol olarak yerini almıştır İşçi sınıfının mücadele tarihinde. 1905 Rus Demokratik Devrimini barikatlarda

yürütülen mücadeleyi ve ayaklanmayı yeniden gündemleştirir. Petesburg'da tam örgütlü ve hazır olmadığı bir zamanda barikatlara geçerek ayaklanan Rus proletaryası, barikatların yanında küçük politik grupları da oluşturmuştur. Bu yeni biçimde, işçi sınıfının mücadele biçim ve deneyimleri birikimi açısından oldukça dikkat çekicidir. Modern tarihte ilk kez Fransız (Napolyon) işgaline karşı İspanyol halkının yıldırıcı-yıpratıcı saldırıları olarak geçen ve sonuçta Fransız Ordusu'nun İspanya'da nâtilmesine yol açan gerilla mücadelesi 1905 Petesburg ayaklanmasında proletaryanın Çarlığa karşı direnme biçimlerinden biri olarak yer yer kullanılmıştır.

1917 Ekim'inde iktidara gelen Rus proletaryası ve ezilen halklar bir yandan Çarlık artığı beyaz orduların saldırıları, diğer taraftan –kapitalist gericiliğin finansal-tekniik desteğiyle kaybettiği iktidara yeniden ulaşmak isteyen Rus burjuvazisinin direnişiyile uzun sürecek (yaklaşık 5 yıl) bir iç savaşa zorlanır. Bu iç savaşı kazanan ezilen sınıflar mücadele deneyimlerine “Partizan Savaşı” olarak geçen kavramı kazandırmışlardır. İç savaş bir yandan Kızıl Ordu'nun düzenli savaşıyla, diğer yandan ise cephe gerisi hatlarda uygulanan “Partizan Savaşıyla” kazanılmıştır. Tam iç savaşın başlangıcı döneminde Brest-Litvosk anlaşması imzalanan Almanya ile yürütülen “diplomatik mücadele”yi de kaydetmek gerekir. İç savaşın kazanılmasında Almanya'ya karşı gösterilen diplomatik esnekliğin ve verilen “taviz”in rolünü Lenin oldukça önemser. Hatta bu meselede Troçki'nin “sol” uzlaşmaz yaklaşımlarıyla süreci sabote etme çabası Lenin tarafından “provokasyon” olarak mahkum edilmiştir. İç savaşta ortaya çıkan Partizan Savaşı deneyiminin Nazi çetelerinin Rusya bozgununda da oldukça etkili ve sonuç alıcı biçimde kullanıldığını hatırlamak gerekir.

Çin devrimci süreci dahi farklı gelişmiştir. Çin yarı-feodal, yarı-sömürge bir ülke konumundadır. Kapitalizm yalnızca ülkenin bazı büyük liman şehirlerinde gelişme göstermiş, ülkenin 90% geniş köylük-kırlık alanlarda, feodal güçlerin boyunduruğu altında

yaşamakta olan köylülerden oluşmaktadır.

Rus Devrimi'ne öykünerek başlangıçta yalnızca şehirlerde işçi sınıfını örgütleyen ÇKP, Çan Kayşek'in Guamintang içindeki darbesi ve komünistlere karşı saldırısıyla kısa sürede yok olmakla karşı karşıya kalır. Kısa sürede yüz binlerce komünist ve işçi katledilir ve Parti imhasıyla yüz yüze bulunmaktadır. Siyasal-stratejik bir tercih nedeniyle değil, tama-

men imha edilmeye az sayıdaki gücüyle “yaşamak güdüsüyle” kırık-köylük alanlara çekilmek zorunda kalınır. ÇKP bu alanlarda kendisini yoksul Çin köylüsünün feodal zalimlere karşı yürüttüğü toprak ve özgürleşme mücadelesinin yakıcı devrimci atmosferi içinde bulmuştur. Toprak talepli ve demokratik özgürlükler ve sosyalizm ideallerini devrimci köylülüğün müca-

delesesi içinde yeniden üretme ve somutlama imkanı yakalamıştır. İlk feodal zorba ve savaş ağalarına giderek, Japon işgalcilerine ve ulusal demokratik cephe kurmak, Japonların yenilgisinden sonra ise ÇKP'nin barışçıl çözüm siyasetine kaydıran, Çin egemenlerine karşı yürütülen mücadele zafere ulaştırılır. Çin devrimci süreci uluslar arası proletaryanın devrim ve sosyalizm mücadele deneyimleri bakımından yapısal olgular içermektedir. Siyasal taktik ve örgütlenme biçimindeki Ulusal Birleşik Cephe, Halkın Birleşik Devrimci Cephesi gibi kurumlaşmalar ve ittifak arayışları gibi askeri alanda “Halk Ordusu, Gerilla Ordusu, Kızıl Üs alanları” gibi özetlenebilecek kavramlar ve biçimler, belki en önemlisi de “Devrimci Halk Savaşı” olarak formüle edilen bir devrimci savaş teorisi ortaya çıkmıştır.

Çin Devrimi'nin ortaya çıkardığı birikim ve deneyimleri sonraları, Vietnam, Küba, Nikaragua gibi sosyal kurtuluş mücadelelerinde kullanıldığı gibi, ulusal özgürlüğü için sömürgeciliğe başkaldıran Asya'nın ve Afrika'nın mazlum halkları benzer mücadele strateji ve taktiklerini kullanmışlardır.

Sosyal ve siyasal özgürlükler için verilen mücadelelerin her ülkenin somut koşullarıyla ilgili olduğunu, her ülkenin kendi yolundan ve kendi özgün biçimleriyle yürüyeceğini söylemiştik. Bu durumu Mao Zedung şöyle ifade etmiştir: “Biz Guamintang'ın devrimi kanla bastırmasından itibaren bambaşka bir

yoldan yürüdük. Bizim devrimimiz bu andan itibaren, daha baştan silahlı bir mücadeleva örgütlenmemiz buna uygun askeri-ordu örgütlenmesi olarak gelişmiştir. Barışçıl biçimde gelişmesinin koşulları bizde bulunmuyordu ve bizim Çin’de kullanacağımız bir parlamentomuz da yoktu. Bu durum yalnızca bizde ve şartları bizimkine benzeyen ülkeler için geçerli olabilecek bir yoldur. Avrupa’nın bugün demokratik ülkelerinde kuşkusuz başkadır. Orada Proletarya uzun barışçıl mücadeleler ve örgütlenmeler yoluyla, aynı zamanda parlamenter biçimler kullanarak, yalnızca böylesi uzun süreli bir hazırlık yoluyla devrimci gelişimi yürütebilir.”

Yoldaş Mao’nun yaklaşımı aslında bir çok tartışmaya ışık tutuyor. En başta komünistlerin, tarihin devrimci özneleri olarak şiddet meselesi fetiştiirmediklerini, tersine siyasal ideallerinin ve devrimci stratejinin bir ürünü olarak, yalnızca somut şartlar bağlamında yaklaşıldığını görürüz. Koşulların, nesnel durumun gerektirdiği durumlarda kullanılması kaçınılmaz ve geçerli olan siyasal bir yöntem sorunu olarak ele alınır savaş ve şiddet sorunsalı. Savaş biliminin tanısı olarak bilinen ünlü Prusyalı General Clauswitz’in savaş ve şiddet meselesindeki ünlü formülasyonu da meselenin bilimsel konuluşunda daima referans oluşturmuştur: **Savaş, siyasetin şiddet araçlarıyla yürütülmesinden başka bir şey değildir ve siyaset, şiddet araçları olmadan yürütülen savaş demektir.”**

Şiddet, savaş, silahlı mücadele koşulları üzerinde uzun uzadıya durmaktaki amacım açık ki; meselelerin subjektif-spekülatif ideolojik tanımlamalardan arındırılarak akademik-bilimsel boyutunu ortaya koyma çabasıdır. Bu meselenin ele alınışında bilimsel-akademik ölçülerin kaybedildiği her an, meselenin kaba spekülasyonlara ve burjuva ideolojik çarpıtma ve saldırıların tuzağına düşmesine, konu ve gündemimiz bakımından ise basitçe “terörizm” karalamasına ve benzeri saldırılara zemin yaratacaktır.

Meselenin başka bir boyut üzerinden, tersinden sorgulanması anlamlı olur. Sözelimi, siyasal mücadelede şiddet araçlarını ve yöntemini esas almayan faşist-neo nazi örgüt ve partilerin, Almanya’daki NPD, Fransa’daki Ulusal Parti veya Hollanda, Avusturya’daki benzer partilerin demokratik evrensel insanlık değerleri bakımından meşru görülmesi mümkün müdür? Genel demokratik insanlık değerlerine, demokratik hak ve özgürlükler sistematiğine ve başka halk ve kültürlerle nefret-düşmanlık dolu siyasal bir oluşumun şiddeti (şimdilik) kullanmayışı, onun siyasal-tarihsel meşruiyetinin ve yasallığının

gerekçesi olarak sunulabilir mi?

Özetleyelim: Tarihin ve sosyal gelişimin motoru daima toplumsal-siyasal mücadeleler olmuştur. Siyasal parti ve oluşumlar temsilini üstlendikleri sınıflar adına bu mücadele süreçlerinde yer alarak, kitlelerle birlikte bu çatışmalı süreçlerde özne rolü üstlenirler. Bu süreç bazen bir ülke içindeki sınıflar arası mücadele olabildiği gibi, bazen da bir ulusun halkın özgürlüğünü gaspından bir saldırganaya yönelen ulusal özgürlük mücadelesi, bir işgale karşı gelişen bağımsızlık mücadelesi olabilir. Yani sosyalist toplumu hedefleyen devrimci-sosyalist bir mücadele.

Bütün bu mücadelelerin yöntem, biçim, yol ve taktikleri değişkenlik gösterebilir. En barışçıl, yasal demokratik-ekonomik biçimde gelişebildiği gibi, çok daha radikal; şiddeti-yasa dışılığı, hatta gerçek anlamda bir iç savaşı veya şiddeti bir direniş savaşını gündeme getiren biçimlerde gelişmesi olasılık dahilindedir. Mücadelenin değişik formasyonlarda gelişmesi olasılıkları tamamen çatışma konusunun durumuyla, çatışan güç ve öznelerin pozisyonuyla, verili tarihsel-siyasal-kültürel özellikler tarafından belirlenir. Mesele sömürgeciliğe karşı bir bağımsızlık mücadelesi veya bir sınıf iktidarının el değiştirmesi gibi köklü antagonizma içeren siyasal bir çatışmaya dayanıyorsa, çözümü için şiddet çoğunlukla kaçınılmaz almaktadır. Gandi’nin pasifist sivil itaatsizliği gibi nispeten barışçıl –şiddeti dışlayan- biçimler tarihin istisnai özel durumlarıdır. Esası dünyanın paylaşımı veya yeniden paylaşımı siyasetinden kaynaklanan emperyalist paylaşım savaşları veya bölgesel hegomanya dalaşı ekseninde gelişen lokal çatışmalarda siyasetin silahlarla-güç yoluyla yürütüldüğü örneklerini oluşturmaktadır.

Burada çatışmanın hangi biçimlerle; diplomatik-barışçıl veya şiddet araçlarıyla yürütüldüğünden daha belirleyici olan çatışmanın tarafı olan güçlerin siyasal hedef ve amaçlarıdır. Demokratik evrensel insanlık değerlerinin ve tarihin aydınlık manası karşısında nerede durulduğu tamamen sözü edilen siyasetle ilgilidir kuşkusuz. Bir mücadelenin tarihsel-siyasal meşruiyeti ve insanın doğasına uyumu tamamen buradan, ortaya konulan siyasetin niteliğinden gelir. İşgale uğrayan, özgürlüğü yok edilmiş halkların, kendi ulusal kaderlerini tayin etmek isteyen mazlum ulusların, diktatörlük rejimleri altında boyun eğdirilen, sömürülen ezilen halkların, işgale baskı ve sömürüye, faşist diktatörlük rejimlerine karşı yürüttükleri mücadeleler siyasal bakımdan olduğu kadar tarihsel açıdan da haklı ve meşrudur. Yürütülen mücadelenin tarzı, zaman zaman şiddete başvurulması-zorunda kalınması bu gerçeği değiştirmeyecektir.

“Zulmün ve zorbalığın olduğu yerde isyan etmek meşrudur.” diyen Mao Zedung kadar, “O zaman halka ayaklanmasını söylemeyen alçaktır.” diyen Roberspiyer’de insanlığın davası olan özgürlük felsefesine vurgu yapmışlardır. Dünyanın sayılı burjuva-demokratik Anayasalarından olan Alman Anayasası’nda olduğu gibi bütün insanlığın tarihsel hafızasını temsil eden bütün temel belgeler –İnsan Hakları Evrensel Bildirgesi, Manga Carta, Amerikan Yurttaş Sözleşmesi vs- zulme ve diktatörlüklere karşı başkaldırı hakkını hakların meşru hakkı olarak tanımaktadırlar.

Siviller, savaşa ve çatışmalara doğrudan taraf ol-

mayan kesimleri, çocuk, yaşlı ve kadınları bunun yanında doğayı hedefleyen; çatışmalarda kirli yöntem ve araçlar kullanılan bütün savaşlar, bütün eylemler kuşku yok ki, insanlık dışıdır, insanlığa yönelen cürümlerdir. Aynı şekilde işkencenin bir mücadele yöntemi olarak uygulanması, tutsaklara yönelen gayri insani tutumlar, çatışmalarda kimyasal-biyolojik silahların ve kitle imha araçlarının kullanılması, insanlığın ortak mirası olan tarihi dokuların-müzelerin vb. tahrip edilip yağmalanması, halkların topraklarından sürgün edilmesi... Savaş ve çatışmalarda sıraladığımız bu yöntem ve araçların kullanılması insanlık dışı, ahlak dışı ve suçtur. Hiçbir siyasal gerekçe, sözde hiçbir “yüksek” ideal ve amaç bu gerçeği değiştirmemelidir. Hangi bayrağın; hangi siyasetin altında yapılsa da, bunların tarihe ve insanlığa karşı işlenen suçlar olduğu gerçeğini karartamaz.

Halkların sömürge ve zulme, diktatörlüklere ve emperyalizme yönelen direnişlerini, -bu direnişler kimi durumlarda silahlı direniş biçimlerinde gelişse de, özgürlüğü, demokrasi ve sosyalizme temsil eden bu direnişleri “terörizm” kavramıyla aşağılayıp meşruiyetini yok etmeye çalışmanın yerine, yukarıda ortaya koyduğumuz çerçeve içindeki insanlık dışı tarza söz konusu “terörizm” kavramının kullanılması hem daha hakkaniyetli hem de daha nesnel-bilimsel bir tanımlama olacaktır. Zira burada kullanılacak “terörizm” kavramı gerçek anlamda kitlelere dehşet

saçmayı, onları acımasız bir barbarlıkla boyun eğmeye zorlamayı ve imhayı, doğanın-tarihsel mirasın yok edilmesini, köylerin-kent ve kasabaların tahrip edilip yakılıp-yıkılmasını içermektedir. Halkların köleleşmesini; özgürleşmek isteyen kitlelerin iradesinin şiddet yoluyla kırılmasını, soykırımları, bütün maddi ve manevi insanlık değerlerinin

yağmalanmasını, sömürünün ve gerici hegemonyanın sürgit devamını ifade etmektedir.

Ve bunu insanlık, tarihi boyunca, sömürücü egemenlerin sınıfsal-siyasal özelliklerine içkin bir yansıması olarak yaşadı, yaşıyor. Köleci, feodal-sömürgeci ve emperyalist-kapitalist saldırganlığın

yaşattığı zulüm ve barbarlık altında sonsuz acılar çekti insanlık, çekmeye devam ediyor. Bunun için tarihin derinliklerine dalmak bile gerekmiyor. Son yüzyılda yaşananlar bile sadece burjuvazinin siyasal egemenlik ve dünya hegemonyası uğruna, kör hırsı için insanlığa hangi çılgınca felaket ve yıkımları yaşattığına ayna tutmaktadır. Ermeni Soykırımı, Yahudi Soykırımı, Aborjin Soykırımı ve henüz yakın zamanda vuku bulan Tamil Soykırımları emperyalist-kapitalizmin soykırımlar künyesinde ilk akla gelenler oluyor. İkincisinde 60 milyon olmak üzere iki büyük emperyalist boğazlaşmada, 90 milyona yakın insan dünyayı yeniden paylaşmak ve rekabeti hegemonya hayalları adına emperyalizm tarafından yok edildi.

İnsanlık ve doğa korkunç emperyalist savaş aletleriyle vuruldu, nükleer ve biyolojik silahlarla katledildi. Asya, Afrika ve Latin Amerika kıtaları başta olmak üzere, dünyanın pek çok ülkesinde faşist-askeri cuntalar emperyalist haydutlar tarafından iş başına getirilerek bölgesel-siyasal-ekonomik çıkarları güvencelemek isteniyordu. Milyonlarca devrimci-sosyalist, demokrat, emekçi bu cunta ve faşist diktatörlük rejimlerinde, hapishanelerde, dar ağaçları yada sokaklarda, evlerde katledildi. İşkence karşıgerilla, ayaklanmayı bastırma derslerinin işlendiği Pentagon’a bağlı askeri akademilerde eğitilen faşist cinayet kadroları ülkelerindeki cinayetlerini efendilerinin gözetimi ve yardımcılarıyla hayata geçirdiler.

Dünya Vietnam Saygon zindanlarına, Diyarbakır, Ebu Grab ve Guantanamo Zindanlarını tanıdı. Vietnam'ın ormanları yanında emperyalizme direnen insanlar da Nepalmlerle yakılarak kurtulmak istendi. Bağdat bütün müzeleriyle-tarihi dokusu ve güzelliğiyle emperyalist savaş makineleriyle bombalanarak yok edildi. Tarih ve müzeler yağmalandı. Onlarca, yüzlerce başka örnek vermek mümkündür, emperyalist saldırganlığı anlatmak için. Fakat kısaca sıraladığımız örnekler bile emperyalist-kapitalist sömürücü sınıfların iktidarlarının devamı ve dünya egemenliği uğruna hangi düzeylerde çılginlaşabileceklerini, gözlerinin nasıl kara ve her türden ahlaki sınırlamalardan uzak olduklarını ortaya koymaktadır. Bu hiçbir sınırı bulunmayan çılginca saldırganlık, halklara yönelen bu terör, eskimiş ve kokuşmuş bir sınıf olan burjuvazinin, her amaca götüren yolu mubah sayan çıplak pragmatizminin, lanetli sömürücü sınıf kültürünün yansımasıdır.

Böylesi lanetli bir sınıf, halklara yönelen şiddet ve terörüne karşı proletaryanın ve ezilen halkların direnişleri, bu direniş ve mücadelede kullandıkları yöntem ve araçlar yükseltelen özgürlük değerleriyle, idealize edilen insanlık ve sosyalizm değerleriyle kesinlikle uyumlu olmak zorundadır. Ezilenler yalnızca kendilerini sömüren ve ezenlerden amaç ve hedefler bakımından değil, mücadelenin yöntem ve araçlarının kendi amaçlarıyla uyumlu olması bakımından da temelden ayrılmaktadır. İdeal ve amaçlarla uyumlu olmayan, burjuvazinin kirli yöntem ve araçlarına öykünen bir mücadele tarzının siyasal mücadelede kullanılmasının reddedilmesi devrimci-sosyalist siyaset ve etiğin temel ilkesi durumundadır. Amaç-araç ilişkisindeki her kırılma, her ilkesiz tutum ve hedefe götürmesi bağlamında kirli-kolay burjuva kirli yöntem ve araçların benimsenmesi devrimci-sosyalistler açısından kendi sınıfsal-ideolojik konumlarının felsefi inkarı demektir. Kendi felsefi-ontolojik değerlerini yitiren, prensiplerine yabancılaşan bir siyaset acımasız ve kaçınılmaz olarak kendi hasmının, reddettiği ve mücadele ettiği karşıtının niteliğine dönüşmekten kaçınmaz.

Kuşkusuz ki, sözünü ettiğimiz mücadele-çatışma süreçleri doğaları gereği barışçıl süreçlerden ayrılır. Savaşın, şiddetin, kanlı geçen süreçlerin yaşanacağını kabul etmek zorundayız. Bu bağlamda reddedilen, mahkum edilen ve benimsenmeyen ve oldukça acı veren sonuçlarla karşılaşmak böylesi olağan dışı süreçlerin doğasında bulunur, kaçınılmazdır bir bakıma. Böylesi kesitlerde ve karşılaşılan durumlarda eyleminin sonuçlarını devrimci etik ve prensipleri bağlamda sorgulayıp eyleminin sonuçlarından acı duymak cesaretini ve dürüstlüğü göstermeyen,

bütün pratiklerini bu görüş açısından analiz edip hata ve suçlarının sonuçlarıyla kitlelere özeleştirisini vermeyen, siyasal bir özne hızla kirlenmeye ve itiraz ettiği sınıf kimliğine bürünmeye doğru yol alacaktır.

Sonuç olarak; mücadele biçimleri ve taktikler meselesinde Marksist, Leninist, Maoist'lerin tutumu açıktır: Hiçbir mücadele biçimin icat etmedikleri gibi ilkesel olarak hiçbirini reddetmezler. Tarihsel-sosyal mücadelelerde ortaya çıkan biçimler her ülkenin somut koşulları ölçüsünde uygun ve yaratıcı biçimde uygulama alanı bulur. Siyasal hedeflerle; devrim ve sosyalizm hedefiyle yürütülen veya bağımsızlığı-özgürlüğü hedefleyen mücadeleler, meşru ve haklıdır. Bu mücadelelerin barışçıl yada şiddet unsurlarıyla yürütülmesi yalnızca bir biçim sorunudur. Mücadelenin özünün haklılığını, meşruluğunu değiştirmez ve silahlı mücadele yürütülmesi, o mücadelenin terörizm olduğu anlamına gelmez.

Tıpkı tarihte Bolşeviklerin mücadelesi gibi, Çin, Vietnam, Arnavutluk devrimleri, Fransa'da, Yunanistan ve Bulgaristan'da Nazi saldırganlığına karşı verilen silahlı direniş mücadeleleri gibi. Küba, Nikaragua Devrimleri gibi, Nelson Mandela'nın önderliğindeki anti-Apertheid, anti-faşist mücadele gibi, Rojava'da PYD'nin mücadelesi gibi, tıpkı Halk Savaşçısı Partizan gerillaların, devrimci-sosyalistlerin, Kürt Ulusal özgürlük güçlerinin faşist Türk devletine karşı yürüttüğü özgürlük-demokrasi, devrim ve sosyalizm mücadeleleri gibi. Savcılığın mantığına göre bu mücadelelerin hepsi silahlı olduğu için terörizm anlamına gelmekte ve bu mücadelelerin saygın önderleri tarihin en büyük teröristleridir. Bu subjektif ideolojik ve üstenci burjuva ön yargısını, tarihteki ve aktüel haklı-meşru mücadeleleri karalamayı esas alan bu anti bilimsel yaklaşımı red ediyoruz.

(devam edecek..)

Yunanlı Komünist Grigoris Konstantopoulos yoldaşın mezarı YKP/ML ve TKP/ML tarafından yaptırıldı

Enternasyonal proletaryanın komünizm mücadelesinde Yunanistan coğrafyasında etkin rol alan , önderlik eden YKP/ML'nin kurucu önderlerinden, aynı zamanda TKP/ML'nin Onur üyesi olan komünizmin yılmaz savunucusu 23 Ocak 2017'de kaybettiğimiz Yunanlı komünist Grigoris Konstantopoulos yoldaşın mezarı YKP/ML ve TKP/ML partilerinin ortaklaşa katkılarıyla yaptırıldı.

Büyük komünist Grigoris yoldaşın kaybı, başta Yunanistan halkından devrimcileri olmak üzere, Türkiyeli devrimcileri Partizan yoldaşlarını ve enternasyonal dünya devrimcileri ile komünistlerini derinden üzmüştü.

28 Ocak 2017 tarihinde Atina `da Grigori yoldaş, içinde YKP/ML, TKP/ML ve Yunanlı devrimci örgüt ve sendikalarında olduğu yüzlerce kişi tarafından son yolculuğuna uğurlanmıştı.

Büyük komünist Grigoris Konstantopoulos yoldaşın toprağa verildiği Atina'daki mezarı ona yakışır şekilde YKP/ML ve TKP/ML tarafından inşa edildi.

Aliboğazi şehitleri; savaş andımız, kavga şiarımız, mücadele azmimizdir!

Oniki'lerin çağrısına yanıt olacak, görevlerini devralacak, silahlarını kavrayacak, mevzilerini boş bırakmayacağız!

Yoldaşlar;

Dersim Bölge Komutanlığı tarafından 8 Mayıs günü bir açıklama yayınlanmış ve 24-28 Kasım tarihleri arasında Dersim-Aliboğazi'na yönelik düşman saldırı ve operasyonunda 12 yoldaşımızın şehit düştüğü duyurulmuştur.

Yetiş Yalnız (Ahmet), Serkan Lamba (Munzur), Hasan Karakoç (Aşkın), Umut Polat (Cem), Samet Tosun (Bakış), Alişer Bulut (Orhan), Murat Mut (Tuncay), Ersin Erel (Hakan), Doğuş Doğan (Ferdî), Esrin Güngör (Zilan), Hatayi Balcı (Özlem), Gamze Gülkaya (Ekin) yoldaşlar mermilerini son kez namluya sürmüş, sloganlarını son kez haykırarak, tarihe isimlerini direnişle yazmışlardır. 12 yoldaşımız genç yaşamlarını halkın kurtuluş davasına tereddütsüz adanmış, ölüm birkez daha yoldaşların yaşamlarında anlam kazanmıştır.

Yetiş Yalnız (Ahmet) yoldaş, Fransa'da parti faaliyetimizin örgütlü bir militanı, kültür sanat alanında bir dizi çalışmanın içinde yer alarak parti faaliyetine başlamıştır. Alçakgönüllü ve fedakar özellikleriyle tanınan ve bilinen yoldaşın sesi önce Dersim'de söylediği marşlarla duyulmuş ardından dağların doruklarını mesken eylemiştir.

Yoldaş artık gerillanın Ahmet'i olmuştur. Kısa zamanda gerilla yaşamına adapte olmak için büyük çaba sarf eden yoldaş Beş kızıl karanfilimizin kaybının ardından savaşta daha fazla görev alma, misyon üstlenme anlayışıyla hareket etmiştir. Ahmet yoldaş şehit düştüğünde partimiz TKP/ML'nin ileri militanı, halk ordumuz TİKKO'nun komutanlarındandı.

Serkan Lamba (Munzur) yoldaş, yoksul emekçi bir ailenin çocuğuydu. İstanbul Gülsuyu'nda partimizin semt faaliyetiyle başlayan yürüyüşünde emekçiliğiyle ön planda olmuştur. Alan faaliyetinde çeşitli görevler alan yoldaş bir süre sonra gerilla alanına gitme talebinde bulunmuş ve bu talebi kısa zamanda gerçekleştirmiştir. Yoldaş gerilla alanında gelişim kaydeden, savaşta ve partili duruşta hep ileriye hedefleyen fedakarlığı ve çalışkanlığıyla öne çıkan yoldaşlardandı. Yoldaş şehit düştüğünde partimiz TKP/ML'nin militanlarından Halk ordumuz TİKKO'nun komutanlarındandı.

Umut Polat (Cem) yoldaş, İstanbul-Sarıgazi'de lise faaliyetiyle başlayan yürüyüşünü genç ve erken yaşta gerilla alanına giderek büyütüştür. Yoldaş gerilla alanında büyümüş, gerilla alanında parti politikalarımızı daha net anlamış ve gerilla alanında yoldaşlığı öğrenmiştir. Partiyeye bağlılığıyla öne çıkan yoldaş şehit düştüğünde partimiz TKP/ML'nin militanlarından Halk ordumuz TİKKO'nun savascılarındandı.

Doğuş Doğan (Ferdî) yoldaş, yerel alan faaliyetinde çeşitli görevler almış, gençliğin mücadelesine çeşitli düzeylerde emek vermiş ve bir süre sonra gerilla alanına katılımı talep etmiştir. Yoldaşın bu talebi kısa zamanda yanıtlanmıştır.

O'da tıpkı Cem yoldaş gibi gerilla alanında partimizi, ordumuzu daha fazla tanımış, savaş alanında büyümüştür. Yoldaş şehit düştüğünde partimiz TKP/ML'nin militanlarından halk ordumuz TİKKO'nun savaşçılarındandı.

Esrin Güngör (Zilan) yoldaş yerel alan faaliyeti ve gençlik faaliyetinde görevler alarak başlamıştır yürüyüşüne. O'da genç ömrünü halkın kurtuluş mücadelesine sürme kararlılığı

ile ordumuz saflarındaki yerini almıştır. Yoldaş şehit düştüğünde partimiz TKP/ML'nin militanı, Halk ordumuz TİKKO'nun savaşçılarındandı.

Hatayi Balcı (Özlem) yoldaş, daha çocuk yaşta tanımıştır gerillayı. Yaşamının önemli bir parçası olan gerillaya büyük sempati duyarak büyümüştür. Gerillanın Özlemi olduğunda Beşlerin boşalan mevzisini doldurmaya aday olduğunu ilk böyle ifade etmiştir. O feodalizmin kendisine dayattığı yaşamı elinin tersiyle itmiş, kendisine sunulan tercihlere boyun eğmemiş ve gerçek kurtuluşun yolunu tutmuştur. Partimizi öğrenme, savaşı anlama ve kavrama konusunda büyük çaba ve istek içinde olan yoldaş şehit düştüğünde partimiz TKP/ML'nin militanı halk ordumuz TİKKO'nun savaşçılarındandı.

Gamze Gülkaya (Ekin) yoldaş, gençlik faaliyetiyle başlayan yürüyüşünü savaş cephesine giderek büyütmüş ve gerillanın Ekin'i olarak aşmıştır dağları. Dersim'li olan yoldaş gerilla mücadelesini gerilladan dinleyerek öğrenmiştir. Yoldaş gerillayla yürüttüğü tartışmaların sonucunda katılım kararını almıştır. Kadının isyan ve özgürlük mücadelesinin ancak silahlı mücadeleyle olacağını ve temel görevinde bu mücadelenin büyütülmesi olduğunu bilince çıkararak katıldı gerillaya. Yoldaş şehit düştüğünde partimiz TKP/ML'nin militanı halk ordumuz TİKKO'nun savaşçılarındandı.

Yoldaşlarımızın partimizle yürüyüşü farklı tarihlerde ve kesitlerde başlamış, herbirinin yürüyüşü halk ordumuzun saflarında ortaklaşmış ve birleşmiştir. Aynı mevzide düşmana karşı savaşırken, ortak yürüyüşlerini şehitlikle taçlandırmışlardır. Her biri düşmanın beyninde patlayan bir bomba olurken, ölümü kızıl kurşunlarıyla karşılamışlardır.

Yoldaşlarımızın partimiz çatısı altında ortaklaşan ve ölüme yürüyen iradeleri, tarihimizin derinliklerine işlenen bir geleneğe dayanmaktadır. Bu geleneği yaratma uğruna başta önderimiz İbrahim Kaypakkaya olmak üzere nice yoldaşımızı şehit verdik, halkımızın en değerli evlatlarını devrime armağan ettik.

Tarihsel gerçekliği ve mutlaklığı bir yana, devrimin geri dönülmez bir dava haline gelmesinin en önemli sebebi, harcına canını katanlardır.

Bunun yaşayan ve savaşan, görevi devralan ve ileriye taşıyacak olan bütün devrimcilere verdiği görev açıktır. Hiçbirimizin elinin tersiyle itemeyeceği, kaçınma lüksü taşıyamayacağı ve feragat etme şansı kullanamayacağı görev, aynı yoldan yürümeyi, aynı özverili çalışmayı göstermeyi, aynı gözü peklikle savaşmayı emrediyor.

Yoldaşlar;

Faşist türk devleti uzun süredir gerilla alanlarına yönelik tüm savaş teknolojisini seferber ederek saldırmaktadır. Faşist TC ordusu gerilla gücümüzün de bulunduğu Dersim'de geçtiğimiz yıl sonbahardan itibaren yoğun hava bombardımanlarıyla operasyon ve saldırı düzenlemiştir. 12 yoldaşımızın şehit düştüğü dönem ve sonrasında bölgede gerilla gücü bulunan HPG, DHKP/C ve MLKP gerillaları da şehit düşmüştür. Kapsamlı sürdürülen operasyonlar sadece gerilla alanıyla sınırlı kalmamış, halka dönük gözaltı ve tutuklamalarla yüzlerce insan hapishaneye konulmuştur. Dersim merkez dahil olmak üzere bir dizi bölge özel güvenlik bölgesi ilan edilmiş durumdadır. OHAL'in sunduğu tüm olanaklarla, gerillanın imhası ile birlikte halkla olan bağlarını kesmeyi, gerillayı kitleden tecrit etmeyi amaçlamaktadır. 15 Temmuz sonrası tüm muhalif kesimleri içine alarak başlatılan topyekün saldırıların karşılığında yine başta gerilla alanlarında bir direniş odağı yaratılmakta, teslim alma politikaları yine sınırsız bir direnişle yanıtlanmaktadır. Rehber alacağımız, ezber edeceğimiz gerçek budur. Aliboğazında silah elde ölümsüzleşenlerin çağrılarına yanıtı bu irade ve kararlılıkla oluşturacağız.

45 yıldır her ölümsüzlüğe uğurladığımız yoldaşlarımızın ardından taşıdığımız duygu, layık olmaya çalışmak için mücadeleye dört elle sarılmak olmuştur. Devrimi bir bayrak yarışı haline getiren, silahları elden ele geçiren, kavgayı parça parça büyüten olgu budur. Acı ve üzüntüyü kine dönüştürme, savaş azmini bilemek için dinamamo kılma yeteneğini ideolojimize borçluyuz. Komünizme, Marksist-Leninist-Maoist ideolojiye bağlılığımız, devrim ve halk savaşına bilimsel bir gerçeklik içerisinde bakmamızı koşulluyor.

Acımızı ve üzüntümüzü kavganın ateşine yedirek yol alacağız.

Biz komünistler savaşı mekanik olarak kavramayan, şiddete halkın çıkarları için başvurmak zorunda kalan bir misyonun erleriyiz. Ne kişisel ne de grupsal bir çıkar için dövüşüyoruz. Kinimiz sınıfsal, kavgamız evrenseldir. Hesabımız emperyalistler, faşistler ve gericilerledir.

Onları yenmeden, onları alt etmeden, onları kazıyıp yok etmeden durmayacak, soluk almayacağız. Savaşmaktan yorulmayacak, bıkmayacak, usanmayacağız. Hiçbir engel ve zorluk, hiçbir kayıp ve darbe bizi kurtuluşa doğru yürüyüşten alıkoyamayacaktır.

Yoldaşlar;

24-28 Kasım tarihlerinde şehit düşen yoldaşlarımız partimizin tarihine, ezilenlerin özgürlük mücadelesinin tarihine direniş abidesi olarak yazılacaktır. 12'lerin isimleri mevzilerini doldurmaya aday yoldaşlarda yaşayacaktır. Mücadelenin yasası, kavganın töresi böyle işleyecektir. Kurtuluşun şah damarı işçinin, yoksul köylünün ve gençliğin mücadelesinde kök salarak gelişecektir. Yoldaşlarımızın kaybı savaş cephesinde bir birkimin, tecrübenin kaybıdır aynı zamanda. Bu boşluğun doldurulması için muazzam bir enerji ve kararlılıkla parti çizgimizde kenetlenecek, örgütlenecek ve yoldaşlarımızın silahlarını partimizin kumandasında kavrayacağız. 45 yıl önce ellerinde kırmayla başlattı İbrahim Kaypakkaya yoldaş bu yürüyüşü. Vartinikte yakılan ateş 45 yıldır hiç sönmeyi. Ateşi harlayan ve yayanlar şehitlerimizdir.

Onların canbedeli mücadelesiyle harlanan ateştir yolumuzu aydınlatan. Ne o ateş sönecek ne de o ateşin aydınlattığı yol yarım bırakılacak.

And olsun ki yoldaşlara; saflarında şehit düştükleri partimizin MLM hattı korunacak, sebat ve kararlılıkla Halk Savaşı güzergahında yürünecektir.

And olsun ki yoldaşlara; özelemleri yarım, silahları yerde kalmayacaktır.

And olsun ki yoldaşlara; ellerinde taşıdıkları bayrak leke sürülmeden daha yükseklere çekilecektir.

Şimdi görev bellidir yoldaşlar. Şehitlerimizin çağrısı hiçbir muğlaklık taşımaksızın açıktır. Bu çağrıya yanıt olacak, görevleri devralacak, silahlarını kavrayacak, mevzilerini boş bırakmayacağız!

Vartinikten Aliboğazı'na Sürüyor, Sürecek Kavga!

Onikiler savaş andımız, kavga şiarımız, mücadele azmimizdir!

Yetiş Yalnız, Serkan Lamba, Hasan Karakoç, Umut Polat, Samet Tosun, Alışer Bulut, Murat Mut, Ersin Erel, Doğuş Doğan, Esrin Güngör, Hatayi Balcı, Gamze Gülkaya yoldaşlar yaşıyorlar, savaşıyorlar!

Yaşasın partimiz TKP/ML, halk ordumuz TİKKO ve gençlik örgütümüz TMLGB!

Türkiye Komünist Partisi/Marksist Leninist Merkez Komitesi
Mayıs 2017

Ölümsüzleşenlerin Ardından...

Uzun ve yorucu yolculuğun ardından varmıştık Aliboğazına. Vadinin girişinde yoldaşlar karşılamış, yolun zorlu kısmı bitmiş ve bekleyen yoldaşların yanına ulaşmıştık. Beşlerin şehit düşmesinden kısa bir süre sonraydı bu yolculuk ve her adımda aklımda ve yüreğimde onların olduğu bir yürüyüşü. Kaçkez adımlamışlardı bu yolları acaba. Kaç kez gidip gelmişlerdi bu yollardan. Kafamda bunlarla yürüdüğüm yol bitmişti ve şimdi oldukları yere gelmiştim. Yoldaşlar aç olup olmadığımızı soruyordu. Açlık değil ama yorgunluk bastırılmıştı ve biran önce uyumak istiyordum. Biran önce sabah olmalıydı çünkü ve beşlerin yanına gitmeliydik. Gün ağırmadan uyanmıştım, yoldaşların bir bölümü henüz uyuyordu. Kahvaltı hazırlığında olan nöbetçi

Epey bir molayla yürüdük yolu ve nihayet geldik Tağar çayına. Su kenarları temizlik yapmak için bir fırsattı ve bu fırsatlar hiç kaçırılmaz. Eller yüzler yıkanıp dişler fırçalanmış ve çaydan geçmenin vakti gelmişti. Karlar eridiğinde dolu dizgin akarmış Tağar çayı, durgundu şimdi haşmetli zamanları geride kalmıştı. Tağar çayı da geçilmiş ve içinde Ahmet, Cem ve Sefkan yoldaşların da olduğu birlikle yanyana gelmiştik nihayet. Özlem ve hüzünlü bir kucaklaşmaydı. Beşlerin kaybı henüz çok yeniydi. Yokluklarına alıştığımız, kabullenebildiğimiz zamanlar değildi. Yara çok tazeydi ve kanıyordu. Her kucaklaşmada konuşmasak da bu kanayan yara acıyor ve acıtiyordu...

Duymuştum Aliboğazi'nü Dersim Katliamından.

yoldaşa takıldı gözüm. Sigara içmekte bir sorun olmayacağını düşünerek yaktım sigaramı. Kahvaltı hazırlanmış Rojbaj çekilmiş ve herkes kalkmıştı. Kahvaltıdan sonra yoldaşlar henüz yolun bitmediği müjdesini vermişlerdi. Bu seferki yol daha kısa ve yürünmesi daha rahattı. Gerillanın bu tarz söylemlerinin yürüyecek olanı rahatlatmak için olduğunu, "kısa" ve zahmetsiz yolu yürürken anlamıştım.

38'de saklamıştı isyancıları ve zulümden kaçanları. Bozulmamıştı gelenek ve yine evsahipliği yapıyordu isyancılara, asilere ve başkaldıranlara... Eylem yoldaşla ilk ve son görüşmemizde anlatmıştı Aliboğazını. 2010 yılının Eylül ayıydı. Tesadüf karşılaşmada kısa zamana konuşacak ne kadar çok şey sığdırmıştık. Sohbetin bir kesitinde bölgedeki mücadeleyi, gerillanın gelişim dinamiklerini,

savaşın gelişimi için atılan adımları anlatıyordu. “Aliboğazında barınacak alan açtık, yarattık” diyor. Şimdi onunilmekilmek ve büyük bir özveriyle çabalayıp, oluşturduğu o noktalardan birindeydik. Bahar operasyonunda bombalanmıştı kadınların kullandığı nokta ve kullanılmaz hale gelmişti. Tek tek anlatıyordu yoldaşlar yapılanları ve her bir yapılanda yoldaşların katkılarını, emeklerini...

Akşam olmuş vadiye karanlık çökmüştü. Vadide şimdi Sefkan yoldaşın söylediği “sür atını düşmanın üstüne” şarkısı yankılanıyordu. Yol yorgunluğu çoktan bitmişti ve artık Beşlerin yanına gitme zamanı gelmişti. Dik kayalardan geçip ulaştık yoldaşların yanına. Her biri yanayana yatıyorlardı. Yoldaşlarını izliyorlardı oradan. Eylem yoldaş kol kanat geriordu yoldaşlarına, onları dinliyor, anlamaya çalışıyordu her zamanki sabrıyla, dinginliğiyle. Şehit düştükleri barınaktaydık kısa bir zaman sonra. Parti ve devrim şehitleri anmasında Nurşen yoldaşla yanyana oturdukları platform gözümün önündeydi. Yoldaşların göçük anına dair anlatımlarını duymuyordum, sadece sesleri çarpıyordu kulaklarıma. Savaşın acımasız yasasıydı yaşanan. Savaş sürdüğü sürece belki daha çok benzerlerini yaşayacaktık. Bu durumu bilmek ve kabullenmek hiçde kolay olmuyordu...

Yoldaşların yanından ayrılma zamanı gelmişti artık. Askeri düzen kuruldu ve her bir yoldaşla yeniden görüşmek dileğiyle kucaklaşıp ayrıldık. Öncümüz Sefkan yoldaş, ardında komutan yoldaş ve Cemoyla başlamıştı yürüyüş. Zor bir ayrılıktı, döne döne baktığım o uçsuz bucaksız vadi daha kaç direnişe tanıklık edecek ve geride kalan yoldaşlarla bir daha görüşme şansımız olacak mı duygularıyla adımladım Aliboğazını. Sefkan yoldaş büyük bir dikkatle yürüyordu yolu. Sık sık molaya ihtiyaç olup olmadığını soruyor, aldığı görevi layıkıyla yerine getirmeye çalışıyordu. Sivildeyken tanışmıştık yoldaşla. Kısa bir süre kaldık birarada ve kısa bir süre sonra öğrenmiştim gerillaya katıldığını. Yürüyüş başladıktan epey sonraydı ve Sefkan yoldaş yolu karıştırmıştı. Komutan durumu hemen anlayıp müdahale etmişti. Nasıl mahcup olmuştu yoldaş ve hemen yansımıştı tavırlarına. Ankara’da başka bir siyasetten gelmişti parti saflarına. İlk tanıştığımızda hemen farkedilen bu durum çoktan geride kalmıştı. Parti militanı olma Halk ordusunun bir neferi olma yolunda ilerliyordu artık. Yol açıyordu, yol gösteriyordu yoldaşlarına. Düşmanı ilk karşılama görevini üstleniyordu. Öyle korkusuz yürüyordu o patikalarda. Sefkan yoldaşla ilk ve son yürüyüşümüz olmuştu. Bir daha görememiştim onu. Karşılaşma

şansımız olmamıştı faaliyette görev aldığı alanlardan dolayı. Sonra Şahverdide karşıladı ölümü öyle net ve kararlıca. Söyle diyordu düşman o susuyordu, konuş diyordu düşman o sloganlarını haykırıyordu. Genç ömrüne bilgelik sığdırıyordu, korkusuzluk sığdırıyordu, düşman karşısında tereddütsüz, partimizin direniş geleneğini sürdürüyordu.

Bu yürüyüş kolunun en sessiz ve sakin yürüyüşçüsüydü Cemo. Gerilla birliğinin en çok sataşılıp, konuşturulmaya çalışılanıydı. Sessizce yapardı işini, gürültüyü sevmeyi, yaptığı işi anlatmayı istemezdi. Son karşılaşmamız 2016 Mayıs ayıydı. Aynı sessizlik ve sakinliğini koruyordu yoldaş. Onun sessizliğini bozan tek şey parti anlayışına ters düşebilecek tartışmaların açıldığı zamandı. Parti anlayışı konusunda çok net ve berraktı yoldaş. Bazı gelişmeleri de bu nedenle “anlamıyor”, anlamlandıramıyordu. Son görüşmemizde partide belli sorunların olduğunun farkındaydı, sorunlara dair yapılan sınırlı açıklamalar ikna etmiyordu Onu. Sorular soruyor, sorunları anlamaya çalışıyordu. Yoldaşlar abisiyle tesadüf karşılaşmalarını anlatmışlardı. Cephe gerillasıydı abisi ve arazide tesadüf bir karşılaşma olmuştu. Yoldaşlar Cemoya abisiyle konuşması, hasret gidermesi için zaman vermişti. O özlemine onbeş dakikaya sığdırmış ve bitirmişti. Bu kısa sohbet yoldaşların şaşkınlığı ile karşılaşınca hiç tepki vermeden yine suskunluğu tercih etmişti. Çocuk sayılacak yaşta katılmıştı gerillaya, orda büyümüş, orda şekil almıştı Cemo. Ama mücadeleye hep bir rotada, dümdüz ilerlemiyordu. Ara ara sendelediği zamanlarda oluyordu Cemo’nun. Ama sendelemelerin tümünü aşmayı biliyor, yürüyüşünü yine silahına sarılarak sağlamlaştırıyordu. Önemli olanda buydu zaten. Düşmek ama düştüğümüz yerden kalkmasını başarabilmek. Cem yoldaşın yaşamı bunu başarmanın kesitleriyle doludur. Kimi dönem sınırlı görevler almış, bazı zamanlar faaliyete çıkmamış ama bunların hiçbirinde oturmamıştır yoldaş. Olduğu yerde yapılması gereken neyse bir parçası olmuştur. Bir çoğumuzun yaptığı gibi düşme nedenlerini başkalarında, sendeleme halini dışarda aramamıştır. Böyle bakmadığı, yaklaşmadığı için düştüğü zamanlarda kalkmasını, yolu yeniden yeniden yürütmesini başarmıştı.

2016 Mayıs ayında noktaya bir grup yoldaşla birlikte gelmişti Bakış. İlk karşılaşmamız Aliboğazında olmuştu. Bir süre kalmıştık yoldaşla orada. Gerillaya yeni katıldığı dönemdi ve olanı biteni, ne yapması gerektiğini anlamaya çalışıyordu. Henüz adapte olmamış hali duruşuna yansırıyordu. O zaman ki karşılaşmamızda da ilk sorusu Sarıgazi olmuştu.

Aradan birkaç yıl geçmiş yoldaşla yine karşılaşmıştık. Daha büyümüştü, yabancılığını geride bırakmış, faaliyetin bir parçası olmaya çoktan başlamıştı. Ama ilk sorusu hala değişmemişti; “Sarıgazi nasıl yoldaş.” Yerinde duramayan, atıklığı ve çevikliği ile hemen farkedilen bir yoldaştı Bakış. Bedeni küçük ama kalkıştığı iş büyüktü. Oda tıpkı Cemo gibi partinin yaşadığı süreci merak ediyor anlamaya çalışıyordu. **Alana en somut yansıyan sorun HBDH meselesi olmuştur. Hemen bütün yoldaşların gündeminde bu vardı. Parti nasıl böyle bir birlikteliğin içinde olur sorusuyla başlayıp, parti anlayışına ters olmasıyla devam eden tartışmalarda sorular gelip bir noktaya dayanıyordu. Neden? Madem ki parti anlayışımıza tersti o zaman neden imza atılmıştı? Sorulan sorulara verilen genel cevaplar onuda ikna etmiyordu.** “şimdi yoldaş” diye başlayan her cümlemin ardından mutlaka bir soru daha gelirdi. Birde Sarıgazi soruları tabii. Gerilla alanında Sarıgazi sevdalısı bir yoldaştı. Yayını aldıklarında ilk Sarıgaziden eylem var mı diye bakıp varsa okuyan, yoksa bırakanlardandı. Ona göre partinin kalbi sanki Sarıgazide atıyordu. “söyle yoldaş bütün ayrılıklar sarıgaziden başlamamış mı” dediğinde herkesi bir gülme tutuyordu. Tek tek yoldaşları soruyordu. Herkes için aldığı iyi yanıtı onu yine tatmin etmiyor bu kez sorusunu “peki sence hangisi daha ileri ve kadro olmaya aday” sorusu takip ediyordu. Sarıgazide ki yoldaşlardan gerillaya kimlerin katılım talebi vardı, onları mutlaka almak gerekirdi. Emekçiliği hemen göze çarpardı yoldaşın. Küçük yaşta anlamıştı o emek sömürsünü. Yaşlıları sıcak yataklarında yattarken o çocuk işçiydi. Gerilladan önceki bu yaşamı yansıyordu günlük yaşamına.

Bir süre sonra noktaya bir gurup yoldaşla birlikte Hakan yoldaş geldi. İlk kez karşılaşmıştık yoldaşla. Geçmiş yaşamının ağırlığı ve yüküyle gelmişti gerillaya. Bu yükü anlamak için sormaya, sohbet gerektiriyordu. Duruşuyla gösteriyordu bu gerçeği. Lümpen bir yaşamın içinden gelmişti. Elazığ’daki yaşam öyküsünde gizliydi geride bıraktıkları ve kendisini nasıl aşma çabası içinde olduğu. Partimizi aramıştı uzun bir dönem. Bulduğunda ise katılmakta tereddüt etmemişti. Sessiz ve suskundu Hakan yoldaş. Soru sormadıkça, sohbet etmek için girişimde bulunmadıkça konuşmazdı. Suskunluk içinde geçen zamanda gözlemciydi yoldaş. Hem de iyi bir gözlemci. Grupta bulunan yoldaşları anlaması ve tanıması için uzun zamanlar geçirmeye ihtiyacı yoktu. Yaşam tecrübesinin ona kattığı bir özellikti bu. Çeşitli özellikte bir sürü sıradan insanla zaman geçirmiş yoldaşa geçmiş yaşamından kalan bir özellikti bu. Kalınan nokta kalabalıklaşmıştı ve yoldaşların bir bölümü faaliyete gideceklerdi. Hakan yoldaş da

göreve gideceklerin içindeydi. Silahının bakımını yaptı, çantasını topladı, erzak ayarlamasını yapıp bitirdiğinde vedalaşma vakti gelmişti. Kucaklaştık gideceklerle, bir daha görüşürmüyüz bilmiyorduk ama görüşme sözü vererek ayrıldık...

2014 yılının bahar ayıydı. Gerilladan gelecek sesteydi kulağımız. Beklenen ses gelmiş ve yoldaşlar randevu yollamışlardı. Kuryeyle görüşüp randevuya nasıl gideceğimizi konuşup planlayacaktık. Verilen randevuya yetişememiştik. Birde yağışlardan kaynaklı yol güzergahına heyelan düşmüştü. Ne yapılabilirdi diye düşünürken yoldaşın gitmek imkansız cümlesi çıktı ağzından. İmkansız diye bir durum yoktu. Bir yol olmalıydı bu yol bulunmalıydı ve yoldaşların yanına gidilmeliydi. Öylede yaptık. Başka bir yol daha vardı ama zahmetliydi ve uzundu. Ne önemi vardı ki bunun. Gidiş için gerekli olan herşey ayarlandıktan sonra çıktık yola. Yaylaya vardığımızda artık akşam olmuştu. Yaylada karşıladı amca bizi. Misafir olduk çadırına. Gözlerimden ve halimden neden geldiğimi, yoldaşları beklediğimi hemen anladı. Akşam her köpek havlamasında dikkat kesildiğimde “artık saat geç oldu, bu saatten sonra gelmezler” dedi. Ya bulamazsam diye düşünürken, amca son cümleyi kurdu; “üzülme sabah buluruz onları”. Gün ağırından başlardı onlar da yaşam. Sabah daha aydınlanmadan kalktık ve düştük yola. Her çalının olduğu, yoldaşların olabileceği her yere baktık yoklardı. Umudum gittikçe azalmaya başlamıştı. Bekleyip gitmişti yoldaşlar. Nasıl ulaşacaktık, nasıl bulacaktık Onları... Yanımdaki milis yoldaş “bulamayacağız geri dönelim” dediğinde, dönmeyeceğimi söyledim. Aliboğazının girişindeydik ve en kötü ihtimal kara düzen gider ve bir şekilde bulurum yoldaşları diye düşünüyordum. Bunun tehlikeli olduğunu söylediğinde de daha önceki gelişimden yolu hatırlamaya çalışıyordum. Bu sohbetin ortasında geldi amca ve yine “üzülme” dedi. “Şimdi ben türkü söylemeye başlarım, onlar benim sesime dayanamaz gelirler” diye tesellisini bitirdi.

Gerçekten de öyle oldu. Amca türkü söylemeye başlayınca yoldaşlar sesini duymuş ve buldukları noktadan dürbün atmışlardı. Dürbün atan yoldaş bizi görmüş ve “yabancı” birileri var demişti. Grubun içinde Haydar ve Cengiz yoldaş hemen durumu anlayıp dürbünü alıyorlar. Haydar yoldaş tanıyor gelenleri ve Cengiz yoldaşa söylüyor. Yoldaşları arıyordu gözlerim, oturduğum kayadan vadinin girişini kesiyor nasıl giderim diye düşünüyordum ki ıslık sesini duydum. Çalıların arkasında Haydar ve Cengiz yoldaşlar kocaman gülüşleriyle el sallıyorlardı. Koşup kucaklaştık yoldaşlarla.

Yoldaşlarla yürümeye başlarken amca seslendi arkamdan “erzaklar kaldı bende gelde al”. Çanta ve

erzakları alırken amcadan “ben sana demedim mi benim sesime dayanamazlar” demeyide ihmal etmedi. Dersimin yoksul, emekçi köylüleri idi. Gerillanın dostu, ekmeğini bölüşenleri idi. Yayla zamanlarında yaşamlarının bir parçasıydı “bizim çocuklar”. Haydar yoldaş hemen çay yapmaya koyuldu ve kahvaltımızı yaptık. Engelli yol yürüyüşü birazdan başlayacaktı. Artık yolun kısa ve kolay olmadığını biliyordum. Haydar yoldaş önde Cengizle yanyana yürüyorduk. Yol bittiğinde Haydar, yoldaşlara geldiğimizi haber vermek için hızlıca gitti ve Cengiz yoldaşla yoldaşları beklemeye koyulduk. Gençlik faaliyetinin gelişimi için emek veren iki yoldaştı Haydar ve Cengiz yoldaşlar. Gerilla yaşamından önce yolları bir çok yerde kesişmişti. Amed’de, gençlik kamplarında, toplantılarda, konferanslarda. Şimdi de gerilla da kesişmiş yolları, yine yanyana yürüyorlardı. Her iki yoldaşın ortak özelliği idi mütevazı yaşamları. Cengiz cebindeki parayı kuruş kuruş hesaplar mutlaka okuyacak dergi ve kitaba para ayırır, Haydar ise yanında olan yoldaşın ihtiyacını cebindeki parayı bitirerek karşılardı.

Ayağına küçük olan ayakkabılarla bir kış geçirmiş ve yaza girmişti Haydar. Mantar olmuştu bu yüzden ayakları ama sesini çıkarmaz, ayakkabıya ihtiyacı olduğunu söylemezdi. Fark edilip para verildiğinde ise o para faaliyete harcanırdı. Aynı fedakarlığını şehit düştüğü çatışma anında da göstermişti. Düşman buldukları noktaya indirme yapmaya başladığında yoldaşlara “alandan çıkın” talimatını verirken hiç tereddüt yaşamamıştı. Vadinin derinliklerine yürümeye başladık yoldaşlarla. Eski dönemde kullanılan barınaklar, noktalar geçiyorduk. Sakallı çeşmeden su içiyor, şelaleye doğru yol alıyorduk. Burda söylüyordu Ahmet yoldaş marşlarını, türkülerini. Yoldaşların yeteneklerini açığa çıkarmaya, sanatı savaşla geliştirmeye uğraşıyordu.

Ahmet yoldaşla sohbet bir aşamadan sonra TİKKO müzik topluluğuna geliyordu. Yaptıkları çalışmaların nasıl karşılandığını soruyordu mutlaka. Neler yapılabileceği konusunda fikir almaya, eleştirileri anlamaya uğraşıyordu. Gerillaya katıldıktan sonra bırakmamıştı bağlamasını bir kenara. Şehit yoldaşlar için marşlar yazıyor ve bunu savaşa, parti-

nin mücadelesine mütevazı bir katkı sunma hedefiyle gerçekleştiriyordu. Gerillayla ilk buluşma anı gelip çatışmıştı Ahmet yoldaşın. Heycanlıydı, sabırsızdı yolu giderken. Sessizce yol alıyorduk gerillaya doğru. Araç durmuş, milis yoldaş geldik demişti. Arabadan inip, görüşme sözüyle ayrılmıştık Ahmet yoldaşla... Görüştük, birbirimize verdiğimiz sözü tuttuk. Bir çok defa görüşüp karşılaştık. Geçtiğimiz yıl kucaklaşmıştık.

Yoldaşların randevu verdiği alana gitmiştik ama kimse yoktu. Bir süre bekledik gelen olmamıştı. Olabilecek yerlere bakmaya başladık, yine kimse yoktu. Ne olmuştu diye durumu anlamaya çalışıyorduk. Araziye düşman çıkmış olabilir dedi milis yoldaş, o yüzden gelememiş olabilirlerdi. Oturduk ve beklemeye koyulduk, yoldaşların randevu için verdiği saat ilerliyor ve kimse gelmiyordu. Ne yaparız diye konuşmaya başlamıştık ki geldi Ahmet yoldaş yanında iki yoldaşla birlikte. Randevuya gelen grubun dönüşü gecikince merak edip bakmaya gelmiş yoldaşlar. Özlem giderdik önce ve noktaya doğru yürümeye başladık. Noktaya vardıkdan bir süre sonra randevu için çıkan yoldaşlarda geldi. Geçici konaklama yerimizdi bura ve başka yere geçecektik. Ahmet yoldaş da bizimle birlikteydi. Ahmet yoldaşla yaptığımız sohbetlerin önemli gündemlerinden biri de partinin yurt dışı faaliyetiydi. Ne yapıldığını merak ediyordu, sorup tartışıyordu. Büyük emekler verdiği müzik grubunu ve çalışmalarını soruyordu. İçinde bulunduğu yaşamı elinin tersiyle itmişti Ahmet yoldaş. Olanaklarını bir kenara bırakarak gelmişti Dersim’e. Elinde kleşi ile birlikte sazını da hiç bırakmadı. Sanatını savaş içinde geliştirdi ve büyüttü... Büyük bir fedakarlık ve özveriyle yürüyordu yoldaşlar. Genç yaşlarına, çocuk güllüşlerine bir iddia sığdırmıyorlardı. Gerilla mücadelesi büyüyecek, savaş gelişecek ve partinin öncülüğünde mutlaka zafer kazanılacaktı. Her biri kendinden önce ölümsüzleşenlerin isimlerini almış, görevlerinden birini yerine getirmişti. Ancak görevin bununla sınırlı olmadığını çok iyi biliyorlardı. Bu yüzden büyük bir emek ve özveriyle tutunuyorlardı mücadeleye...

Şimdi her birinin kendine dair yaşam öyküsü Aliboğazında ortaklaştı. Partimizin tarihine Onikiler olarak yazıldılar. Kavradıkları silaha ilmek ilmek yazdılar partinin adını. Şimdi onlardan geriye kalan saflarında şehit düştükleri partiyi korumak, savaşı büyütme ve ileri taşımak görevidir. Siz rahat uyuyun yoldaşlar, emanetiniz korunacak, mücadeleniz bıraktığınız yerden devam edecek. İsimlerinizi alacak, sloganlarınızı tamamlayacak yoldaşlarımız...

Bir İKK Okuru

İsimleri Dalgalanacak, Kavgaları Şahlanacak! 12'ler Ölümsüzdür!

Avrupa'nın bir çok kentinde, Aliboğazi şehitleri kitlesel olarak anıldı.

24-28 Kasım 2016 tarihleri arasında TKP/ML'ye bağlı TİKKO 12 Halk Savaşçısı, Dersim Aliboğazi'nde faşist devletin kurşun ve bombalarına tereddütsüz cevap vermiş, devrime, partilerine ve halka bağlılıklarını son nefeslerine kadar sürdürmüşlerdir. Yaşanan bu çatışmada Yetiş Yalnız (Ahmet), Serkan Lamba (Munzur), Hasan Karakoç (Aşkın), Umut Polat (Cem), Samet Tosun (Bakış), Alişer Bulut (Orhan), Murat Mut (Tuncay), Ersin Erel (Hakan), Doğuş Doğan (Ferdî), Esrin Güngör (Zilan), Hatayi Balcı (Özlem), Gamze Gülkaya (Ekin) isimli 12 kızıl karanfilimiz Dersim Aliboğazi'nde şehit düşmüştür.

Avrupa Partizan'ın çağrısı üzerine Avrupa'nın bir çok kentinde anma etkinlikleri gerçekleştirildi.

FRANSA:

STRASBURG: 14 Mayıs Pazar günü Fransa'nın Strasbourg şehrinde 12 TİKKO gerillası anıldı.

ATİK, YDG, Yeni Kadın, Mezopotamya Kürt Toplum Merkezi, DİDF, ADHK, Alevi Kültür Merkezi gibi kurumların mesajları ve 12ler şahsında tüm halk savaşçıları için söylenen ezgi ve marşların ardından yemek yenilerek sonlandırıldı.

Etkinlikte sık sık "Yaşasın Partimiz TKP/ML, Halk Ordusu TİKKO, TMLGB", "Gerillalar Ölmez, Yaşasın Halk Savaşı" gibi sloganların atıldığı anma etkinliğinde gençler tarafından Partizan Andı okundu.

PARİS: Fransa'nın başkenti Paris'te 21 Mayıs günü 12 halk savaşçısı ve komünist önder İbrahim Kaypakkaya ile tüm Mayıs ayı şehitleri Partizan tarafından gerçekleştirilen etkinlikle anıldı.

21 Mayıs günü gerçekleştirilen anma programına yerli ve göçmen devrimci kurumlar da katıldı. Anma programı, komünist önder İbrahim Kaypakkaya, Haki Karer ve dörtler ile Mayıs ayında yitirdiğimiz BÖG

12 halk savaşçısı içinde yer alan Yetiş Yalnız'ın ailesinin de katıldığı anma etkinlik saygı duruşuyla başlatıldı. Saygı duruşunun ardından açılış konuşması için söz alan temsilci 12 halk savaşçısının mücadeleleri ve kararlılıklarına vurgu yaparak "devrim, yakınmanın ve sızlanmanın değil; Marksizim-Leninizm-Maoizm zemininde inatçı ve ısrarlı mücadelenin ürünüdür" dedi. Açılış konuşması "Aliboğazi Şehitleri Ölümsüzdür", "Yaşasın Halk Savaşı" sloganlarıyla sonlandırıldı. Anma etkinliği 12'ler için hazırlanan sinevizyon gösterimi ve ardından

komutanı Ulaş Bayraktaroğlu ve 12 halk savaşçısı şahsında yapılan saygı duruşu ile başladı. Yapılan saygı duruşunda sırasında partizan andı okundu. Anma programında TKP/ML MK ve PGI/MLM'nin 12 halk savaşçısı için yaptıkları açıklamalar okundu. Sonrasında ise ACTİT, ODAK, CDK-F, PCM (Fransız Maoist Komünist Parti) adına konuşmalar yapıldı. Anmaya katılan aydın yazar Temel Demirel de bir konuşma yaptı. Yapılan konuşmalardan sonra genç bir arkadaş tarafından şiir dinletisi yapıldı. Dinletinin ardından sinevizyon gösterimiyle bitirildi.

NANTES: 28 Mayıs Pazar günü Alevi Kültür Merkezi'nde TKP/ML Fransa örgütlülüğü tarafından Nantes şehrinde yapılan etkinlikle 12 TKP/ML TİKKO savaşçısı anıldı.

Anma etkinliğinde saygı duruşunun ardından TKP/ML MK ve PGİ/MLM'nin 12 halk savaşçısı için yayınladıkları açıklamalar okundu. Ardından bir DKP taraftarının Ulaş Bayraktaroğlu ve şehitler üzerine yaptığı bir konuşma ile devam edildi. Kitlesele geçen anma etkinliğinde komünist önder İbrahim Kaypak-kaya üzerine bir söyleşi de gerçekleştirildi. Devrim ve komünizm şehitlerine dair hazırlanan sinevizyon gösterimi ve anmaya katılan Pınar Aydınlar'ın türkü ve marşlarıyla anma etkinliği sonlandırıldı.

İSVİÇRE:

ZÜRİH: 12 Mayıs günü İsviçre'nin Zürih kentinde 24-28 Kasım 2016 tarihlerinde Dersim Aliboğazı'nda kahramanca direnenek şehit düşen 12 TKP/ML-TİKKO gerillası ve Fırat'ın Gazabı Hamlesi sırasında Devrimci Komünarlar Partisi'nin kurucu önderlerinden ve aynı zamanda BÖG Başkomutanı olan Ulaş Bayraktaroğlu için İsviçre PARTİZAN ve Devrimci Komünarlar Partisi İsviçre (DKP) tarafından anıldılar.

Saygı duruşuyla başlayan etkinlik, Partizan temsilcisinin konuşmasıyla devam etti. "Vartnikten Aliboğazına, Sürüyor Sürecek Devrim Mücadelemiz" başlıklı açıklamada önder yoldaş Kaypak-kayayı andığımız bugünlerde gelen çeşitli şehit haberlerinin yaralayıcı olmasına rağmen, tarihin sayfalarına yeni direnişlerin ve kahramanlıkların yazılmaya devam ettiği vurgulandı. Egemen sistemin saldırılarını arttırdığı bu süreçte şehitlerimizin direnişinin bizlere yol gösterdiğinin vurgulandığı açıklama şöyle devam etti; "Ancak tüm bu saldırılara, teslimiyete ve ihanete inat silah elde dövüşen ve düşmana korku, ezilen emekçi halk kesimlerine ise umut ve inanç olanlar, kavgamızın en müstesna yerin-

de konumlanmaktadır" denildi. Ardından DKP İsviçre örgütlülüğü adına yapılan açıklamada "Ulaş Bardakoğlunun yaşam pratiğinin hepimize örnek olması gerektiği ve onun en zor koşullarda, en zor görevleri üstlenmekten asla geri durmadığı vurgulandı. Aliboğazı şehitleri ve direnişlerine değinilen açıklama, „Yaşasın Devrimci Dayanışma“, „Şehit Namırın“ sloganlarıyla son buldu. Yapılan Sinevizyon gösterimi ve Partizan Şehit ve Tutsak Ailelerinin göndermiş olduğu mesaj okundu. Anmaya MLKP Kürdistan ve MLKP Rojava, TKP/ML Rojava Komutanlığı, MKP, DKP, YDG ve SYKP adına mesajları okunarak sonlandırıldı.

BASEL : 20 Mayıs 2017 Cumartesi günü İsviçre PARTİZAN taraftarıdan bir anma etkinliği gerçekleştirildi. Anma etkinliği, Aliboğazı'nda şehit düşen 12 Halk Savaşçısının yanısıra, 10 HPG ve 10 DHKP-C şehidinin şahsında; yine Rojava'da şehit düşen MLKP savaşçısı Medine ÖZMEZ, Der Azza'da şehit düşen 4 BÖG savaşçısı, BÖG komutanı ve DKP önder kadrolarından Ulaş BAYRAKTAROĞLU şahsında, devrim ve komünizm mücadelesinde yitirdiklerimiz adına yapılan saygı duruşu ile başladı. Ardından, TKP/ML-MK'nın „Aliboğazı şehitleri; savaş andımız, kavga şiarımız, mücadele azmimizdir!“ başlıklı açıklaması okundu. Ayrıca etkinlikte PŞTA ve PGİ/MLM'nin 12 Halk Savaşçısı ile ilgili yayınladığı açıklamalar okundu. Anmada İsviçre MLKP temsilcisi' de bir konuşma gerçekleştirdi.

BIEL: 21 Mayıs günü İsviçre Partizan tarafından, Biel'de Halk Savaşçıları anıldı. Anmaya Partizan taraftarlarının yanısıra, dost devrimci yapıların taraftarlarının da katılım sağladığı etkinliğe saygı duruşu ile başladı. TKP/ML-MK, PŞTA ve PGİ/MLM'nin 12'ler ile ilgili yaptığı açıklamalar okundu. Anma etkinliğinde dost devrimci örgüt MKP'nin de 12'lere dair açıklaması okundu. Anmada şehitlere atfen yapılan sinevizyon gösterimi ve yitirdiklerimiz için yapılan şiir dinletisiyle sonlandırıldı.

AVUSTURYA:

INNSBRUCK: 12 Mayıs Cuma akşamı Avusturya'nın Innsbruck şehrinde düzenlenen anmada "12'lerin cüreti savaşta ısrar, geleceği kazanmanın, partiye kenetlenmenin ve yürümenin adıdır" şiarı ile yapıldı.

Anma sırasında Rojava'da ölümsüzleşen DKP (Devrimci Komünarlar Partisi) komutanı Ulaş Bayraktaroğlu ve faşist Türk devletinin emekçi mahallelerine düzenlediği operasyonlarda yargısız infaz ettiği Sıla Albay'ın da adları sayılarak katılımcılar bir dakikalık saygı duruşuna çağrıldı.

Saygı duruşu ardından Partizan adına yapılan konuşmada "Partimizin halk savaşını süreklileştirme ve önderliği kurumsallaştırma şiarına yanıt vermiş, "herkes taşın altına sadece tırnağını koysa bu mücadele yükselir" dediği bir süreçte seve seve kendini ortaya koymuş, her türden kariyer ve gelecek endişesine sırtını çevirerek kendine ve halka özgür bir yarın inşa etmek için halk savaşına katılmış 12 yoldaşımız 24-28 Kasım 2016 tarihinde Dersim Aliboğazi'nde düşmanla girdiği çatışmada ölümsüzleşmiştir" "Her militanın öncelikli görevinin halk savaşını süreklileştirmek ve kendi alanında bunu inşa etmek olduğu bilinci ile "Partiye Kenetlen, Halk Savaşına Yüklen" dönemsel şiarımız haline gelmiştir" dedi. Anma devamında kültürel etkinlik ve söylenen Partizan türküleri ile devam etmiştir. Ayrıca anmada Yetiş Yalnız'ın söylediği "Vurulur Vali" türküsü eşliğinde 12'lerin resimlerinden oluşan bir dia gösterisi gösterildi.

DORNBERN: 13 Mayıs Cumartesi günü, Vorarlberg eyaletindeki Partizan örgütlülüğünce düzenlendi. Dornbirn şehrinde düzenlenen etkinliğe saygı duruşu ile başlandı.

Etkinlikte Partizan örgütlülüğü adına açıklama yapıldı. Yapılan açıklamada, "Umutsuzluk söylemlerinin hakim kılınmak istendiği, kitle kuyrukçuluğunun tek çalışma metodu olarak gösterilmek istendiği bir süreçte yoldaşlarımız tarihsel zorun ve savaşın devrimci mücadelede kaçınılmaz olduğunu, herkesin bulunduğu yerde işini yapması durumunda devrimci durumun daha da gelişeceğini göstermiştir" dedi. Ardından Yetiş Yalnız'ın gerilladayken yoldaşlarına yazdığı bir mektuptan alıntılar oradaki yoldaşları tarafından okundu. Mektubun okunmasının ardından

katılan siyasetlere ve kişilere mesajlarını sunmaları için söz hakkı verildi. Anmanın sonunda Avusturya TKP/ML tarafından yapılan açıklamada "TKP/ML'nin bugün halk savaşını büyütme iddiası olduğu, egemenlerin saldırılarına rağmen İbrahim Kaypakkaya'dan alınan mirasın devam ettirildiği söylendi. "Ve bizler İbrahim Yoldaşın ardıllarıyız.

Bu Parti Kaypakkaya'nın fikirlerindeki derinliği kavradığı, Marksizm-Leninizm ve Maoizm'e bağlılığını koruduğu sürece asla raylarından çıkmayacaktır. Bu yoldaşların hepsi onlardan önce şehit düşen yoldaşlarımızın ölümlerini bir görev çağrısı olarak gördü, onların ölümsüzleşmesini bir çağrı olarak gören onlarca da bugün mücadeleye katılıyor" dedi.

LİNZ: 14 Mayıs günü Halk savaşçıları 12'lerin Cüreti Savaşta İsrar, geleceği kazanmanın, partiye kenetlenmenin ve yürümenin adıdır şiarıyla LİNZ'de anma gerçekleşti.

Anma acılış ve saygı duruşuyla devam etti. "Günler ağır, günler ölüm haberleriyle geliyor" demişti şair, hem kendi coğrafyamızda, hem de dünyanın diğer coğrafyalarında bir yandan zulmün pervasızlığı sürerken, diğer yandan isyan ateşleri yakılıyor, halkların avuçlarında büyütülerek...

Şimdi sizleri sıkılı yumruklarınızla, 24 28 kasimda alibogazinda kahramanca savaşarak şehit düşen 12 kızıl karanfilimiz ve DHKP-C'li

Sıla Abalay, DKP li Baş komutan Ulaş Bayraktaroğlu şahsında tüm güneşe uğurladıklarımız için saygı duruşuna gerçekleştirildi. Akabinde Partizan temsilcisi bir konuşma gerçekleştirdi. "12 yoldaşımız, 12 kızıl karanfilimiz, 12 tomurcuğumuz aydınlık geleceklere ve özgür yarınlara tohum olmuştur. Hayatlarında gösterdikleri mücadelede ısrarcılık, kavrayışta derinleşme, araştırma ve incelemelerde yoğunlaşma, savaşa göre şekillenme, mütevazilik, anti-komfortist yaklaşımları, kendi konumlanışlarını değil dünyayı değiştirme cesaretleri bizlere miras kalmıştır. TKP/ML önderliğinde verdikleri Halk Savaşı bizlere miras kalmıştır. Onların deneyimleri ve cesaretlerinin ışığı ile bu mirası yükselteceğimizi, ölenlerimizin hesabını her durumda ve zamanda soracağımızı buradan da ilan ederiz "

TERNİTZ: 14 Mayıs tarihinde Partizan tarafından anma gerçekleştirildi.

Anma acılış ve saygı duruşuyla başladı. Avusturya Partizan adına yapılan konuşmadan sonra Parti ve Kurumlar adına mesajlar sunuldu. Ardından PŞTA'nın açıklaması okundu. Akabinde hazırlanan müzik dinletisi ve sinevizyon gösterimi ile bitirildi.

WÖRGL: 19 Mayıs günü "Halk savaşçıları 12'lerin Cüreti Savaşta İsrar, geleceği kazanmanın, partiye kenetlenmenin ve yürümenin adıdır" şiarıyla Avusturya Wörgl'de Partizan tarafından anma gerçekleşti.

Anma acılış ve saygı duruşuyla başladı. Aliboğaz'nda kahramanca savaşarak şehit düşen 12 kızıl karanfilimiz, DHKP-C li Sıla Abalay, DKP li Baş komutan Ulaş Bayraktaroğlu ve tüm güneşe uğurladıklarımız için, saygı duruşu gerçekleştirildi. Saygı duruşunda sonra Halk savaşçılarının seslendirdiği "Vurulur Vali" türküsü görsellerle gösterildi. Akabinde Sinevizyon gösterimiyle devam edildi.

Partizan temsilcisi "18 Mayıs Önder yoldaşın İşkencede katledilmesini, Deniz Gezmiş (üçlerin idamı), Hakkı Karaer (dörtleri) anarak konuşmasına başladı. Mayıs direncin, isyanın adıdır, Mayıs Türkiye Devrimci hareketinin önder kadrolarının Faşizme korku, ezilen halklara geleceğin elimizde olduğu şiarını adıdır dedi. Mayista bedenler yok edildi ama fikirlerin ve düşüncelerin kitlelerde yeşerdiği bir ay oldu. Önder Kaypakkayanın, bütünlüklü sistemde kopuşun ve Devrimin stratejisinin sistemli ele alınışın adıdır. 45 Yıllı tarihimizin bu bilinc ve fedkarlıkla ele alınması gerektiğini, her türlü anti MLM yaklaşımların tarihin çöplüğüne atıldığını tarih bize çok kez göstermiştir " dedi. Konuşmanın ardında Halk savaşçılarının seslendiği "Gezi Marşı ve Kam Mireno" dinletildi. Anma mücadeleye daha fazla katılım temenisiyle bitirildi.

ALMANYA:

ULM: 14 Mayıs günü Dersim Aliboğazı'na kolluk güçleri tarafından düzenlenen operasyonlarda bölgeyi canları pahasına koruyan ve çıkan çatışmalarda şehit düşen 12 Halk Savaşçısı Ulm'de anıldı.

Anma'ya TİKKO şehitleri ve Ulaş Bayraktaroğlu için hazırlanmış bir sinevizyonla başladı. Ardından Komünizm ve Devrim Şehitleri için saygı duruşu yapıldı. TKP/ML – TİKKO savaşçısı Yetiş Yanlız 'ın Dersim dağlarından yoldaşlarına yazmış olduğu mektup okundu. Ulm bölgesinde uzun dönem Grup Şiar'da faaliyet yürüten Yetiş Yanlız 'ın kaybının acısı yüreklerde derin his ediliyordu. Grup Şiar, Yetiş için yazmış oldukları marşı orda bir sinevizyonla sundu. Grup Şiar'ın ardından söz devrimci örgütlere verildi. SYKP temsilcisi yaşanan bu acıyı taşıdıklarını ve tek çözümün devrim yolunda ısrar olduğunu dile getirdi, ayrıca kendisinin Ulaş Bayraktaroğlu'nu tanıdığını ve birlikte mücadele yürüttüklerini anlattı. MLKP temsilcisi okuduğu açıklamada 12'lerin kahraman duruşunu dile getirerek günümüzde bu kararlığın önemine değindi. Anma Yetiş Yanlız'ın TİKKO Müzik topluluğunda söylediği "Vurulur Vali" türküsüyle sonlandırıldı.

HANNOVER: 14 Mayıs günü Avrupa Partizan'ın örgütlediği Komünist Önder İbrahim Kaypakkaya yoldaş şahsında devrim şehitlerini anma etkinlikleri kapsamında 14 Mayıs'ta Hannover'de etkinlik yapıldı.

Proleterya Partisinin kurucusu Komünist Önder İbrahim Kaypakkaya'nın katledilişinin 44 yılında; Türkiye ve T. Kürdistan'ındaki son gelişmeler bağlamında Kaypakkaya'nın güncelliği" konulu Panel ve Müzik dinletisi etkinliği son süreçte Savaş

cephesinden gelen ağır haberlerden dolayı içeriğinde bir değişime gidilerek Faşist Türk devleti tarafından katledilen Kaypakaya'nın ardılları 12 kızıl karfilimiz ve yine Dersim'de şehit düşen DHKP-C ve PKK gerillaları ve son olarak Rakka'da yitirdiğimiz Birleşik Özgürlük Güçleri komutanı Ulaş Bayraktaroğlu şahsında ölümsüzlüğe uğurladığımız şehitlerimizi anma etkinliğine dönüştürülmüştür.

Açılış ve saygı duruşunun ardından TKP/ML - MK tarafından yapılan Kaypakaya yoldaş devrimimizin manifestosudur ve Partizan Şehit ve Tutsak Aileleri'nin 12'ler için yaptığı açıklamalar okundu. Devrimci Sanatçı Pınar Aydınlar ve Onur Gügercinoğlu'nun söylediği marşlar ve türküler-

den sonra Araştırmacı-Yazar Volkan Yaraşır ile Kaypakaya'nın fikirlerinin güncelliği üzerine bir söyleşinin ardından sonlandırıldı.

Fransa Maoist Komünist Parti tarafından Yetiş Yalnız için açıklama ve afişleme eylemleri gerçekleştirdi.

Fransa Maoist Komünist Partisi, şehit düşen 12 halk savaçısı için başsağlığı mesajı yayınladı.

Mesajında “Büyük bir acıyla TIKKO savaçısı Yetiş Yalnız ve 11 yoldaşının ölüm haberini almış bulunmaktayız. Şehit ailelerine ve TKP/ML'li yoldaşlara başsağlığı diliyoruz.” Denildi. Ayrıca Komünist Partisi tarafından Fransa'nın Paris, Montpellier ve Clermont-Ferrand şehirlerinin çeşitli bölgelerinde afişleme çalışmaları gerçekleştirildi.

Halk Ordusu TİKKO'dan 12'ler ve HPG gerillaları anısına eylem: 3 asker safdışı edildi.

TKP/ML (Türkiye Komünist Partisi / Marksist Leninist)` e bağlı Türkiye İşçi Köylü Kurtuluş Ordusu (TİKKO) Dersim Bölge Komutanlığı yaptığı açıklamada, 1 Haziran günü gerçekleşen eylemde 3 askerin öldürüldüğünü duyurdu.

TİKKO Dersim Bölge Komutanlığının açıklaması şöyle:

“24-28 Kasım 2016 tarihleri arasında faşist devlet güçlerinin düzenlediği operasyonda yaşanan çatışmalarda şehit düşen 12 TKPML-TİKKO gerillası yoldaşımız ve son dönemde Dersim’de şehit düşen HPG gerillalarının anısına güçlerimiz tarafından bir dizi eylem gerçekleştirilmiştir.

İlk eylem, 1 Haziran günü sabah 07.30 sularında Dersim’in Aliboğazı ve Bozan yaylaları civarında bulunan Çakmaklı tepesinde konumlanan düşman güçlerine yönelik düzenlenmiştir. Bu eylem ardından düşman aynı tepeden ve çevre karakollardan araziye havan toplarıyla bombalamıştır. Pankart halindeki düşman güçlerine yönelik aynı tepede saat 11.30’da ikinci bir eylem düzenlenmiştir. Bu ikinci eylem ardından düşman güçleri tepeyi bırakarak kaçmak zorunda kalmıştır.

Her iki eylemde tespit edilebilen 3 düşman askeri öldürülmüş, yaralı asker sayısı ise netleştirilememiştir.”

TKP/ML Militanlarından Eylemler

TKP/ML Militanları 18 Mayıs 1973’de Amed Zindanları’nda katledilen TKP/ML Kurucu Önderi İbrahim Kaypakkaya ve Dersim/Aliboğazı direnişinde şehit düşen 12 TKP/ML-TİKKO gerillası için Kartal Emniyet Müdürlüğü yakınlarına “Zindanlardan Aliboğazı’na, İbrahim Kaypakkaya Yaşıyor Savaşıyor-TKP/ML-TİKKO” şiarlı bomba süslü pankart astılar.

TKP/ML militanları 13 Mayıs Cumartesi gecesı Gülsuyu Mahallesi’nde üzerlerinde “12’ler Yaşıyor, TİKKO Savaşıyor”, “Komünist Önder İbrahim Kaypakkaya Ölümsüzdür” yazılı TKP/ML-TİKKO-TMLGB imzalı kuşlamalar yaptı.

TKP/ML ve TMLGB militanları 1 Mayıs Mahallesi’nde yoğun olarak kuşlama çalışması gerçekleştirerek 18 Mayıs’ı anarken, Dersim Aliboğazı’nda ölümsüzleşen Oniki’lerin direnişini selamladı.

Gülsuyu Mahallesi’nde TKP/ML TİKKO militanları tarafından Dersim Aliboğazı’nda şehit düşen 12 TİKKO gerillası için mahallenin çeşitli yerlerinde yazılmalar yapıldı. Şehit düşen gerillaları anan militanlar mahallede uzun namlulu silahlarla nöbet tutarak eylemi gerçekleştirdi.

Ayrıca 6 Mayıs’ta evi basılarak katledilen SİLA ABALAY içinde yazılama yapıldı.

12 Mayıs’ta TKP/ML-TİKKO Militanları Sancaktepe’nin Sarıgazi ve Yenidoğan Mahallelerinde „12’ler Yaşıyor TİKKO Savaşıyor ve Komünist Önder İbrahim Kaypakkaya Ölümsüzdür“ yazılı kuşlamalar yaptı.

HALK SAVAŞÇILARI ÖLÜMSÜZDÜR!

ESRİN GÜNGÖR

GAMZEGÜL KAYA

HATAYİ BALCI

YETİŞ YALNIZ

SERKAN LAMBA

DOĞUŞ DOĞAN

UMUT POLAT

MURAT MUT

ERSİN EREL

ALİCAN BULUT

SAMET TOSUN

HASAN KARAKOŐ

Vartınikten Aliboğazi'na Şan Olsun Komünizm Davasını Sürdürenlere!

TKP/ML - TİKKO - TMLGB